

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2010

Liahona

General- konferenstal

President Monson
betonar missions-
verksamheten

Han smorde den blinde mannens ögon, av Walter Rane

Frälsaren kände medkänsla med en man som varit blind från födseln och "spottade ... på marken, gjorde en deg av saliven och strök den på den blindes ögon och sade till honom: 'Gå och tvätta dig i dammen Siloam' ... Då gick han dit och tvättade sig, och när han kom tillbaka kunde han se" (Joh 9:6-7).

- 2 Översikt över den 180:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Vi möts tillsammans igen
Thomas S. Monson
- 6 För er tros skull
Jeffrey R. Holland
- 9 Stanna kvar på stigen
Rosemary M. Wixom
- 11 Följ profeterna
Claudio R. M. Costa
- 13 Lärande och undervisning av evangeliet
David M. McConkie
- 16 Funderingar över ett helgat liv
D. Todd Christofferson
- 19 Det som betyder mest
Dieter F. Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 24 Handlingsfriheten är en väsentlig del av livets plan
Robert D. Hales
- 27 Låt ljusen åter tändas
Quentin L. Cook
- 31 Tro — valet är ditt
Richard C. Edgley
- 34 Vårt liv står på spel
Kevin R. Duncan
- 36 Templets evighetspeglar vittnar om familjen
Gerrit W. Gong
- 39 Lämna honom aldrig
Neil L. Andersen
- 43 Trons och karaktärens omvandlande kraft
Richard G. Scott

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 47 Var ett föredöme för de troende
Russell M. Nelson
- 50 "Kom till mig med helhjärtat uppsåt, så att jag kan hela er"
Patrick Kearon
- 53 Han lär oss att lägga av den naturliga människan
Juan A. Uceda
- 55 Högmod och prästadömet
Dieter F. Uchtdorf

- 59 Tjåna med Anden
Henry B. Eyring
- 67 Beslutets tre principer
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 70 Sätt din lit till Gud, gå sedan och gör det som han befallt
Henry B. Eyring
- 74 Rena det inre kärlet
Boyd K. Packer
- 77 Den Helige Anden och uppenbarelse
Jay E. Jensen
- 80 Var ett föredöme för de troende
Mary N. Cook
- 83 Två kommunikationslinjer
Dallin H. Oaks
- 87 Tacksamhetens gudomliga gåva
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 91 Arons prästadöme
L. Tom Perry
- 94 Ta emot den Helige Anden
David A. Bednar
- 98 Modigt föräldraskap
Larry R. Lawrence
- 101 Ro för era själar
Per G. Malm
- 103 Att undvika syndens snara
Jairo Mazzagardi
- 105 Vad har du gjort med mitt namn?
Mervyn B. Arnold
- 108 O, hur listig är inte den ondes plan
M. Russell Ballard
- 111 Tills vi möts igen
Thomas S. Monson

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 112 "Döttrar i mitt rike":
Hjälpföreningens historia och verksamhet
Julie B. Beck
- 116 Ståndaktig och orubblig
Silvia H. Allred
- 119 Visa barmhärtighet och ta hand om varandra
Barbara Thompson
- 122 Kärleken upphör aldrig
Thomas S. Monson
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 125 Register över konferensberättelser
- 126 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 126 Lärdomar för vår tid
- 127 Kyrkonytt

Översikt över den 180:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 2 OKTOBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: President Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Äldste Octaviano Tenorio.
Avslutningsbön: Äldste Eduardo Gavarret.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr. 45; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr. 10, arr. Wilberg, opublicerat; "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr. 174; "Låt mig få höra om Jesus", *Barnens sångbok*, s. 36, arr. Murphy, opublicerat; "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr. 1, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 2 OKTOBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: President Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Äldste Claudio D. Zivic.
Avslutningsbön: Äldste Jorge F. Zeballos.
Sång av en familjekör från Sandy och Draper, Utah; Timothy Workman körledare, Linda Margetts organist: "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr. 28, arr. Lyon, pub. Jackman; "Härliga Sion, himmelsk brud", *Psalmer*, nr. 25; "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr. 150; "Hemmet", *Liahona*, okt. 2007, s. LS10, arr. Dayley, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL 2 OKTOBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: President Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Äldste Marcos A. Aidukaitis.
Avslutningsbön: Äldste James J. Hamula.
Sång av en prästadömskör från missionärsskolan i Provo, Douglas Brenchley och Ryan Eggett körledare, Richard Elliott organist: "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr. 181, arr. Ipson, opublicerat; "Go, Ye Messengers of Heaven", *Hymns*, nr. 327; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr. 4; "Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr. 172, arr. Boothe, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION 3 OKTOBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: President Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Äldste Gérald

Caussé. Avslutningsbön: Äldste Carlos A. Godoy. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "Truth Eternal", *Hymns*, nr. 4; "Jehovah, Lord of Heaven and Earth", *Hymns*, nr. 269; "Herren om fåren sig vårdar", *Psalmer*, nr. 153, arr. Wilberg, opublicerat; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr. 5; "Älska varandra", *Psalmer*, nr. 198, arr. Wilberg, opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr. 3, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION 3 OKTOBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: President Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Äldste Lawrence E. Corbridge. Avslutningsbön: Biskop H. David Burton. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Come, Rejoice", *Hymns*, nr. 9, arr. Murphy, opublicerat; "Led, milda ljus", *Psalmer*, nr. 61, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr. 194; "Vi till avsked sjunga", *Psalmer*, nr. 105, arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 25 SEPTEMBER 2010

Presiderande: President Thomas S. Monson.
Mötesledare: Julie B. Beck. Inledningsbön: Sharon L. Eubank. Avslutningsbön: Marsha G. Beck. Sång av en hjälpföreningskör från Kearns, Utah; Cathy Jolley körledare, Linda Margetts organist: "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr. 167, arr. Kasen, pub. Jackman; "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr. 177, arr. Nielsen och Boothe, opublicerat

(valthorn: Kristina Orcutt Tollefson, Mary Lampros och Claire Grover); "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr. 77, arr. Beebe, pub. Larice; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr. 2, arr. DeFord, opublicerat (flöjt: Tia Jaynes och Natalie Hall; vokalsoloister: Katherine Dowse, Olivia Dowse, Megan Dowse Broughton, Jayni Dowse, Sally Dowse Duffin och Sofia Lee Dowse).

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

Besök conference.lds.org eller languages.lds.org för att få tillgång till generalkonferenstal på många språk. Välj sedan ett språk. Ljudinspelningar finns i allmänhet på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Les Nilsson. Baksidan: Foto Welden C. Andersen.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam och Sarah Carabine; i Argentina av Lucio Fleytas; i Brasilien av Lauren Fochetto och Ana Claudia Soli; i Dominikanska republiken av Krista Groll; på Irland av Farris Gerard; i Italien av Alessandro Dini Ciacci; på Nya Zeeland av Victoria Taupau; i Sydafrika av Kevin Cooney; i Sverige av Jens Rydgren och i Uruguay av Abel Gómez Pereyra. Foto av president Monson, Busath Photography.

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagens Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper

Räddgivande: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Managing Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo,
Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett,
Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy,
Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
hjälprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona.
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, filipinska, finska,
franska, grekiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2010 Vol. 134 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at
Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Allred, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Beck, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Mary N., 80
Cook, Quentin L., 27
Costa, Claudio R. M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67,
87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompson, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixom, Rosemary M., 9

ÄMNESREGISTER

Anstöt, 39
Ansvar, 67
Arbete, 16
Aronska prästadömet, 91
Barmhärtighet, 119
Barn, 9
Beroende, 108
Beslut, 67
Besöksundervisning, 119
Bud, 105
Bön, 9, 83
Drogmissbruk, 108
Döma, 122
Enkelhet, 19
Evangeliets grunder, 19
Familjen, 19, 36, 98
Flit, 19
Frid, 101
Frälsningsplanen, 9, 24, 116
Förbund, 36
Föredöme, 9, 47, 80
Försoningen, 36, 108
Föräldraskap, 98
Generalkonferensen, 4, 111
Handlingsfrihet, 24, 27, 31,
67, 74, 103
Helande, 50
Helgelse, 16
Helige Anden, den, 13, 59,
77, 94, 98
Hjälpföreningen, 112
Hängivenhet, 67
Högmod, 55
Jesus Kristus, 31, 39, 87
Karaktär, 43
Konfirmation, 94
Konsekvenser, 67
Kristi ljus, 27
Kristlig kärlek, 122
Kristuslika egenskaper, 53
Kärlek, 53
Lojalitet, 39
Lydnad, 11, 34, 43, 50, 70,
94, 98, 101, 105, 111
Lärande, 13
Missionsarbete, 4, 47
Mod, 98
Moral, 16, 27, 74, 80
Mormons bok, 77
Motgång, 116
Myndighet, 83
Normer, 80
Offer, 6
Omvändelse, 24, 39, 50, 53,
74, 103
Pionjärer, 34
Pornografi, 74, 103
Profeter, 11, 34, 70
Prästadömet, 59, 91
Redbarhet, 16, 27
Rättfärdighet, 91
Skriftstudier, 9, 13
Släktforskning, 36
Synd, 103
Tacksamhet, 6, 87
Tempel, 4, 36
Tillit, 70
Tjänande, 6, 16, 55, 59, 91,
112, 119
Tro, 6, 31, 34, 43, 80,
111, 116
Undervisning, 9, 13
Uppenbarelse, 11, 77,
83, 94
Vittnesbörd, 31, 77, 101
Välsignelser, 87
Vänskapskontakt, 47
Änglars betjäning, 91
Ärlighet, 27
Ödmjukhet, 55, 122

President Thomas S. Monson

Vi möts tillsammans igen

Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket.

Mina kära bröder och systrar, vi hälsar er välkomna till generalkonferensen som hörs och ses via olika media runt om i hela världen. Vi tackar alla som hjälper till med den komplicerade logistiken för den här stora konferensen.

Sedan vi sist träffades i april har

kyrkans verk gått framåt obehindrat. Jag har haft förmånen att inviga fyra nya tempel. Tillsammans med mina rådgivare och andra generalauktoriteter reste jag till Gila Valley i Arizona, USA, till Vancouver i British Columbia, Kanada, till Cebu City i Filippinerna och till Kiev i Ukraina.

Stockholm

De fyra templen är enastående vackra. Vart och ett är till välsignelse för våra medlemmar och har ett gott inflytande på dem som inte tillhör vår kyrka.

Kvällen före varje tempelinvi- gning hade vi förmånen att se en kultur- festival som framfördes av våra un- gdomar och några av våra inte så unga medlemmar. Festivalerna hölls på stora idrottsarenor, förutom i Kiev där vi samlades i ett vackert palats. Alla danser, sånger, musikuppträdanden

och utställningar var förträffliga. Jag uttrycker mitt beröm och min kärlek till alla som deltog.

Varje tempelinviqning var en andlig fest. Vi kände Herrens Ande under dem alla.

Nästa månad kommer vi att återinviqiga templet i Laië på Hawaii, ett av våra äldsta tempel som har undergått genomgripande renoveringar under en längre tid. Vi ser fram emot den heliga händelsen.

Vi fortsätter att bygga tempel. Denna morgon gläder jag mig att få tillkännage fem ytterligare tempel för vilka tomter har inköpts och som under kommande månader och år ska byggas på följande platser: Lissabon, Portugal; Indianapolis, Indiana, USA; Urdaneta, Filippinerna; Hartford, Connecticut, USA och Tijuana, Mexiko.

Förrättningarna som utförs i våra tempel är väsentliga för vår frälsning och för våra avlidna släktingars

frälsning. Må vi fortsätta att trofast besöka templet, som byggs allt närmare våra medlemmar.

Nu önskar jag, innan vi får lyssna till våra talare den här morgonen, nämna en sak jag är mån om och som är värd vår fulla uppmärksamhet. Jag talar om missionärsarbetet.

Först vänder jag mig till er unga män i aronska prästadömet och till er unga män som ska bli äldster: Jag upprepar det som profeter länge har

lärt — att varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig att verka som missionär. Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket. Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att gå ut som missionärer. Håll er rena och obefläckade och värdiga att representera Herren. Bevara er hälsa och styrka. Studera skrifterna. Delta i seminariet och institutet där så är möjligt. Bekanta er med missionärernas handbok *Predika mitt evangelium*.

Ett ord till våra unga systrar: Även om ni inte har samma prästadömsansvar som de unga männen att verka som heltidsmissionärer, är ert bidrag som missionärer också mycket värdefullt och vi tar tacksamt emot ert tjänande.

Och nu vänder jag mig till er, våra mogna bröder och systrar: Vi behöver många, många fler äldre missionärspär. Vi tackar de trofasta par som nu verkar eller som har verkat som missionärer, för er tro och hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium. Ni tjänar villigt och väl och utträttat mycket gott.

Jag uppmanar er som ännu inte befinner er i den tiden i livet att ni kan verka som ett äldre missionärspär att ni förbereder er nu för den dagen när ni och er maka kan göra det. När era omständigheter medger det, när ni pensioneras och om er hälsa tillåter det, stå till förfogande att lämna hemmet och verka som heltidsmissionärer. Det är inte ofta i livet som ni kan åtnjuta den ljuva anden och tillfredsställelsen som kommer av att tillsammans tjäna i Mästarens verk på heltid.

Nu, mina bröder och systrar, må vi vara samstämda med Herrens Ande medan vi lyssnar till hans tjänare under de närmaste två dagarna. Det är min bön att vi var och en må välsignas på det viset, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

För er tros skull

Mitt tack går ut till alla ni underbara medlemmar i kyrkan ... för att ni varje dag i ert liv visar att Kristi rena kärlek "består för evigt".

President Monson, alla vi medlemmar i kyrkan världen över stämmer in i den underbara körens budskap och säger: "Tack, Gud, att profeter du sänder." Tack för ditt liv, ditt exempel och för det välkomnande budskapet du gav i början av ännu en generalkonferens. Vi älskar dig, vi beundrar dig och vi stöder dig. Ja, vi får under eftermiddagens session den mer formella möjligheten att räcka upp handen för att visa vårt stöd för inte bara president Monson utan också för alla andra generalämbetsmän i kyrkan. Eftersom mitt namn finns på den listan, tillåt mig att få tala för alla och tacka på förhand för de uppräckta händerna. Inte en enda av oss kunde utföra vårt arbete utan era böner och ert stöd. Vi kan aldrig med ord beskriva hur mycket er lojalitet och kärlek betyder för oss.

I den andan är mitt budskap till er idag att *vi* stöder *er*, att vi återgäldar samma innerliga böner och samma kärleksfulla uttryck. Alla vet vi att det finns särskilda nycklar, förbund och ansvar som ges till kyrkans presiderande ämbetsmän, men vi vet också att kyrkan hämtar en enastående styrka, en i sanning unik livskraft, från *varje* medlems tro och hängivenhet, vem det än är. Var du än bor, hur ung

eller otillräcklig du än känner dig, hur gammal eller begränsad du än tycker att du är, vittnar jag för dig om att du är enskilt älskad av Gud, att du gör hans verk meningsfullt, och hans kyrkas presiderande ämbetsmän uppskattar dig och ber för dig. Det personliga värdet, *vars och ens* heliga strålgång, är själva orsaken till att det finns en plan för frälsning och upphöjelse. I motsats till det man ofta hör idag, *har* det här att göra med *dig*. Nej, vänd dig inte om och titta på personen bredvid dig. Jag talar till dig!

Jag har kämpat med att finna ett tillräckligt bra sätt att tala om för dig hur mycket Gud älskar dig och hur tacksamma vi på förhöjningen är för dig. Jag försöker tala för själva himlens änglar för att tacka dig för allt det goda du någonsin gjort, för alla vänliga ord du någonsin yttrat, för alla uppoffringar du någonsin gjort för någon, ja, vem som helst, för att ge dem Jesu Kristi evangeliums skönhet och välsignelser.

Jag är tacksam för Unga kvinnors ledare som deltar i flickornas läger och utan schampo, dusch eller mascara får vittnesbördsmöten bredvid rökiga lägereldar att bli till en av de mest fångslande andliga erfarenheter som de flickorna — eller de ledarna

— upplever under sin livstid. Jag är tacksam för *alla* kvinnorna i kyrkan som i mitt liv varit starka som berget Sinai och lika kärleksfulla som bergspredikan. Vi ler ibland åt våra systrars berättelser — ni vet, pastasallad, lapptäcken och potatisgratäng. Men min familj har alltid tacksamt tagit emot allt detta vid det ena eller andra tillfället — och en gång både lapptäcke och potatisgratäng på samma dag. Det var bara ett litet lapptäcke — pyttelitet faktiskt — som Hjälpföreningens systrar gav för att göra min avlidne lillebrors färd tillbaka till sitt himmelska hem så varm och bekväm som möjligt. Efter begravningen försågs vår familj med en måltid som frivilligt ordnades utan ett ord från oss och som vi tacksamt tog emot. Le om ni vill åt våra traditioner, men hur det nu går till så finns kyrkans kvinnor, så ofta ouppmärksammade, *alltid* på plats för att styrka kraftlösa händer och svaga knän.¹ De verkar instinktivt förstå det gudomliga i Kristi förkunnelse: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta ... det har ni gjort mot mig."²

Och detta är lika sant i fråga om

prästadömets bröder. Jag tänker till exempel på ledarna för våra unga män som, beroende på klimat och kontinent, antingen går på benskramlade åtta mil långa vandringar eller hugger ut — och faktiskt försöker sova i — isgrottor där de uthärdar nätter som måste vara de längsta i mannaminne. Jag är tacksam för de minnen jag har av min högprästgrupp, som för några år sedan turades om att sova på en liten fätölj i sovrummet hos en döende kvorummedlem så att hans åldrade och lika bräckliga hustru kunde få lite sömn under hennes käre makes sista veckor i livet. Jag är tacksam för kyrkans armé av lärare, ämbetsmän, rådgivande och kamrerer, för att inte nämna alla människor som ständigt placerar ut bord och ställer undan stolar. Jag är tacksam för ordinerade patriarker, musiker, släktforskare och framåtböjda par som hasar sig iväg till templet klockan fem på morgonen med små resväskor som nästan är större än de själva. Jag är tacksam för osjälviska föräldrar som — kanske under en hel livstid — tar hand om ett handikappat barn, som ibland har

mer än ett problem och ibland mer än ett barn. Jag är tacksam för barn som senare i livet tillsammans tar hand om sjuka eller åldrande föräldrar.

Och till den närapå fullkomliga äldre systemen som nästan ursäktande viskade häromdagen: "Jag har aldrig varit ledare för någonting i kyrkan. Jag har bara hjälpt till", säger jag: "Kära syster, jag tackar himlen för dig och alla andra som hjälper till i kyrkan." Några av oss som *är* ledare hoppas en dag att nå samma anseende hos Gud som ni redan har uppnått.

Alltför ofta har jag försummat att uttrycka tacksamhet för tron och godheten hos sådana människor i mitt liv. President James E. Faust stod vid den här talarstolen för tretton år sedan och sade: "Jag kommer ihåg att ... när jag var liten ... lagade min mormor utsökta måltider på en het vedspis. Då vedkorgen bredvid spisen blev tom, lyfte mormor tyst och stilla upp den, gick ut och fyllde på den från traven av cederträ utanför, och bar sedan in den tunga vedkorgen i huset. Jag var så okänslig ... att jag bara satt där och lät min älskade mormor fylla på

vedkorgen.” Sedan sade han halvt kvävd av rörelse: ”Jag skäms över detta och har ångrat min underlåtenhet hela livet. Jag hoppas att jag en dag ska få tillfälle att be henne om förlåtelse.”³

Om president Faust, som jag tyckte var i stort sett fullkomlig, kunde erkänna sitt ungdomliga misstag, kan jag göra likadant och komma med en kraftigt försenad hyllning.

När jag kallades att gå ut som missionär långt före tidens gryning hade jämkning av missionärernas ekonomiska bidrag ännu inte införts. Var och en betalade full kostnad för den mission han eller hon skickades till. En del missioner var mycket dyra och det visade sig att min mission var en av dem.

Jag hade, som vi uppmuntrar missionärer att göra, sparat pengar och sålt personliga tillhörigheter för att i möjligaste mån täcka mina egna kostnader. Jag *trodde* att jag hade nog med pengar, men var inte säker på om de skulle räcka till de sista månaderna. Med det bekymret i åtanke lämnade jag dock glatt min familj för att få uppleva det största man någonsin kan hoppas på att få uppleva. Jag älskade min tid som missionär mer än jag tror

någon annan ung man någonsin gjort varken förr eller senare.

Sedan återvände jag hem samtidigt som mina föräldrar själva kallades att gå ut som missionärer. Vad skulle jag göra nu? Hur i hela världen skulle jag betala för min skolutbildning? Hur skulle jag betala för mat och husrum? Och hur skulle jag kunna förverkliga mitt hjärtas stora dröm, att gifta mig med den andlöst fullkomliga Patricia Terry? Jag erkänner gärna att jag var missmodig och skrämdd.

Tveksam gick jag till vår bank i staden och frågade föreståndaren, en vän till familjen, hur mycket det fanns kvar på mitt konto. Han såg förvånad ut och sade: ”Men Jeff, *allt* finns kvar på ditt konto. Talade de inte om det? Dina föräldrar ville göra allt de kunde för att hjälpa dig komma igång när du återvänt hem. De tog aldrig ut ett enda öre under din mission. Jag trodde du visste det.”

Nej, jag visste inte det. Men det jag vet är att min pappa, en självlärd kamrer, eller bokhållare som de kallades i vår lilla stad, hade mycket få kunder och antagligen aldrig köpte sig en ny kostym eller en ny skjorta eller ett par nya skor under två år, så att hans son skulle få allt det på sin mission. Vidare visste jag inte, men fick senare veta, att min mor, som aldrig arbetat utanför hemmet under sitt gifta liv, tog ett jobb på ett varuhus i staden för att hjälpa till med mina missionärskostnader. Och inte ett enda ord av allt detta fick jag höra under min mission. Inte ett enda ord sades om det. Hur många fäder i den här kyrkan har gjort exakt det som min far gjorde? Hur många mödrar, i dessa svåra ekonomiska tider, gör fortfarande det som min mor gjorde?

Min far har varit död i 34 år, så liksom president Faust får jag vänta med att grundligt tacka honom tills vi ses på den andra sidan. Men min underbara

mor som fyller 95 år nästa vecka ser på den här utsändningen i sitt hem idag i S:t George, så det är inte för sent att tacka henne. Jag tackar er, mor och far, och alla mödrar och fäder och familjer och trofasta människor överallt. Tack för att ni gör uppoffringar för era barn (och för andras barn!), för att ni så gärna vill ge dem de möjligheter ni aldrig hade, för att ni så gärna vill att de ska ha stor glädje i livet.

Mitt tack går ut till alla er underbara medlemmar i kyrkan — och legioner goda människor som inte tillhör vår kyrka — för att ni varje dag i ert liv visar att Kristi rena kärlek ”består för evigt”.⁴ Ingen av er är obetydlig, bland annat för att ni gör Jesu Kristi evangelium till det det är — en levande påminnelse om hans nåd och barmhärtighet, en personlig men mäktig demonstration i små byar och stora städer om det goda han gjorde och livet han gav för att ge andra frid och frälsning. Vi känner oss obeskrivligt hedrade över att få vara ett med er i ett sådant heligt verk.

Jag upprepar idag det Jesus sade till nephiterna:

”För er tros skull ... är min glädje fullkomlig.

Och när han hade sagt dessa ord grät han.”⁵

Bröder och systrar, när jag ser era exempel lovar jag återigen att *jag* tänker vara trofastare — vänligare och mer hängiven, generösare och mer sann, liksom vår Fader i himlen är och som så många av er redan är. Det är min bön i Herren Jesu Kristi namn, vårt största exempel i allt, amen ■

SLUTNOTER

1. Se Hebr 12:12; L&F 81:5.
2. Matt 25:40.
3. Se James E. Faust, ”Det viktigaste i lagen: rättvisa, barmhärtighet, trohet”, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 60–61.
4. Moroni 7:46–47; se också 1 Kor 13:8.
5. 3 Nephi 17:20–21.

Rosemary M. Wixom
Primärföreningens generalpresident

Stanna kvar på stigen

Om vi håller fast vid våra barn och följer Frälsaren kommer vi alla att få återvända till vårt himmelska hem och vila tryggt i vår himmelske Faders famn.

Jag bevitnade nyligen lilla Kate Elizabeths födelse. Efter att hon fötts till världen och lagts i sin mammas armar sträckte Kate ut handen och grep tag om sin mammas finger. Det var som om lilla Kate sade: "Om jag inte släpper taget, hjälper du mig då att stanna kvar på stigen tillbaka till min himmelske Fader?"

Vid sju års ålder drabbades Joseph Smith av tyfus och fick en infektion i benet. Doktor Nathan Smith prövade ett nytt ingrepp som skulle kunna rädda det infekterade benet. Läkaren skulle utan bedövning behöva skära upp Josephs ben och ta bort benbitar ur det infekterade benet. Joseph tackade nej till konjaken som skulle lindra smärtan och vägrade bli fastbunden. Han sade: "Jag vill att min far sitter bredvid mig på sängen och håller mig i sina armar. Då ska jag göra det som behövs."¹

Till barn över hela världen säger vi: "Ta min hand. Släpp inte taget. Låt oss gå tillsammans längs stigen tillbaka till vår himmelske Fader."

Föräldrar, mor- och farföräldrar, grannar, vänner, primärledare — var och en av oss kan sträcka ut en hand till barnen. Vi kan stanna upp, gå ner på knä, se dem i ögonen och känna deras medfödda önskan att följa

Frälsaren. Ta dem vid handen. Gå med dem. Det är vår möjlighet att förankra dem på trons stig.

Inget barn behöver gå stigen ensam, så länge som vi frimodigt talar med våra barn om frälsningsplanen. Om de förstår planen hjälper det dem att hålla fast vid sanningarna att de är Guds barn och att han har en plan för dem, att de levde hos honom i förut-tillvaron, att de ropade av glädje av att få komma till jorden, och att med Frälsarens hjälp kan vi alla återvända till vår himmelske Faders närhet. Om de förstår planen och vilka de är behöver de inte vara rädda.

I Alma kapitel 24 står det: "Han älskar våra själar [och] han älskar våra barn. Därför [kan] frälsningsplanen ... bli tillkännagiven för oss såväl som för framtida släkten."²

Vi börjar lära barnen om planen när vi själva håller ett stadigt tag om ledstången.

När vi håller fast vid ledstången kan vi ta dem i handen och gå på den trånga och smala stigen tillsammans. Vårt exempel förhärligas i deras ögon. De kommer att följa våra steg när de känner sig trygga med våra handlingar. Vi behöver inte vara fullkomliga — bara ärliga och uppriktiga. Barn vill känna sig som ett med oss. När en

förälder säger "Vi kan klara det! Vi kan läsa skrifterna varje dag som familj" kommer barnen att följa föräldern!

En sådan familj med fyra unga barn skriver: "Vi bestämde oss för att börja i liten skala så att barnen skulle kunna behålla uppmärksamheten. Vårt äldsta barn kunde ännu inte läsa, men hon kunde upprepa våra ord, så vi började läsa Mormons bok, bara tre verser varje kväll. Min man och jag läste varsin vers och sedan upprepade Sydney en vers. Vi ökade till fyra verser och sedan till fem då pojkarna började upprepa sina egna verser.

Ja, det var omständigt, men vi fortsatte. Vi försökte fokusera på att vara konsekventa hellre än att vara snabba. Det tog oss tre och ett halvt år att läsa ut Mormons bok. Det kändes fantastiskt när vi blev klara!"

Modern fortsätter: "Gemensamma dagliga skriftstudier är en vana i vår familj nu. Våra barn känner sig hemma i skrifternas språk och min man och jag tar chansen att bära vittnesbörd om evangeliets sanningar. Det viktigaste av allt är att Anden är starkare i vårt hem."

Lär du dig samma sak av den här familjens erfarenhet som jag? När vi strävar efter att hålla fast vid Guds ord kan det räcka med att bara läsa en vers i taget ur skrifterna. Det är aldrig för sent att börja. Du kan börja nu.

Världen undervisar våra barn om vi inte gör det, och barn kan i en tidig ålder lära sig allt som världen vill lära dem. Det som vi vill att de ska veta om fem år måste vara en del av våra samtal med dem idag. Undervisa dem så fort ni har möjlighet. Låt varje dilemma, varje konsekvens, varje prövning som de möter bli ett tillfälle att undervisa dem om hur de kan hålla fast vid evangeliet.

Shannon, en ung mamma, väntade sig inte att hon skulle undervisa

barnen om börens kraft när de klev in i minibussen för att åka hem, en resa på 40 minuter. Det var inte oväder när de lämnade mormors hus, men när de började köra genom den djupa dalgången förvandlades det lätta snöfallet till en snöstorm. Minibussen började halka på vägen. Snart såg man knappt någonting. De två yngsta barnen kände hur påfrestande situationen var och började gråta. Shannon sade till de äldre barnen Heidi och Thomas som var 8 respektive 6 år gamla: "Ni måste be. Vi behöver vår himmelske Faders hjälp för att komma hem i säkerhet. Be om att vi inte kör fast och att vi inte halkar av vägen." Hennes händer skakade när hon styrde bilen, men hon kunde höra hur de små barnen viskade sina böner i baksätet om och om igen: "Käre himmelske Fader, hjälp oss att komma hem i säkerhet. Hjälp oss så att vi inte halkar av vägen."

Efter en stund blev de två yngsta barnen lugnade av böerna och slutade gråta just när de kom fram till en avspärning som hindrade dem från att köra vidare. Försiktigt vände de och hittade ett motell där de kunde stanna över natten. Väl på motellet gick de ner på knä och tackade Gud

för att de var i säkerhet. Den kvällen undervisade en mamma sina barn om att använda sig av börens kraft.

Vilka prövningar kommer våra barn att möta? Precis som Joseph Smith kan våra barn finna modet att "göra det som behövs". När vi medvetet håller om dem och undervisar dem om vår himmelske Faders plan genom bön och skriftstudier kommer de att veta *varifrån* de kom, *varför* de är här, och *vart* de är på väg.

Förra våren tittade min make och jag på en fotbollsmatch som vår fyraårige sonson var med i. Man kunde känna spänningen på planen när spelarna sprang åt alla håll och jagade fotbollen. När matchen blåstes av visste spelarna inte vilka som vunnit och vilka som förlorat. De hade bara spelat fotboll. Deras tränare förde fram spelarna så de kunde skaka hand med motståndarlagets spelare. Sedan fick jag se något väldigt speciellt. Tränaren kallade till en segertunnel. Alla föräldrar, mor- och farföräldrar och alla åskådare som hade kommit för att se matchen ställde sig i två rader som stod mitt emot varandra och formade en båge genom att hålla upp armarna. Barnen

tjöt av förtjusning när de sprang igenom tunneln av hurrande åskådare. Snart anslöt sig barnen från motståndarlaget i leken och alla spelarna — vinnarna och förlorarna — tog emot de vuxnas hurrande när de sprang igenom segertunneln.

I mitt sinne såg jag en annan bild. Jag fick känslan av att jag såg barnen följa planen, den plan som vår himmelske Fader har skapat för varje enskilt barn. De sprang längs med den trånga och smala stigen under armarna på åskådarna som älskar dem och alla gladdes åt att vara kvar på stigen.

Jakob sade: "O, hur storslagen är inte vår Guds plan!"³ Frälsaren visar vägen och erbjuder oss frälsning.⁴ Jag vittnar om att om vi håller fast vid våra barn och följer Frälsaren kommer vi alla att få återvända till vårt himmelska hem och vila tryggt i vår himmelske Faders famn. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. av Preston Nibley (1958), s. 56–57.
2. Alma 24:14.
3. 2 Nephi 9:13.
4. Se "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195.

Äldste Claudio R. M. Costa
i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Följ profeterna

Vilken underbar välsignelse det är att ha profeter i vår tid!

Jag är omvänd till kyrkan. Jag är så tacksam över att Gud besvarade min bön och gav mig kunskap och ett starkt vittnesbörd om att Joseph Smith är en Guds profet.

Innan jag fattade beslutet att bli döpt i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga studerade jag utdrag från Joseph Smiths historia. Jag bad efter att noggrant ha läst varje stycke. Om ni vill göra det själva kan det ta er 14 timmar.

Efter att jag läst, begrundat och bett gav Herren mig visshet om att Joseph Smith var hans profet. Jag vittnar för er att Joseph Smith är en profet, och eftersom jag har fått detta svar från Herren vet jag att alla hans efterträdare också är profeter. Vilken underbar välsignelse det är att ha profeter i vår tid!

Varför är det viktigt att ha levande profeter som leder Jesu Kristi sanna kyrka och dess medlemmar?

I Handledning för skriftstudier finner vi definitionen av ordet *profet*: "Någon som kallats av Gud och talar för Gud. Som Guds budbärare mottar en profet befallningar, profetior och uppenbarelser från Gud" ("Profet", scriptures.lds.org; se också Handledning för skriftstudier, s. 153).

Det är en stor välsignelse att få ta emot Herrens ord, befallningar och vägledning i dessa svåra dagar på jorden. Profeten kan inspireras att se

framtiden för att bistå människosläktet.

Vi får veta att "Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna" (Amos 3:7). Vi lär oss av detta skriftställe att Herren för sina profeter kommer att uppenbara absolut allting som han anser nödvändigt att vi ska få veta. Han uppenbarar sin vilja för oss och han undervisar oss genom sina profeter.

Herren har lovat oss att om vi tror på de heliga profeterna ska vi få evigt liv (se L&F 20:26). I den sjätte trosartikeln förkunnar vi att vi tror på profeter. Att tro innebär att ha tillit och förtroende för dem och att följa och göra det som profeterna ber oss att göra.

När president Ezra Taft Benson 1980 verkade som president för de tolv apostlarnas kvarum lämnade han ett kraftfullt budskap om att följa profeterna vid ett andligt möte i BYU:s Marriott Center. Hans underbara tal som kallas "Följ profeten — fjorton grundläggande principer" rörde vid mitt hjärta. Det fick mig att känna mig väl till mods att jag hade fattat ett beslut att följa profeterna under resten av mitt liv när jag gick med på att döpa mig in i Herrens sanna kyrka.

Jag vill dela med mig av några av de principer som president Benson undervisade om:

"Första principen: *Profeten är den ende som i allt talar för Herren*" (Nordstjärnan, juni 1981, s. 1).

I våra dagar har profeten sagt att vi ska hålla buden, älska våra medmänniskor, tjäna, ta hand om det uppväxande släktet, rädda den inaktive eller mindre aktive — att göra mycket som vi kallar profetiska prioriteringar. Vi behöver inse att de här prioriteringarna är Guds prioriteringar och att profeten är hans röst som uppenbarar detta för hela kyrkan och världen.

Vi har fått rådet att "ge akt på alla hans ord och befallningar" (L&F 21:4). Vi lär oss också:

"Ty hans ord skall ni ta emot som från min egen mun, med största tålamod och tro.

Ty om ni gör detta skall helvetets portar inte få överhand över er, ja, och Herren Gud skall skingra mörkrets makter framför er och låta himlarna skälva för er skull och sitt namns förhärligande" (L&F 21:5–6).

Andra principen: *Den levande profeten är viktigare för oss än standardverken*" (Nordstjärnan, juni 1981, s. 2).

Den levande profeten tar emot speciella uppenbarelser för oss. Jag kan minnas många tillfällen när jag har fått tillfälle att höra en av Herrens tjänare tala om något speciellt för en stad eller ett land. Jag minns att åtminstone tre levande profeter, siare och uppenbarare har talat om mitt hemland Brasilien. En av dessa tjänare sade att Brasilien skulle komma att bli en stor ekonomi i världen och bli fri från inflation. På den tiden hade vi en tvåsiffrig inflation varje månad. Det var svårt för många människor att tro på det profeten sade, men jag trodde på det. Brasilien har haft en inflation på ungefär fem procent varje år under många år i sträck nu. Brasilien har blivit världens åttonde största ekonomi och det går fantastiskt bra för landet!

Tredje principen: *"Den levande profeten är viktigare för oss än en död profet"* (Nordstjärnan, juni 1981, s. 2).

Det finns ett bra exempel på det i skrifterna. Under Noas tid var det lätt för människorna att tro på de döda profeterna, men det var svårt för dem att tro på Noa. Vi vet att det var så, för på grund av sin otro överlevde de inte syndafloden (se 1 Mos 6–7).

Fjärde principen: *"Profeten leder aldrig kyrkan vilse"* (Nordstjärnan, juni 1981, s. 3).

Återigen, vi får kunskap från de levande profeterna. President Wilford Woodruff sade: "Herren kommer aldrig att tillåta mig eller någon annan man som står som president för denna kyrka att vilseleda er. Det ingår inte i planen. Det är inte Guds avsikt. Om jag skulle försöka det, skulle Herren

flytta bort mig från min plats, och det kommer han att göra med varje annan man som försöker vilseleda människobarnen så att de förs bort från Guds ord och från sin plikt" (Officiellt tillkännagivande — 1).

Femte principen: *"Profeten behöver inte ha någon särskild utbildning eller meriter för att när som helst yttra sig eller handla i någon fråga"* (se Nordstjärnan, juni 1981, s. 3).

Herren kallade en ung man, Joseph Smith, att återupprätta sin kyrka. Tror ni att den unge Joseph Smith var doktor i teologi eller naturvetenskap? Vi vet att han var en enkel ung man utan akademisk utbildning. Men han hade utvalts av Herren och han mottog från Herren allt som var nödvändigt för att hedra och förstora den kallelse som hör en återställsens profet till.

President Benson fortsatte:

"Sjätte principen: Profeten behöver inte säga 'så säger Herren' för att uppenbara helig skrift ..."

"Sjunde principen: Profeten talar om för oss vad vi behöver veta, dock inte alltid vad vi vill veta" (Nordstjärnan, juni 1981, s. 3, 4).

Och sedan citerade president Benson från 1 Nephi 16:1, 3:

"Och nu hände det sig att när jag, Nephi, hade slutat att tala till mina bröder, se, då sade de till mig: Du har förkunnat för oss hårda ord, mer än vi kan tåla ..."

Om ni, mina bröder, var rättfärdiga och var villiga att hörsamma sanningen och ge akt på den så att ni kunde vandra rättrådigt inför Gud, då skulle ni inte knota över sanningen och säga: Du talar hårda ord mot oss."

Åttonde principen: *"Profeten begränsas inte av mänskligt förnuft ..."*

Verkar det riktigt klokt att bota spetälska genom att be den sjuke att doppa sig sju gånger i en viss flod? Ändå är detta just vad Elisa sade åt en

spetälsk, som botades (se 2 Kung 5)” (se Nordstjärnan, juni 1981, s. 5).

Och president Benson fortsatte att ge andra principer om att följa profeten. Jag ska läsa de sista sex och inbjuder er att under nästa hemafton leta efter dessa principer i det som våra levande profeter, siare och uppenbarare säger och lär ut under denna generalkonferens.

”Nionde principen: *Profeten kan motta uppenbarelser i alla frågor, såväl timliga som andliga ...*

Tionde principen: *Profeten kan mycket väl ge råd i samhällliga frågor ...*

Elfte principen: *De två grupper som har svårast att följa profeten är de i hjärtat stolta som är lärda och de i hjärtat stolta som är rika ...*

Tolfte principen: *Profeten behöver inte nödvändigtvis vara omtyckt av världen eller de världsligt sinnade ...*

Trettonde principen: *Profeten och hans rådgivare utgör första presidentskapet — det högsta kворumet i kyrkan ...*

Fjortonde principen: *Följ profeten och presidentskapet — den levande profeten och första presidentskapet — och åtnjut välsignelser, förkasta dem och våndas”* (Nordstjärnan, juni 1981, s. 5–6).

Vi har förmånen att få ta del av våra levande profeters, siares och uppenbarares ord under denna underbara generalkonferens. De kommer att tala om Herrens vilja för oss, hans folk. De kommer att överföra Guds ord och hans råd till oss. Var uppmärksamma och följ deras anvisningar och råd. Jag vittnar för er att om ni gör det kommer era liv att välsignas helt och fullt.

Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Thomas S. Monson är Guds levande profet och första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum är profeter, siare och uppenbarare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

David M. McConkie

förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Lärande och undervisning av evangeliet

Det som betyder mest är attityden eller anden läraren har då hon undervisar.

S om medlem i Söndagsskolans generalpresidentskap känns det som om jag borde börja mitt tal denna morgon med att säga ”god morgon, alla elever”.

Jag vill idag tala till alla som har kallats att undervisa, vilken organisation ni än verkar i och oavsett om ni nyligen blivit medlem i kyrkan eller är lärare med åratals erfarenhet.

Jag ska inte tala om ”hur” man ska undervisa utan snarare om ”hur” läran-det fungerar. Det kan vara stor skillnad

mellan det som en lärare säger och det som klassen hör eller lär sig.

Tänk en stund på en lärare som verkligen betydde något för dig. Vad var det med honom eller henne som gör att du kommer ihåg det som lärdes ut, som fick dig att vilja få ett eget vittnesbörd om det, att vilja verka av dig själv istället för att påverkas av annat — med andra ord att lära dig? Vad var det med den läraren som skilde honom eller henne från resten?

den attityd vi behöver ha för att vara framgångsrika lärare? Låt mig ta upp fyra grundprinciper för evangelieundervisning.

För det första, fördjupa dig i skrifterna. Vi kan inte älska det vi inte känner till. Utveckla en vana av dagliga studier i skrifterna, skilt från och utöver den tid du förbereder lektionen. Innan vi kan undervisa om evangeliet måste vi kunna evangeliet.

President Thomas S. Monson har fortfarande goda minnen av sin söndagsskolelärare när han var ung. Han sade: "Jag blev som liten pojke påverkad av en mycket effektiv och inspirerad lärare som lyssnade på oss och älskade oss. Hon hette Lucy Gertsch. På söndagsskolektionerna undervisade hon oss om världens skapelse, Adams fall och Jesu försoningsoffer. Hon bjöd in som hedersgäster till klassrummet Mose, Josua, Petrus, Tomas, Paulus och, naturligtvis, Kristus. Vi kunde inte se dem men vi lärde oss att älska, hedra och efterlikna dem."⁴

Lucy Gertsch kunde bjuda in hedersgästerna till klassrummet eftersom hon kände dem. De var hennes kära vänner. Därför kunde hennes klass också lära sig att "älska, hedra och efterlikna dem".

Herren sade till Hyrum Smith: "Sök inte efter att förkunna mitt ord utan sök först efter att få mitt ord."⁵ Denna förmaning gäller även oss.

Herren har befallt att vi ska forska i skrifterna,⁶ mätta oss med dem⁷ och bevara dem.⁸ När vi uppriktigt söker och begrundar Herrens ord har vi hans Ande hos oss. Vi lär känna hans röst.⁹

Kort efter att jag kallats som stavspresident undervisades vårt stavspresidentskap av en områdessjuttio. Under utbildningen ställde jag en fråga och han svarade: "Det är en bra fråga. Låt oss gå till *Allmän instruktionshandbok*

En framgångsrik lärare och författare sade: "Det som betyder mest för lärandet är attityden. Attityden hos läraren."¹

Lägg märke till att det som betyder mest för lärandet är inte antalet år som en lärare har varit medlem i kyrkan eller hur stor erfarenhet en person har av att undervisa eller ens lärarens kunskap om evangeliet eller undervisningsmetoder. Det som betyder mest är attityden eller anden läraren har då hon undervisar.

Under ett världsomfattande ledarutbildningsmöte berättade äldste Jeffrey R. Holland följande: "Jag har i många år tyckt om berättelsen som president Packer berättat om William E. Berretts barndoms söndagskollärare. En äldre dansk broder kallades att undervisa en klass bråkiga pojkar ... Han kunde inte språket så bra, han hade fortfarande en stark dansk brytning, han var mycket äldre och hade stora bondhänder.

Ändå skulle han undervisa dessa unga, oregerliga femtonåringar. Inte i något avseende verkade det vara lämpligt. Men broder ... Berrett brukade säga, och det är det här som president Packer citerar, att denne man undervisade dem på något sätt. Han lyckades riva alla barriärer och övervinna alla hinder och nå dessa bråkiga femtonåringars hjärtan och förändra deras liv. Och broder Berretts vittnesbörd var: "Vi kunde ha värmt våra händer vid hans tros eld."²

Framgångsrika evangelielärare älskar evangeliet. De talar om det med entusiasm. Och eftersom de älskar sina elever vill de att eleverna ska känna det som de känner och uppleva det som de har upplevt. Att undervisa om evangeliet är att dela med sig av sin kärlek till evangeliet.

Bröder och systrar, en lärares attityd är inte något hon lär sig, det är något hon fångar.³

Men hur kan vi då utveckla

för att hitta svaret.” Vi slog då upp handboken och där fanns svaret på min fråga. En stund senare under utbildningen ställde jag en till fråga. Återigen svarade han: ”Bra fråga. Låt oss gå till handboken.” Jag ställde inga fler frågor. Jag insåg att det var bäst att jag läste handboken.

Sedan dess har jag tänkt på att Herren kan svara oss på ett liknande sätt när vi vänder oss till honom med funderingar eller frågor. Han skulle kunna säga: ”Det var en bra fråga. Gå igenom Alma kapitel 5 eller Läran och förbunden kapitel 76 så ser du att jag redan talat till dig om detta.”

Bröder och systrar, det strider mot himlens ordning att Herren upprepar till oss personligen det som han redan uppenbarat till oss som grupp. Skrifterna innehåller Guds ord. De är Herrens röst. När vi studerar skrifterna lär vi oss att höra Herrens röst.

För det andra, tillämpa det som du lär dig. När Hyrum Smith ville tjäna aktivt i detta stora verk i de sista dagarna sade Herren till honom: ”Se, detta är din uppgift, att hålla mina bud, ja, av all din förmåga, allt ditt förstånd och all din styrka.”¹⁰ Som lärare är vår främsta uppgift att hålla buden med all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka.

För det tredje, sök himlens hjälp. Be till Herren av allt ditt hjärta om att du ska få hans Ande. Skrifterna säger att ”om ni inte får del av Anden skall ni inte undervisa.”¹¹ Det betyder att även om du använder dig av de bästa undervisningsmetoderna och det du undervisar om är sant sker inget verkligt lärande utan Anden.

Lärarens roll är att ”hjälpa den enskilde att ta ansvaret för att lära sig evangeliet — att väcka en önskan inom honom att studera, förstå och leva enligt evangeliet.”¹² Det betyder att vi som lärare bör inrikta oss mindre

på hur bra vi gör ifrån oss eller inte och mer på hur vi kan hjälpa andra lära och följa evangeliet.¹³

När gick du ner på knä senast i bön och bad Herren om att inte bara hjälpa dig med lektionen utan också hjälpa dig känna till och uppfylla behoven hos varje elev i din klass? Ingen klass är så stor att vi inte kan be om inspiration om hur vi kan nå ut till varje elev.

Det är naturligt att lärare känner sig otillräckliga. Du måste förstå att ”ålder och mognad och intellektuell utbildning inte på något sätt eller i någon grad är nödvändigt för att stå i förbindelse med Herren och hans Ande.”¹⁴

Herrens löften är säkra. Om du uppriktigt forskar i skrifterna och ständigt bevarar livets ord i ditt sinne, om du håller buden med hela ditt hjärta och ber för varje elev, får du njuta av den Helige Andens sällskap, och du får ta emot uppenbarelse.¹⁵

För det fjärde, bröder och systrar, är det av yttersta vikt att vi utövar vår handlingsfrihet och handlar, utan dröjsmål, efter de andliga maningar vi får.

President Thomas S. Monson lärde: ”Vi iakttar. Vi väntar. Vi lyssnar efter den milda och lugna rösten. När den talar lyder den förståndige. Andens maningar bör inte [skjutas upp].”¹⁶

São Paulo, Brasilien

Du får inte tveka att använda din handlingsfrihet och följa de tankar och intryck som Herrens Ande lägger i ditt hjärta. Det kanske känns konstigt till en början, men jag lovar dig att de dyrbaraste och mest givande erfarenheterna du får som lärare kommer när du underkastar dig Herrens vilja och följer maningarna du får från den Helige Anden. Dina erfarenheter stärker då din tro och ger dig större mod att handla i framtiden.

Kära lärare, ni är ett av de största miraklen kyrkan har. Ni har fått ett heligt förtroende. Vi älskar er och litat på er förmåga. Jag vet att när vi forskar i skrifterna och lever på ett sådant sätt att vi är värdiga att ha den Helige Andens sällskap, helgar Herren oss i vårt ämbete och våra ansvar så att vi kan utföra det uppdrag han gett oss. Att vi alla må göra detta är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. David McCullough, ”Teach Them What You Love” (tal hållet 9 maj 2009 i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah, USA, 9 maj 2009).
2. Jeffrey R. Holland, ”Undervisning och inläring i kyrkan”, *Liahona*, juni 2007, s. 72.
3. Se David McCullough, ”Teach Them What You Love”.
4. Thomas S. Monson, ”Stora lärare”, *Liahona*, juni 2007, s. 76.
5. L&F 11:21.
6. Se Joh 5:39.
7. Se 2 Nephi 32:3.
8. Se Joseph Smith — Matteus 1:37.
9. Se L&F 18:36; 84:52.
10. L&F 11:20.
11. L&F 42:14.
12. *Undervisning: Den högsta kallelsen: Ett källmaterial för undervisning om evangeliet* (2000), s. 61.
13. Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 60–62.
14. J. Reuben Clark Jr, *Den utstakade kursen för utbildningen i kyrkan* (tal till seminarie- och institutledare vid Aspen Grove i Utah, USA, 8 aug. 1938, häfte, s. 5).
15. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 131.
16. Thomas S. Monson, ”Anden ger liv”, *Liahona*, juni 1997, s. 4.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Funderingar över ett helgat liv

Sann framgång i livet kommer av att vi helgar vårt liv — det vill säga vår tid och våra val — efter Guds avsikter.

S om tonåring besökte jag världsutställningen 1964 i New York. Ett av mina favoritställen var vår kyrkas paviljong med dess imponerande kopia av Salt Lake-templets spiror. Där såg jag för första gången filmen *Människans sökande efter lycka*. Filmen, som beskriver frälsningsplanen med äldste Richard L. Evans som berättare, hade ett väsentligt inflytande på många besökare, däribland mig. Bland annat sade äldste Evans:

”Livet erbjuder dig två dyrbara gåvor. En är tiden. Den andra är den fria viljan, friheten att använda din tid till vad du vill. Du har rätt att byta ut din livsloft mot flyktiga nöjen. Du kan byta ut den mot köttets begär. Du kan investera den i ha-begär ...

Du har rätten att välja. Men dessa är inga fynd, för i dem finner du ingen bestående tillfredsställelse.

Varje dag, timme och minut av ditt jordiska liv måste du någon gång redogöra för. Det är *detta* liv som du ska leva i tro och visa att du kan välja gott i stället för ont, rätt istället för fel, varaktig lycka istället för endast tillfällig nöje. Och din eviga belöning bestäms utifrån dina val.

En Guds profet har sagt:

’Människorna är till för att de skall kunna ha glädje’, en glädje som omfattar livets fullhet, ett liv som är ägnat åt att tjäna andra, att älska och att skapa harmoni i hemmet och åt frukterna av ärligt arbete och att acceptera Jesu Kristi evangelium med dess bud och befallningar.

Endast genom detta kommer du att finna sann lycka, den lycka som inte försvinner med ljusen och musiken och människoskarorna.”¹

Dessa ord förmedlar sanningen att vårt liv på jorden är ett förvaltare av den tid och de val som vår Skapare har beviljat oss. Ordet *förvaltare* får oss att tänka på Herrens helgelselag (se till exempel L&F 42:32, 53) som har en ekonomisk roll, men mer än så är den en tillämpning av celestial lag på livet här och nu (se L&F 105:5). Att helga något är att avskilja eller inviga det som något heligt, ägnat åt heliga ändamål. Sann framgång i livet kommer av att vi helgar vårt liv — det vill säga vår tid och våra val — till Guds ändamål (se Joh 17:1, 4; L&F 19:19). När vi gör det tillåter vi honom att höja oss till vår högsta bestämmelse.

Jag vill tala med er om fem beståndsdelar i ett helgat liv:

renhet, arbete, respekt för den fysiska kroppen, tjänande och redbarhet.

Som Frälsaren visade är ett helgat liv ett rent liv. Jesus är den ende som har levt ett syndfritt liv, men de som kommer till honom och tar på sig hans ok kan göra anspråk på hans nåd, som gör dem till det han är: skuldfri och obefläckad. Med djup kärlek uppmantrar Herren oss med följande ord: ”Omvänd er, alla jordens ändar, och kom till mig och bli döpta i mitt namn så att ni kan bli heliggjorda genom att ta emot den Helige Anden, så att ni kan stå obefläckade inför mig på den yttersta dagen” (3 Nephi 27:20).

Helgelse innebär därför omvändelse. Envishet, upproriskhet och bortförklaringar måste överges och ersättas med undergivenhet, en önskan om att bli tillrättvisad och att acceptera allt det som Herren anser vara lämpligt. Det var det som kung Benjamin kallade att lägga av den naturliga människan, ge efter för den Helige Andens maningar och bli ”en helig genom Herren Kristi försoning” (Mosiah 3:19). En sådan person har fått löftet att kunna uthärda den Helige Andens närvaro, ett löfte som ihågkoms och förnyas varje gång en ångerfull själ tar del av Herrens sakrament (se L&F 20:77, 79).

Äldste B. H. Robert förklarade hur det sker, med följande ord: ”Den människa som vandrar i Guds ljus och visdom och kraft kommer till sist, genom själva associeringens kraft, att göra Guds ljus och visdom och kraft till sin egen — genom att väva dessa briljanta strålar till en gudomlig kedja som länkar henne för alltid till Gud och Gud till henne. Detta är summan av Messias gåtfulla ord: ’Du, Fader, är i mig och jag i dig’ — det finns inget större en människa kan uppnå.”²

Ett helgat liv är ett arbetsfyllt liv. Jesus ägnade sig tidigt i sitt liv åt det

som tillhörde hans Fader (se Luk 2:48–49). Gud själv förhålls genom sitt verk att åstadkomma odödlighet och evigt liv för sina barn (se Mose 1:39). Det är naturligt för oss att vilja delta med honom i hans verk och när vi gör det bör vi inse att allt hederligt arbete är Guds arbete. Thomas Carlyle sade: ”Allt sant arbete är heligt. Det finns något gudomligt i allt sant arbete hur enkelt det än är. Hela jorden är fylld med arbete som når upp till himlen.”³

Gud har utformat den jordiska tillvaron så att den nästan ständigt kräver ansträngning. Jag minns profeten Joseph Smiths enkla ord: ”Genom ständigt arbete kunde vi skaffa oss tillräckligt levebröd” (Joseph Smith — Historien 1:55). Genom arbete bär vi upp och berikar livet. Arbete gör det möjligt för oss att överleva besvikelser och tragedier under jordelivet. Prestationer som uppnåtts med möda ger oss en känsla av självförtroende. Arbete bygger och förfinar karaktären, skapar skönhet och är vårt redskap när vi tjänar varandra och Gud. Ett helgat liv är fyllt med arbete, ibland enformigt, ibland mindre ansett, ibland ouppskattat, men alltid arbete som förbättrar, skapar ordning, stöttar, lyfter, betjänar och strävar uppåt.

När jag nu lovprisat arbetet måste jag också säga ett vänligt ord om fritidsaktiviteter. På samma sätt som hederligt fysiskt arbete ger välbehag åt vilan, är sund rekreation arbetets vän

och stödjande kamrat. Musik, litteratur, konst, dans, teater, idrott — allt det kan ge underhållning som berikar vårt liv och helgar det ännu mer. På samma gång behöver det knappast nämnas att mycket av det som anses vara underhållning i vår tid är grovt, förnedrande, våldsamt, dövar sinnet och är slöseri med tid. Ironiskt nog krävs det ibland hårt arbete för att hitta hälsosam rekreation. När underhållning går från sundhet till synd bryter den ner det helgade livet. ”Ta er därför i akt ... så att ni inte anser det som är ont vara av Gud” (Moroni 7:14).

Ett helgat liv respekterar den ojämförliga gåva som vår fysiska kropp är, en gudomlig skapelse i Guds egen avbild. Det centrala ändamålet med den jordiska tillvaron är att varje ande ska få en sådan kropp och lära sig utöva moralisk handlingsfrihet i köttets tabernakel. En fysisk kropp är också väsentlig för upphöjelse, som bara kan ske i en fullkomlig kombination av det fysiska och det andliga, som hos vår älskade uppståndne Herre. I den här fallna världen är en del liv smärtsamt korta, en del kroppar är vanskapta, missbildade eller kan knappt hålla sig vid liv. Ändå är livet långt nog för att varje ande och varje kropp ska kvalificeras för uppståndelsen.

De som tror att kroppen bara är resultatet av en slumpmässig evolution känner inget ansvar inför Gud eller någon annan för hur de behandlar

eller använder kroppen. Men vi som har ett vittne om den bredare verkligheten av en förjordisk, jordisk och efterjordisk evighet, måste erkänna att vi har en plikt mot Gud vad gäller kroppen som kronan på hans fysiska skapelseverk. Paulus förkunnade:

”Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva?

Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhålls då Gud i er kropp [och i er ande som tillhör Gud]” (1 Kor 6:19–20; se King James Version, 1 Kor 6:19–20).

När vi accepterar dessa sanningar och president Thomas S. Monsons anvisningar under förra generalkonferensen, vill vi verkligen inte vanpryda kroppen, som med tatueringar, eller försvaga den, som med droger, eller befläcka den, som med otukt, äktenskapsbrott eller oanständighet.⁴ Eftersom kroppen är vår andes redskap är det väsentligt att vi tar hand om kroppen på bästa möjliga sätt. Vi borde helga kroppens alla krafter till att betjäna och befrämja Kristi verk. Paulus sade: ”Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud” (Rom 12:1).

Jesus visade att ett helgat liv är ett liv i tjänande. Några timmar innan hans försonings vånda inleddes

tvättade Herren ödmjukt sina lärjungars fötter och sade till dem:

”Om nu jag, er Herre och Mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter.

Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort mot er.

Amen, amen säger jag er: Tjänaren är inte förmer än sin herre, och budbäraren är inte förmer än den som har sänt honom” (Joh 13:14–16).

De som stillsamt och omtänksamt går omkring för att göra gott är ett föredöme i helgelse. Ingen i vår tid visar på ett fullkomligare sätt den egenskapen i det dagliga livet än president Thomas S. Monson. Han har utvecklat ett lyssnande öra som uppfattar Andens svagaste viskning om någon som behöver hans utsträckta hand och hjälp. Thomas Monson svarar ofta genom enkla gärningar som bekräftar Guds kärlek och medvetenhet, men svarar, det gör han alltid.

Jag finner i min farfar och farmor, Alexander DeWitt och Louise Vickery Christofferson, exempel på sådan helgelse. Farfar var en stark man och duktig på att klippa får på den tiden det ännu inte fanns elektriska saxar. Han blev så bra på det, sade han, att ”på en dag klippte jag 287 får och kunde ha klippt 300, om det funnits fler får”. År 1919 klippte han över 12 000 får och tjänade omkring 2 000 dollar. Pengarna skulle avsevärt ha utökat hans gård och renoverat hans hus, men ett kall att verka i Sydstaternas mission kom från bröderna och med Louises fulla stöd tog han emot kallet. Han lämnade sin hustru (som då var havande med deras förste son, min far) och deras tre döttrar, med pengarna från fårklippningen. Efter en glädjefylld återkomst två år senare iakttog han: ”Våra besparingar räckte under de två åren och vi hade 29 dollar kvar.”

Ett helgat liv är ett redbart liv. Vi ser det hos mannen och hustrun ”som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet.”⁵ Vi ser det hos fadern och modern som visar att deras högsta prioritet är att vårda sitt äktenskap och försäkra sig om sina barns fysiska och andliga välfärd. Vi ser det hos dem som är ärliga.

För många år sedan lärde jag känna två familjer som var i färd med att lösa upp ett kommersiellt företag de ägde gemensamt. Företagsägarna var två män, vänner och medlemmar i samma kristna församling, som hade startat företaget tillsammans många år tidigare. De hade generellt sett ett positivt förhållande som företagspartners, men när de blev äldre och nästa generation började ta över arbetsuppgifter i företaget uppstod konflikter. Slutligen beslöt alla partner att det var bäst att dela upp tillgångarna och gå skilda vägar. En av de två ursprungliga ägarna kom med hjälp av sina

advokater på ett sätt att skaffa sig en väsentlig ekonomisk fördel i företagets upplösning på bekostnad av den andra partnern och hans söner. Under ett möte med alla parter klagade en av sönerna på denna orättvisa och värdjade till den förste partnerns heder och kristna tro. ”Du vet att det inte är rätt”, sade han. ”Hur kan du dra fördel av någon på det här sättet, särskilt en broder i samma kyrka?” Den förste partnerns advokat svarade: ”Väx upp! Hur kan du vara så naiv?”

Redbarhet är inte naivitet. Men däremot *är* det naivt att anta att vi inte är ansvariga inför Gud. Frälsaren förkunnade: ”Min Fader sände mig för att jag skulle kunna lyftas upp på korset ... för att människorna, liksom jag hade lyfts upp av människor, på samma sätt skulle lyftas upp av Fadern för att stå inför mig för att dömas efter sina gärningar, vare sig de är goda eller de är onda” (3 Nephi 27:14). Den som lever ett helgat liv

försöker inte dra fördel av en annan person utan vänder hellre den andra kinden till, och om någon kräver hans livklädnad ger han honom sin mantel också (se Matt 5:39–40). Frälsarens strängaste tillrättavisning gällde hyckleri. Hyckleri är oerhört nedbrytande, inte bara för hycklaren utan för alla som iakttar eller känner till hans eller hennes uppförande, särskilt barnen. Det bryter ner tron, medan heder är den rika myllan där trons frö blomstrar.

Ett helgat liv är något vackert. Dess styrka och stillhet är "som ett mycket fruktbart träd som är planterat i ett bördigt land vid en klar ström och som bär mycket dyrbar frukt" (L&F 97:9). Av särskilt stort värde är inflytandet en helgad man eller kvinna har över andra, särskilt över dem som står dem närmast. De många helgade personer som gått före oss, och andra som lever ibland oss nu, har hjälpt till med att lägga grundvalen för vår lycka. På samma sätt kommer framtida släkten att hämta mod från ditt helgade liv och erkänna sin tacksamhetsskuld till dig för att de har fått det som verkligen betyder något. Må vi helga oss själva som Guds söner och döttrar så att vi, "när han visar sig, skall bli lika honom, ty vi skall se honom sådan han är, så att vi kan ha detta hopp" (Moroni 7:48; se också 1 Joh 3:2). Det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Man's Search for Happiness* (broschyr, 1969), s. 4–5; se också "Människans sökande efter lycka", art. nr. 56779.180.
2. B. H. Roberts, "Brigham Young: A Character Study", *Improvement Era*, juni 1903, s. 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), s. 251.
4. Se Thomas S. Monson, "Förberedelse medför välsignelser", *Liahona* maj 2010, s. 64–67.
5. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Det som betyder mest

Om livet med dess hektiska tempo och många stressmoment har gjort det svårt för er att känna glädje, så kanske bästa tiden är nu för att åter få in det som betyder mest i fokus.

Det är anmärkningsvärt hur mycket vi kan lära oss om livet genom att studera naturen. Vetenskapsmän kan till exempel se på trädens årsringar och göra kvalificerade gissningar om klimat och växtförhållanden för hundratals eller till och med tusentals år sedan. Något av det vi lär oss när vi studerar trädens växtsätt är att under perioder med ideala förhållanden växer träden i normal takt. Men under perioder då växtförhållandena inte är ideala saktar träden ner sin tillväxt och ägnar sin energi åt det som är grundläggande för deras överlevnad.

Vid det här laget tänker ni kanske "det är ju bra men vad har det att göra med att flyga flygplan"? Nåväl, det ska jag berätta.

Har ni suttit i ett flygplan och upplevt turbulens? Den vanligaste orsaken till turbulens är en plötslig förändring i luftens rörelse, vilken gör att planet kränger, girar eller rollar. Även om flygplan byggs för att motstå mycket starkare turbulens än något ni kan tänkas uppleva under en normal flygning, kan det ändå vara obehagligt för passagerarna.

Vad tror ni att piloterna gör när de råkar ut för turbulens? En pilot-aspirant kanske tror att en ökning

av farten är en god strategi eftersom man då snabbare kommer ur turbulensen. Men det kan visa sig vara fel. Erfarna piloter förstår att det finns en optimal hastighet med vilken man tar sig igenom turbulensen för att minimera de negativa effekterna. Och i de flesta fall innebär det att man sänker hastigheten. Samma princip kan också tillämpas på vägnarnas fartgupp.

Ett gott råd är därför att sakta ner lite, säkra kursen och fokusera på det viktiga när man upplever ogynnsamma förhållanden.

Det moderna livets tempo

Det här är en enkel men livsviktig lärdom. Den verkar kanske logisk när det handlar om träd eller turbulens, men det är förvånansvärt lätt att missa denna lärdom när det gäller att tillämpa dessa principer på vardagen. När stressnivåerna ökar, när oron dyker upp, när tragedi drabbar oss, så försöker vi alltför ofta att hålla samma hektiska tempo eller till och med att öka det. På något sätt tror vi att ju mer vi ökar tempot ju bättre går det.

Något som är utmärkande för det moderna livet verkar vara att vi rör oss i en ständigt ökande takt, oavsett turbulens eller hinder.

Låt oss ärligt erkänna att det är ganska lätt att leva hektiskt. Vi kan alla tänka ut en lista över uppgifter som spräcker vår tidsplan. Vissa kanske till och med tror att deras eget värde beror på längden på att-göra-listan. De fyller upp sina lediga stunder med listor på möten och smådetaljer — till och med under tider av stress och utmattning. Eftersom de i onödan komplicerar livet känner de ofta ökande frustration, avtagande glädje och alltför lite känsla av mening i livet.

Det har sagts att vilken dygd som helst kan, när den överdrivs, bli till en last. Det stämmer bra in på oss när vi pressar in för mycket i dagsschemat. Man kommer till en punkt när milstenar blir stötestenar och ambitioner blir till kvarnstenar runt halsen.

Vad är lösningen?

De som är visa förstår och tillämpar årsringarnas och luftturbulensens lärdomar. De motstår frestelsen att svepas med i vardagslivets hektiska tempo. De följer rådet: "Livet handlar inte bara om att öka farten."¹ Kort sagt, de fokuserar på det som betyder mest.

Äldste Dallin H. Oaks lärde i ett generalkonferenstal nyligen: "Vi måste avstå från en del bra saker för att välja de som är bättre eller bäst eftersom det utvecklar tro på Herren Jesus Kristus och stärker vår familj."²

Att söka efter det bästa leder oundvikligen till de grundläggande principerna i Jesu Kristi evangelium — de enkla och sköna sanningar som uppenbarats för oss av en omtänksam, evig och allvetande Fader i himlen.

Dessa grundläggande lärdomar och principer ger, även om de är enkla nog för ett barn att förstå, svaren på livets mest komplexa frågor.

Det finns en skönhet och klarhet i enkelheten som vi ibland inte uppskattar i vår törst efter invecklade lösningar.

Det dröjde till exempel inte länge efter det att astronauter och kosmonauter åkt runt jorden innan de insåg att kulspetspennor inte fungerade i rymden. Så några riktigt smarta personer började arbeta på att lösa problemet. Det krävdes tusentals timmar och miljontals dollar, men till slut utvecklade de en penna som kunde användas varsomhelst, i alla temperaturer och på nästan alla ytor. Men hur klarade sig astronauterna och kosmonauterna tills problemet var löst? De använde helt enkelt blyertspennor.

Det sägs att Leonardo da Vinci sade att "ingenting är så sofistikerat som enkelheten."³ När vi ser på grundprinciperna i lycksalighetsplanen, frälsningsplanen, kan vi i dess enkelhet se och uppskatta elegansen och skönheten i vår himmelske Faders visdom. Om vi sedan låter hans väg bli vår väg, är det ett tecken på att vi börjar bli visa.

Kraften i grundprinciperna

Det berättas att den legendariske tränaren i amerikansk fotboll, Vince Lombardi, hade en ritual som han utförde på träningens första dag. Han brukade hålla upp en fotboll, visa den för idrottsmännen som hade utövat sporten i många år, och säga "mina

herrar, det *här* är en fotboll"! Han talade om dess storlek och form, hur den kunde sparkas, bäras eller passas. Sedan tog han ut laget på den tomma planen och sade: "Det här är en fotbollsplan." Han gick runt med dem och beskrev dimensionerna, formen, reglerna och hur matchen spelas.⁴

Tränaren visste att även dessa erfarna spelare, och laget som helhet, bara kunde bli stora genom att bemästra grundprinciperna. De kunde använda sin tid till att öva invecklade strategier, men de kunde inte bli ett mästarlag förrän de bemästrade grundprinciperna i spelet.

Jag tror att de flesta av oss intuitivt förstår hur viktiga grundprinciperna är. Det är bara så att vi ibland distraheras av så många andra saker som verkar mer lockande.

Tryckt material, olika typer av media, elektroniska apparater och prylar — som alla är bra när de används på rätt sätt — kan bli skadliga tidsfördriv eller hjärtlösa isoleringsceller.

Men, mitt i myllret av röster och val, står den ödmjuka mannen från Galileen med utsträckta händer och väntar. Hans budskap är enkelt: "Kom ... följ mig."⁵ Och han talar inte med en kraftfull megafon utan med en stilla röst.⁶ Det är så lätt hänt att evangeliets grundläggande budskap går förlorat i störtfloden av information som når oss från alla håll.

De heliga skrifterna och de levande profeternas ord understryker evangeliets grundläggande principer och lärdomar. Anledningen till att vi återvänder till dessa grundprinciper, till de rena lärdomarna, är att de är inkörsporren till sanningar av djup betydelse. De är dörren till upplevelser av storslagen vikt som annars skulle vara bortom vår förmåga att förstå. Dessa enkla grundprinciper är nyckeln

till att leva i harmoni med Gud och människa. De är nycklarna som öppnar himlens fönster. De för oss till den frid, glädje och förståelse som vår himmelske Fader har utlovat till de av hans barn som lyssnar på och lyder honom.

Mina bröder och systrar, det är bra om vi saktar ner lite grann och går vidare med den optimala hastigheten för våra omständigheter, fokuserar på det som är viktigt, lyfter våra ögon och verkligen ser de ting som betyder mest. Låt oss följa de grundläggande förhållningsregler som vår himmelske Fader gett sina barn, som lägger grunden till ett rikt och fruktbart jordeliv med löften om evig lycka. De lär oss att se till att "allt detta sker med visdom och ordning, ty det krävs inte att vi löper fortare än vi har krafter till. Men det är nödvändigt att vi är flitiga så att vi därigenom kan vinna priset."⁷

Bröder och systrar, att flitigt göra det som betyder mest leder oss till världens Frälsare. Det är därför "vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus ... så att [vi] skall kunna veta till vilken källa [vi] kan se för att få förlåtelse för [våra] synder."⁸ I det moderna livets komplexitet, förvirring och brådska, så är detta "vägen som vida överträffar alla andra."⁹

Så vilka är grundprinciperna?

När vi vänder oss till vår himmelske Fader och söker hans visdom i det som betyder mest, lär vi om och om igen betydelsen av fyra grundläggande relationer: till vår Gud, till våra familjer, till våra medmänniskor och till oss själva. När vi utvärderar vårt eget liv med ett villigt sinne ser vi var vi har drivit iväg från vägen som vida överträffar alla andra. Vårt förstånds ögon öppnas och vi kommer att se vad som behöver göras för att rena vårt hjärta och åter fokusera vårt liv.

För det första: vårt förhållande till Gud är det allra heligaste och viktigaste. Vi är hans andebarn. Han är vår Fader. Han vill att vi ska vara lyckliga. När vi närmar oss honom, när vi lär av hans Son Jesus Kristus, när vi öppnar vårt hjärta för den Helige Andens inflytande, blir vårt liv stabilare och tryggare. Vi upplever större frid, glädje och tillfredsställelse när vi gör vårt bästa för att leva efter Guds eviga plan och hålla hans bud.

Vi förbättrar vårt förhållande till vår himmelske Fader genom att lära oss av honom, genom att kommunicera med honom, omvända oss från våra synder och aktivt följa Jesus Kristus, för "ingen kommer till Fadern utom genom [Kristus]."¹⁰ För att vi ska kunna stärka vårt förhållande till Gud krävs det att vi har meningsfulla stunder ensamma med honom. Att i tysthet

fokusera på daglig personlig bön och skriftstudier och alltid sträva efter att vara värdig en gällande tempelrekommendation, är några kloka investeringar av tid och ansträngning som för oss närmare vår himmelske Fader. Låt oss följa uppmaningen i Psaltaren: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."¹¹

Vår andra grundläggande relation är till vår familj. Eftersom "ingen framgång kan uppväga ett misslyckande"¹² här, måste vi prioritera våra familjer högt. Vi skapar djupa och kärleksfulla familjeband genom att göra enkla saker tillsammans, som familjemiddagar och familjens hemafton, och genom att bara trivas tillsammans. I förhållande till familjen stavas *kärlek* egentligen *t-i-d*, tid. Att ägna tid åt varandra är nyckeln till harmoni i hemmet. Vi talar med, hellre än om, varandra. Vi lär av varandra och vi

uppskattar våra olikheter och det vi har gemensamt. Vi skapar ett gudomligt band till varandra när vi närmar oss Gud tillsammans genom familjebön, evangeliestudier och söndagens gudsdyrkan.

Den tredje grundläggande relationen är den vi har till våra medmänniskor. Vi bygger den relationen med en person i taget — genom att vara öppna för andras behov, tjäna dem och ge av vår tid och våra talanger. Jag imponerades mycket av en syster som var tyngd av åldrandets och sjukdomars bördor men som kom fram till att även om hon inte kunde göra så mycket så kunde hon lyssna. Så varje vecka höll hon utkik efter människor som såg nedtyngda eller missmodiga ut och hon umgicks med dem och lyssnade. Vilken välsignelse hon var för så många människor.

Den fjärde relationen är den till oss själva. Det kanske verkar konstigt att ha en relation till sig själv, men det har vi. En del människor står inte ut med sig själva. De kritiserar och förringar sig själva dagarna i ända tills de börjar avsky sig själva. Får jag föreslå att ni drar ner på takten och tar lite extra tid till att lära känna er själva bättre. Vandra i naturen, se på soluppgången, njut av Guds skapelser, begrunda det återupprättade evangeliets sanningar och ta reda på vad de betyder för er personligen. Lär er att se er själva som vår himmelske Fader ser er — som sin dyrbara dotter eller son med gudomlig potential.

Gläds åt det rena evangeliet

Bröder och systrar, låt oss vara kloka. Låt oss vända oss till den rena källa av lärdom som det återupprättade Jesu Kristi evangelium är. Låt oss med glädje ta del av det i dess tydlighet och enkelhet. Himlarna är öppna igen. Jesu Kristi evangelium finns åter

Dublin, Irland

på jorden och dess enkla sanningar är en riklig källa till glädje!

Bröder och systrar, vi har verkligen stor anledning att glädja oss. Om livet med dess hektiska tempo och många stressmoment har gjort det svårt för er att känna glädje, så är kanske just nu bästa tiden att åter lägga fokus på det som betyder mest.

Styrka kommer inte av febril aktivitet utan av att vara rotad i en fast grund av sanning och ljus. Den kommer när man ägnar uppmärksamhet och ansträngning åt grundprinciperna i Jesu Kristi återupprättade evangelium. Den kommer när man uppmärksammar de gudomliga ting som betyder mest.

Låt oss förenkla våra liv lite grann. Låt oss göra nödvändiga förändringar för att åter fokusera våra liv på den storslagna skönheten i det kristna

lärjungeskapets enkla, ödmjuka stig — den stig som alltid leder till ett liv med mening, glädje och frid. Detta är min bön och jag ger er min välsignelse, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), s. 356.
2. Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov 2007, s. 107.
3. Leonardo da Vinci, i *The Book of Positive Quotations*, sammanst. av John Cook, 2 utg. (1993), s. 262.
4. Vince Lombardi, i Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), s. 92.
5. Luk 18:22.
6. Se 1 Kung 19:12.
7. Se Mosiah 4:27.
8. 2 Nephi 25:26.
9. 1 Kor 12:31; Ether 12:11.
10. Joh 14:6.
11. Ps 46:11.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s. 42; se också Conference Report, apr. 1935, s. 116.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kvorum och följande bröder som medlemmar av detta kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,

D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot detta kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Spencer J. Condie, Bruce C. Hafen, Kenneth Johnson, Glenn L. Pace och Lance B. Wickman som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Spencer V. Jones och Wolfgang H. Paul som medlemmar i de sjuttios andra kvorum.

De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser Fernando Maluenda och José L. Torres som områdessjuttio.

De som vill instämma i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Wenceslao H. Svec som områdessjuttio.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det.

President Monson, så vitt jag har kunnat se har röstningen i konferenscentret varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för ert stöd, er tro, er hängivenhet och era böner. ■

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Handlingsfriheten är en väsentlig del av livets plan

När vi väljer att komma till Kristus, ta på oss hans namn och följa hans tjänare går vi framåt längs vägen till evigt liv.

Nyligen fick jag brev från en god vän sedan 50 år tillbaka som inte är medlem i kyrkan. Jag hade skickat honom läsmaterial om evangeliet. Han skrev: "I början var det svårt för mig att hänga med i mor-monjargongen, som till exempel ordet *agency*. En kort ordlista med förklaringar skulle kanske vara till hjälp."

Jag förvånades över att han inte förstod vad vi menar med det engelska ordet *agency*, handlingsfrihet. Jag gick till en ordbok på nätet. Av de tio definitioner jag fann och de sätt ordet användes på handlade ingen av dem om att välja att göra något. Vi undervisar om att handlingsfriheten är den förmåga och förmån Gud ger oss att "verka av [oss] själva och utan att påverkas av annat."¹ Handlingsfriheten innebär att vi verkar av oss själva och tar ansvaret för våra handlingar. Vår handlingsfrihet är en väsentlig del av frälsningsplanen. Med den är vi "fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt

djävulens fångenskap och makt."²

Orden i en välbekant psalm undervisar klart och tydligt om den här principen:

*Sin egen vilja har var själ
att välja fritt sitt ve och väl,
ty evig sanning given är:
"Ej någon drivs till himlens sfär."³*

För att besvara min väns fråga, och de frågor som ställs av goda män och kvinnor överallt i världen, låt mig berätta ytterligare om vad vi vet om vad handlingsfrihet innebär.

Innan vi kom hit till jorden lade vår himmelske Fader fram sin frälsningsplan — en plan att vi skulle komma till jorden och få en kropp, välja att göra gott eller ont, utvecklas och bli som han är och bo hos honom i evighet.

Vår handlingsfrihet — förmågan att välja och handla av oss själva — var en väsentlig del av den planen. Utan handlingsfriheten skulle vi inte kunna göra rätta val och utvecklas. Likväl

kunde vi med den handlingsfriheten välja fel, begå synd och gå miste om möjligheten att få vara tillsammans med vår himmelske Fader igen. Av det skälet skulle vi få en Frälsare som skulle lida för våra synder och återlösa oss, om vi omvände oss. Genom sin oändliga försoning skulle han "genomföra barmhärtighetens plan och tillfredsställa rättvisans krav."⁴

När vår himmelske Fader hade framlagt sin plan steg Lucifer fram och sade: "Sänd mig ... och jag skall återlösa hela människosläktet så att inte en enda själ skall gå förlorad ... ge mig därför din ära."⁵ Den planen förkastades av vår Fader, för den nekade oss vår handlingsfrihet. Den var faktiskt en upprorsplan.

Då använde Jesus Kristus, vår himmelske Faders "Älskade och Utvalde [Son] från begynnelsen", sin handlingsfrihet till att säga: "Fader, ske din vilja, och äran vare din för evigt."⁶ Han skulle bli vår Frälsare — världens Frälsare.

På grund av Lucifers uppror inledes en stor andlig strid. Vart och ett av vår himmelske Faders barn hade möjlighet att använda den handlingsfrihet som han hade gett dem. Vi valde att tro på Jesus Kristus: att komma till honom, följa honom och anta den plan som vår himmelske Fader för vår skull hade lagt fram. Men en tredjedel av vår himmelske Faders barn hade inte tro att följa Frälsaren och valde i stället att följa Lucifer, eller Satan.⁷

Och Gud sade: "Eftersom denne Satan nu gjorde uppror mot mig och försökte omintetgöra människans handlingsfrihet som jag, Herren Gud, hade givit henne ... lät jag nedstörta honom."⁸ De som följde Satan gick miste om möjligheten att få en jordisk kropp, bo här på jorden och utvecklas. På grund av det sätt de använde sin handlingsfrihet på förlorade de sin handlingsfrihet.

Den enda makten som Satan och hans anhängare har i dag är makten att fresta och pröva oss. Deras enda glädjeämne är att göra oss "lika olyckliga som [de] själva."⁹ Det enda som gör dem glada är när vi inte lyder Herrens bud.

Men tänk på det: I vår förjordiska tillvaro valde vi att följa Frälsaren Jesus Kristus! Och eftersom vi gjorde det fick vi komma till jorden. Jag vittnar om att genom att göra samma val att följa Frälsaren nu, här på jorden, får vi en till och med större välsignelse i evigheten. Men, och det måste sägas, vi måste fortsätta att välja att följa Frälsaren. Evigheten står på spel och vi måste vara visa i fråga om vår handlingsfrihet och våra handlingar om vi vill uppnå evigt liv.

Frälsaren visade livet igenom hur vi ska använda vår handlingsfrihet. Som pojke i Jerusalem valde han medvetet att "ägna [sig] åt det som tillhör [hans] Fader."¹⁰ I sin verksamhet valde han lydigt "att göra [sin] Faders vilja."¹¹ I Getsemane valde han att lida allt och han sade: "Ske inte min vilja utan din. Då visade sig en ängel från himlen och gav honom kraft."¹² På korset

valde han att älska sina ovänner och han bad: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹³ Och sedan, för att han verkligen skulle kunna visa att han valde själv, blev han lämnad ensam. "Fader, varför har du övergivit mig?" frågade han.¹⁴ Sedan använde han sin handlingsfrihet och valde att verka av sig själv, att hålla ut till änden, tills han kunde säga: "Det är fullbordat."¹⁵

Fastän han "blev frestad i allt lik-som vi"¹⁶ säkerställde han med varje val och varje handling sin handlingsfrihet att vara vår Frälsare — för att krossa våra bojor som orsakats av synden och döden. Och genom sitt fullkomliga liv lärde han oss att då vi väljer att göra vår himmelske Faders vilja bevaras vår handlingsfrihet, ökar våra möjligheter och vi utvecklas.

Bevis på den här sanningen finns överallt i skrifterna. Job förlorade allt han hade men valde ändå att fortsätta vara trofast och han fick eviga välsignelser av Gud. Maria och Josef valde att följa ängelns varning och flydde till Egypten och räddade på så sätt Frälsarens liv. Joseph Smith valde att följa Moronis anvisningar och återställelsen

kom enligt profetian. När vi väljer att komma till Kristus, ta på oss hans namn och följa hans tjänare går vi framåt längs vägen till evigt liv.

Under vår jordiska resa är det bra att komma ihåg att också motsatsen gäller: när vi inte håller buden eller inte följer den Helige Andens maningar får vi färre möjligheter, vår förmåga att verka av oss själva och gå framåt minskar. När Kain dödade sin bror därför att han älskade Satan mer än Gud avbröts hans andliga utveckling.

I min ungdom lärde jag mig en viktig läxa om hur våra handlingar kan begränsa vår frihet. En dag gav min far mig i uppdrag att lackera ett trägolv. Jag valde att börja vid dörren och arbeta mig *inåt* i rummet. När jag var nästan färdig insåg jag att jag inte hade sett till att ha en utväg. Det fanns inget fönster eller någon dörr på andra sidan. Jag hade bokstavligen målat in mig i ett hörn. Jag kunde inte gå någonstans. Jag satt fast.

När vi inte lyder målar vi andligt sett oss in i ett hörn och fångas av våra val. Trots att vi andligen sitter fast finns det alltid en väg tillbaka.

Analogt med omvändelse skapar det arbete att vända om och gå tvärsöver ett nylackerat golv — man måste slipa och lackera det på nytt! Att återvända till Herren är inte lätt, men det är mödan värt.

När vi förstår hur svårt det är att omvända sig så uppskattar vi den Helige Andens välsignelser som vägleder oss i hur vi kan använda vår handlingsfrihet, och vår himmelske Fader som ger oss bud och stärker och stöder oss i att följa dem. Vi inser också hur lydnad mot buden i slutändan bevarar vår handlingsfrihet.

När vi till exempel lyder Visdomsordet undgår vi den fångenskap som dålig hälsa och substansberoende är och som bokstavligen talat berövar oss förmågan att verka av oss själva.

När vi lyder rådet att undvika skulder och ser till att bli skuldfria nu,

använder vi vår handlingsfrihet och blir fria att använda vår disponibla inkomst till att hjälpa och vara till välsignelse för andra.

När vi följer profeternas råd att ha familjens hemafton, familjebön och att studera skrifterna tillsammans som familj, blir vårt hem en plats där våra barn kan växa andligen. Där undervisar vi dem om evangeliet och vittnar för dem. Där visar vi att vi älskar dem och lyssnar när de låter oss få del av deras känslor och upplevelser. Genom våra rättfärdiga val och handlingar befriar vi dem från mörker genom att ge dem ökad förmåga att vandra i ljuset.

Världen lär ut många osanningar om handlingsfrihet. Många tycker att vi ska "äta, dricka och vara glada ... Och om så är att vi är skyldiga kommer Gud att ge oss några rapp, och till sist skall vi bli frälsta i Guds rike."¹⁷ Andra hyllar sekularisering och förnekar Gud. De intalar sig att det inte finns "en motsats till allting"¹⁸ och att därför "vad människan än [gör] så [är] det inte något brott."¹⁹ Det här "[förgör] Guds visdom och eviga avsikter."²⁰

I motsats till världens sekulära undervisning lär skrifterna oss att vi har handlingsfrihet och att vårt rättfärdiga användande av handlingsfriheten alltid påverkar de möjligheter vi får och vår förmåga att handla efter dem och fortsätta vår eviga utveckling.

Herren gav till exempel genom profeten Samuel en tydlig befallning till kung Saul:

"HERREN sände [mig] att smörja dig till kung ... Hör nu HERRENS ord ...

Drag ut och slå amalekiterna och utplåna allt de har."²¹

Men Saul lydde inte Herrens befallning. Han iakttog vad jag kallar "sektiv lydnad". Han litade till sitt eget förstånd och skonade kung Agags

liv och kom tillbaka med det bästa av fåren, nötboskapen och andra djur.

Herren uppenbarade det här för profeten Samuel och skickade honom att avsätta Saul. När profeten kom till Saul sade denne: "Jag har nu utfört HERRENS befallning."²² Men profeten visste bättre och sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuder i mina öron, och vad är det för ett läte av nötboskap jag hör?"²³

Saul urskuldade sig genom att skylla på andra och sade att folket hade behållit djuren för att offra dem åt Herren. Profetens svar var tydligt: "Har HERREN samma glädje i brännoffer och slaktoffer som att man hör HERRENS röst? Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet [till Herrens bud] bättre än det feta av baggar."²⁴

Slutligen erkände Saul och sade: "Jag har syndat genom att inte lyda HERRENS befallning och dina ord. Jag fruktade för folket och lyssnade till dem."²⁵ Eftersom Saul inte lyssnade och lydde noggrant — eftersom han valde att lyda selektivt — gick han miste om möjligheten och valet att vara kung.

Mina bröder och systrar, följer vi noggrant Herrens och hans profeters röst? Eller är vi som Saul och iakttar selektiv lydnad och fruktar vad andra ska säga?

Jag vet att vi alla gör misstag. Skrifterna säger: "Alla har syndat och saknar härligheten från Gud."²⁶ Till dem bland er som känner sig fångna på grund av orättfärdiga val som ni gjort i det förgångna, som sitter fast i ett hörn utan alla välsignelser som kommer av att man använder handlingsfriheten på rätt sätt — vi älskar er. Kom tillbaka! Stig ut ur det mörka hörnet och in i ljuset. Det är mödan värt även om ni måste gå tvärsöver ett nylackerat golv. Lita på att "hela människosläktet [även ni och jag] kan frälsas genom Kristi

försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar.”²⁷

När försoningens stund var inne uppsände Frälsaren sin stora överprästerliga förbön och han talade om var och en av oss och sade: ”Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig.”²⁸ ”Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus.”²⁹

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att de lever. När vi använder vår handlingsfrihet i rättfärdighet lär vi känna dem, blir vi mer som de är och förbereder oss för den dag då ”varje knä skall böjas och varje tunga bekänna” att Jesus är vår Frälsare.³⁰ Må vi fortsätta att följa honom och vår evige Fader, liksom vi gjorde i begynnelsen. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 2:26.
2. 2 Nephi 2:27.
3. ”Sin egen vilja har var själ”, *Sånger*, nr. 61.
4. Alma 42:15.
5. Mose 4:1.
6. Mose 4:2.
7. Se L&F 29:36.
8. Mose 4:3.
9. 2 Nephi 2:27; se också 2 Nephi 9:9.
10. Luk 2:49.
11. 3 Nephi 27:13.
12. Luk 22:42–43.
13. Luk 23:34.
14. Matt 27:46; Mark 15:34.
15. Joh 19:30.
16. Hebr 4:15.
17. 2 Nephi 28:8.
18. 2 Nephi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2 Nephi 2:12.
21. 1 Sam 15:1, 3.
22. 1 Sam 15:13.
23. 1 Sam 15:14.
24. 1 Sam 15:22.
25. 1 Sam 15:24.
26. Rom 3:23.
27. 3:e trosartikeln.
28. Joh 17:24.
29. Joh 17:3.
30. Mosiah 27:31.

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Låt ljusen åter tändas

I vår alltmer orättfärdiga värld är det nödvändigt att värderingar grundade på religiös tro är en del av det offentliga samtalet.

Jag fyllde år förra månaden. I födelsedagspresent fick jag en CD av min hustru Mary. Den innehöll sånger om hopp och tro som framfördes av den berömda brittiska sångerskan Vera Lynn, som inspirerade sina lyssnare under andra världskrigets mörka tid.

Det finns en liten historia bakom varför min hustru gav mig den. Bombningen av London i september 1940 började dagen innan jag föddes.¹ Min mor lyssnade till rapporteringen om blitzen på radion i sin sjukhussal och bestämde sig för att ge mig namn efter radiopresentatören som hette Quentin.

Sångerskan Vera Lynn är nu 93 år gammal. Förra året gavs en del av hennes sånger från krigstiden ut på nytt och de klättrade genast till toppen på musiklistorna i Storbritannien. De av er som är lite äldre kommer säkert ihåg några av sångerna, som ”The White Cliffs of Dover”.

En sång som heter ”When the Lights Go on Again All over the World” berörde mig djupt. Sången fick mig att tänka på två saker — för det första på en brittisk statstjänstemans profetiska ord: ”Lamporna släcks över hela Europa. Vi kommer inte att få se dem tända igen under vår livstid.”² Och för det andra på bombningen av

brittiska städer, till exempel London. För att göra det svårare för de attackerande bombplanen att finna sina mål infördes mörkläggning. Lamporna släcktes och man täckte för fönstren.

Sången speglade ett optimistiskt hopp om att frihet och ljus skulle återkomma. För dem av oss som förstår den roll som Frälsaren och Kristi ljus³ har i den pågående konflikten mellan gott och ont, är parallellen mellan världskriget och dagens moraliska konflikt tydlig. Det är genom Kristi ljus som hela människosläktet ”kan skilja gott från ont.”⁴

Frihet och ljus har aldrig varit lätta att uppnå eller bevara. Sedan striden i himlen har de onda makterna använt alla tänkbara medel för att tillintetgöra handlingsfriheten och utplåna ljuset. Angreppet mot moraliska principer och religionsfriheten har aldrig varit starkare.

Som sista dagars heliga måste vi göra vårt bästa för att bevara ljuset och skydda våra familjer och samhällen från det här angreppet mot moral och religionsfrihet.

Skydda familjen

En ständig fara för familjen är det onda inflytande som tycks komma från alla håll. Även om vi i första hand

Skydda samhället

Förutom att skydda våra egna familjer bör vi med ljuset som redskap skydda vårt samhälle. Frälsaren sade: "Låt ... ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen."⁷

Vår tid har beskrivits som "en överflödets tid och en tvivlets generation."⁸ Grundläggande tro på Guds makt och auktoritet ifrågasätts inte bara, utan bemöts nedsättande. Hur kan vi under dessa omständigheter främja värderingar på ett sätt som kan genljuda bland icke-troende och likgiltiga och hjälpa till att bromsa in våldets och ondskans nedåtgående spiral?

Den här frågan är av monumental vikt. Tänk på profeten Mormon och hans ångest när han utropade: "Hur kunde ni förkasta denne Jesus som stod med öppna armar för att ta emot er!"⁹ Mormons ångest var berättigad och hans son Moroni lämnades att beskriva "den sorgliga berättelsen om [sitt] folks undergång."¹⁰

Min personliga erfarenhet av att leva och samverka med människor världen över har gjort mig hoppfull. Jag tror att ljus och sanning kommer att bevaras i vår tid. I alla nationer finns det många som dyrkar Gud och känner sig ansvariga inför honom för sina handlingar. Somliga anser sig faktiskt se en global återfödelse av tron.¹¹ Som ledare i kyrkan har vi träffat ledare för andra trossamfund och sett att det finns en gemensam moralisk grund som överskrider teologiska olikheter och förenar oss i vår strävan mot ett bättre samhälle.

Vi ser också att de flesta människor fortfarande respekterar grundläggande moraliska värderingar. Men missta er inte. Det finns också människor som är fast beslutna att både utplåna tron och motarbeta allt religiöst inflytande i samhället. Andra

bör lägga kraft på att söka ljus och sanning, är det klokt att mörklägga våra hem för de dödliga bomber som hindrar andlig utveckling och tillväxt. Särskilt pornografi är ett massförstörelsevapen som angriper moralen. Den är ett av de inflytanden som skadar moraliska värderingar allra mest. Vissa TV-program och internetsidor är lika dödliga. Dessa onda makter berövar världen ljus och hopp. Förfallet ökar i rask takt.⁵ Om vi inte mörklägger våra hem för det onda ska vi inte bli förvånade om ödeläggande moraliska explosioner spränger sönder den frid

som är belöningen för rättfärdighet. Vårt ansvar är att vara i världen men inte av världen.

Dessutom behöver vi kraftigt förbättra efterlevnaden av vår religion i hemmet. Det är ytterst viktigt att vi håller familjs hemafton varje vecka, daglig familjebön och dagliga skriftstudier. Vi behöver välkomna sådant till vårt hem som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt".⁶ Om vi gör våra hem till heliga platser som skyddar oss från det onda, skyddas vi också från de allvarliga följder som skrifterna har förutsagt.

ondskefulla människor exploaterar, manipulerar och förstör samhället med droger, pornografi, sexuellt utnyttjande, människohandel, rån och ohederliga affärer. Dessa människors makt och inflytande är mycket stort även om de är relativt få till antalet.

Det har alltid pågått en kamp mellan troende och de som vill rensa bort religionen och Gud från det offentliga.¹² Många av dagens opinionsbildare avvisar en moralisk syn på världen som grundas på judisk-kristna värderingar. Enligt dem finns det ingen objektiv moralisk ordning.¹³ De anser att man inte bör gynna moraliska mål.¹⁴

Ändå strävar de flesta människor efter att vara goda och hederliga. Kristi ljus, vilket skiljer sig från den Helige Anden, upplyser deras samvete. Vi vet genom skrifterna att Kristi ljus är "Anden [som] ger ljus åt varje människa som kommer till världen."¹⁵ Detta ljus ges "för hela världens skull."¹⁶ President Boyd K. Packer har lärt oss att det här är en "källa till inspiration, som alla som tillhör den mänskliga familjen har inom sig."¹⁷ Det är därför många accepterar moraliska värderingar även när de grundas på en religiös övertygelse som de inte personligen stödjer. Som det står i Mosiah i Mormons bok: "Det är ... inte vanligt att folkets röst önskar något som strider mot det som är rätt, men det är vanligt att en mindre del av folket önskar det som inte är rätt." Mosiah varnar oss sedan: "Om tiden kommer då folkets röst väljer ondska, då är tiden inne då Guds straffdomar skall komma."¹⁸

I vår alltmer orättfärdiga värld är det nödvändigt att värderingar grundade på religiös tro är en del av det offentliga samtalet. Moraliska ståndpunkter initierade av en religiös medvetenhet måste få en jämställd plats i den offentliga debatten. Enligt de

flesta länders grundlag ska en religiös medvetenhet inte ges företräde, men den bör inte heller åsidosättas.¹⁹

Religiös tro är en källa till ljus, kunskap och visdom och gynnar samhället på ett dramatiskt sätt när anhängare handlar på ett moraliskt sätt för att de känner sig ansvariga inför Gud.²⁰

Två religiösa principer kan illustrera detta.

Ärliga handlingar motiverade av ansvarighet inför Gud

Den trettonde trosartikeln börjar: "Vi tror på att vara ärliga." Ärlighet är en princip som grundar sig på religiös tro och är en av Guds grundläggande lagar.

För många år sedan när jag arbetade som jurist i Kalifornien kom en vän och klient som inte var medlem i vår kyrka för att träffa mig. Med stor entusiasm visade han mig ett brev som han hade fått från en av våra biskopar i en närliggande församling. Biskopen skrev att en medlem i hans församling, en av min klients tidigare anställda, hade tagit material från min klients arbetsplats och rättfärdigat det med att det var överskottsmaterial. Men när han hade blivit en hängiven sista dagars helig och försökte följa Jesus Kristus, insåg mannen att det som han hade gjort var oärligt. I kuvertet låg en summa pengar från mannen som skulle täcka både materialkostnaderna och ränta. Min klient imponerades av att kyrkan genom lekmannaedare hjälpte den här mannen i hans ansträngning att försonas med Gud.

Tänk på det ljus och den sanning som den gemensamma värderingen ärlighet har i den judisk-kristna världen. Tänk vilken inverkan det skulle ha på samhället om ungdomarna inte fuskade i skolan, om vuxna var ärliga på arbetet och trogna sina

äktenskapslöften. För oss grundar sig ärligheten på Frälsarens liv och lärdomar. Ärlighet är också högt värderad i många andra religioner och i historisk litteratur. Poeten Robert Burns sade: "En hederlig man är Guds ädlaste skapelse."²¹ Nästan alla troende känner ansvarighet inför Gud när det gäller ärlighet. Det var därför mannen i Kalifornien omvände sig från sin tidigare oärliga handling.

I ett tal under en universitetsavslutning förra året delgav Clayton Christensen, som är Harvardprofessor och ledare i kyrkan, en sann berättelse om en kollega från ett annat land som hade studerat demokrati. Vännen förvånades över hur otroligt viktig religionen är för demokratin. Han påpekade att i samhällen där medborgarna vid tidig ålder får lära sig att känna ansvar inför Gud för ärlighet och redlighet, väljer de på ett självklart sätt att följa regler och seder som främjar demokratiska ideal. I samhällen där så inte är fallet kan ärligt uppförande inte påtvingas av aldrig så många poliser.²²

Moraliska värderingar rörande ärlighet kan alltså spela en viktig roll i upprättandet av ljus och sanning och i samhällsfrämjande syften, och bör värdesättas av dem som inte tror.

Att behandla alla Guds barn som bröder och systrar

Ett annat exempel på hur religiös tro gynnar samhället och sprider ljus i världen är den roll som religionen har i att man behandlar alla Guds barn som bröder och systrar.

Många religiösa institutioner har under de senaste två hundra åren på ett föredömligt sätt sträckt sig ut och räddat människor som levt under grymma omständigheter, eftersom de tror att alla människor är skapade till Guds avbild.²³ William Wilberforce, den store brittiske statsmannen som kraftigt

bidrog till att olagligförklara slavhandeln i Storbritannien, är ett utmärkt exempel.²⁴ "Amazing Grace", den rörande psalmen och den inspirerande filmen med samma namn, fångar stämningen under det tidiga 1800-talet och beskriver hans heroiska insats. Wilberforces outtröttliga kamp var ett av de första stegen i avskaffandet av denna hemska, förtryckande, grymma och korrumpierande verksamhet. Som en del av sin strävan föresatte han sig, tillsammans med andra ledare, att reformera den allmänna moralen. Han ansåg att utbildning och regering måste grundas på moral.²⁵ "Han levde för sin vision om moraliskt och andligt berikande, vare sig det gällde att försvara äktenskapets institution, angripa slavhandeln eller med eftertryck försvara sabbatsdagen."²⁶ Med stor energi hjälpte han till att mobilisera landets moraliska ledare och samhällsledare i en landsomfattande kamp mot synden.²⁷

I vår kyrkas tidiga historia var den stora majoriteten av medlemmarna emot slaveriet.²⁸ Det var en viktig anledning, vid sidan av vår religiösa tro, till den fientliga inställning och det pöbelvåld som de fick erfaras och som kulminerade i den utrotningsorder som Guvernör Boggs utfärdade i Missouri.²⁹ År 1833 tog Joseph Smith

emot en uppenbarelse som sade: "Det [är] inte rätt att någon människa skall vara i träldom under någon annan."³⁰ Vårt engagemang för religionsfrihet och för att man ska behandla alla människor som Guds söner och döttrar är centralt i vår lära.

Det här var bara två exempel på hur trosbaserade värderingar kan underbygga principer som storligen välsignar samhället. Det finns många fler. Vi bör både delta själva och stödja människor med god karaktär och redlighet för att hjälpa till att återinföra moraliska värderingar som välsignar hela samhället.

Jag vill betona att alla röster måste få bli hörda i den offentliga debatten. Varken religiösa eller sekulära röster ska tystas. Vidare ska vi inte förvänta oss att våra synpunkter automatiskt kommer att accepteras eller ges företräde för att de grundas på religiösa principer. Men det är också tydligt att sådana synpunkter och värderingar är berättigade att få granskas enligt sina förtjänster.

Den moraliska grunden till vår lära kan bli en ledstjärna för världen och en förenande kraft för både moral och tro på Jesus Kristus. Vi måste skydda våra familjer och gå i främsta

ledet tillsammans med alla välvilliga människor och göra allt vi kan för att bevara ljuset, hoppet och moralen i våra samhällen.

Om vi både efterlever och förkunnar de här principerna följer vi Jesus Kristus, som är världens sanna ljus. Vi kan vara en rättfärdighetens kraft under förberedelserna för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi andra ankomst. Vi ser fram emot den vackra dag då "fria hjärtan ska sjunga när ljusen åter tänds över hela världen."³¹ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Richard Hough and Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II* (1989), s. 264.
2. Tillskrivet Sir Edward Grey. Se "When the Lights Go On Again (All over the World)", wikipedia.org.
3. Se L&F 88:11–13. Kristi ljus är "ljuset som finns i allting, som ger liv åt allting, som är lagen efter vilken allting styrs" (vers 13). För en omfattande insikt i Kristi ljus och skillnaden mellan Kristi ljus och den Helige Anden, se Boyd K. Packer, "Kristi ljus", *Liahona*, apr. 2005, s. 8–14.
4. Moroni 7:19.
5. Se Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life* (2000), s. 798.
6. 13:e trosartikeln.
7. Matt 5:16.
8. Roger B. Porter, "Seek Ye First the Kingdom of God" (tal hållet i Cambridge University församling, Cambridge Massachusetts stav, 13 sep. 2009).

9. Mormon 6:17.
10. Mormon 8:3.
11. Se John Micklethwait och Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World* (2009).
12. Se Diana Butler Bass, "Peace, Love and Understanding" (recension av *God Is Back*, av John Micklethwait och Adrian Wooldridge), *Washington Post National Weekly Edition*, 27 juli–2 aug. 2009, s. 39.
13. Se David D. Kirkpatrick, "The Right Hand of the Fathers", *New York Times Magazine*, 20 dec. 2009, s. 27.
14. Se Kirkpatrick, "The Right Hand of the Fathers", s. 27. Robert P. George lär att vi antingen har moraliskt förnuft och valfrihet eller amoralism och determinism.
15. L&F 84:46.
16. L&F 84:48.
17. Boyd K. Packer, *Liahona*, apr. 2005, s. 8.
18. Mosiah 29:26–27.
19. Se Margaret Somerville, "Should Religion Influence Policy?" www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
20. Se Zhao Xiao, "Market Economies with Churches and Market Economies without Churches," 2002, www.danwei.org/business/churches_and_the_market_econom.php. Han är en kinesisk ekonom på regeringsnivå som menar att en moralisk grund är nödvändig för att förhindra att människor ljugar för och skadar andra.
21. "The Cotter's Saturday Night", i *Poems by Robert Burns* (1811), s. 191.
22. Se Clayton M. Christensen, "The Importance of Asking the Right Questions" (tal under en universitetsavslutning, Southern New Hampshire University, Manchester, N.H., USA, 16 maj 2009).
23. Se 1 Mos 1:26.
24. Se William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner* (2007), s. 352–356.
25. Se Hague, *William Wilberforce*, s. 104–105.
26. Hague, *William Wilberforce*, s. 513.
27. Se Hague, *William Wilberforce*, s. 107–108.
28. Se James B. Allen och Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2:a utg. (1992), s. 93, 120, 202.
29. Se Leonard J. Arrington och Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2:a utg. (1992), s. 48–51; se också Clyde A. Milner med flera, *The Oxford History of the American West* (1994), s. 362: "Nybyggare och politiker som var för slaveriet trakasserade dem skoningslöst."
30. L&F 101:79.
31. Översättning av sista raden i sången "When the Lights Go On Again (All Over the World)".

Biskop Richard C. Edgley
förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Tro — valet är ditt

Välj tro i stället för tvivel, välj tro framför rädsla, välj tro framför det okända och osedda, och välj tro i stället för pessimism.

Vi lever i en av de allra viktigaste tidsutdelningarna — en tid som forna profeter såg fram emot, profeterade om och, tror jag, längtade efter. Men med alla himmelska välsignelser utgjutna över oss är Satan, som verkligen finns, mer aktiv än någonsin och vi bombarderas ständigt av motstridiga budskap. Ängeln Moroni varnade den unge profeten Joseph Smith för att hans namn skulle hållas för gott och ont överallt i världen (se Joseph Smith — Historien 1:33) och aldrig har uppfyllelsen av en profetia varit tydligare. Profeten gav sitt liv för sitt vittnesbörds skull och attackerna mot kyrkan fortsätter än idag, till och med mot Frälsaren själv. Att Frälsaren verkligen finns, att hans försoningsoffer utfördes och att dess universella tillämpning på var och en av oss verkligen är aktiv förnekas och avfärdas ofta som en myt eller som ett ogrundat hopp för svaga eller obildade människor. Dessutom fortsätter man att förneka att evangeliet verkligen återstälts i dessa sista dagar. Det ständiga bombardemanget av sådana budskap kan orsaka förvirring, tvivel och pessimism och varje gång attackerar de de grundläggande sanningar vi tror på, vår tro på Gud och vårt hopp inför framtiden.

Så ser måhända verkligheten ut i världen, men vi kan fortfarande välja hur vi ska påverkas av den. När våra heliga lärosatser och det vi tror på ifrågasätts är det ett tillfälle för oss att lära känna Gud på ett djupt personligt plan. Detta är vårt tillfälle att välja.

På grund av de konflikter och utmaningar vi möter i världen idag vill jag föreslå ett enda val — ett val som ger frid och skydd, ett val som lämpar sig för alla. Det är att välja att tro. Var medvetna om att tro inte är en gratis gåva som ges utan eftertanke, önskan eller ansträngning. Den kommer inte till oss som dagg från himlen. Frälsaren sade "kom till mig" (Matt 11:28) och "bulda och ni [skall få]" (Matt 7:7). Det här är handlingsverb — *kom*, *bulda*. De är val. Så jag säger: Välj att tro. Välj tro i stället för tvivel, välj tro framför rädsla, välj tro framför det okända och osedda, och välj tro i stället för pessimism.

Almas klassiska berättelse om tro som den finns nedtecknad i Almas trettioandra kapitel i Mormons Bok handlar om en rad val som utvecklar och bevarar vår tro. Alma uppmanade oss att välja. Han talade om gärningar som orsakats av val. Han använde orden *vakna, väcka, pröva, utöva, önska, verka* och *så*. Sedan förklarade

Alma att om vi gör dessa val och inte kastar ut fröet genom otro, då "skall det börja svälla i [vårt] bröst" (Alma 32:28).

Ja, tro är ett val, och det måste eftersträvas och utvecklas. Vi hålls alltså ansvariga för vår egen tro. Vi hålls även ansvariga för vår brist på tro. Valet är ditt.

Det finns mycket som jag inte vet. Jag känner inte till detaljerna om hur materien är organiserad i den vackra värld vi lever i. Jag förstår inte försoningens invecklade beskaffenhet, hur Frälsarens offer kan rena alla människor som omvänt sig, eller hur Frälsaren kunde lida "alla människors smärta" (L&F 18:11). Jag vet inte var staden Zarahemla låg, som nämns i Mormons bok. Jag vet inte varför min tro ibland strider mot antagen vetenskaplig eller sekulär kunskap. Kanske det är dessa ting som vår himmelske Fader beskrev som de "himmelrikets hemligheter" (L&F 107:19) som kommer att uppenbaras längre fram.

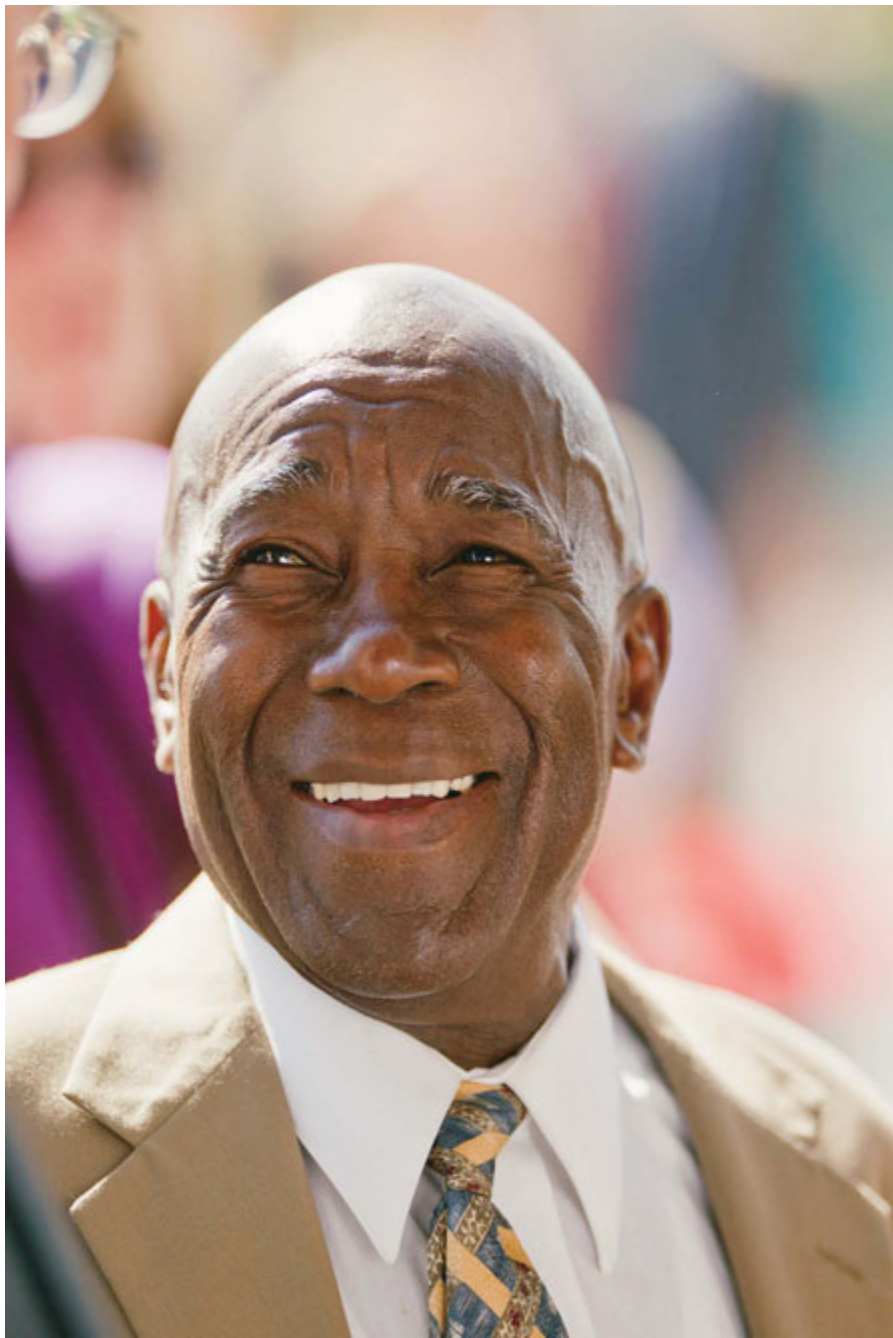
Men trots att jag inte vet allting så känner jag till det viktiga. Jag känner till de enkla och klara sanningarna i evangeliet som leder till frälsning och upphöjelse. Jag vet att Frälsaren verkligen led alla människors smärta och att alla människor som omvänder sig kan renas från synd. Och det som jag inte vet eller inte helt förstår kan jag överbrygga med den kraftfulla hjälp som min tro ger, och gå framåt medan jag tar del av evangeliets löften och välsignelser. Och sedan för oss vår tro, som Alma lär oss, till fullkomlig kunskap (se Alma 32:34). När vi går in i det okända, endast rustade med hopp och en önskan, är det ett bevis på vår tro och vår hängivenhet mot Herren.

Låt oss alltså följa Almas mönster, låt oss välja. Låt oss välja att tro.

- Om ditt sinne tyngs av förvirring och hopplöshet, *välj* att vakna upp och väcka dina själsförmågor (se Alma 32:27). Att ödmjukt närma sig Herren med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande är vägen till sanning och Herrens väg till ljus, kunskap och frid.
- Om ditt vittnesbörd är outvecklat, oprövat och osäkert, *välj* att "utöva

en smula tro", *välj* att "pröva [hans] ord" (Alma 32:27). Frälsaren förklarade: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv" (Joh 7:17).

- När logik, förnuft eller personligt intellekt står i strid med heliga lärdomar och lärosatser, eller när motstridiga budskap angriper dina

trosuppfattningar som om de vore de brinnande pilarna som aposteln Paulus beskriver (se Ef 6:16), *välj* då att inte kasta ut fröet ur ditt hjärta genom otro. Kom ihåg att vi inte får någon förvisning förrän efter det att vår tro har prövats (se Ether 12:6).

- Om din tro är prövad och utvecklad, *välj* då att vårda den ”med stor omsorg” (Alma 32:37). Hur stark vår tro än är kan den, på grund av alla förvirrande budskap som angriper den, också bli mycket skör. Den behöver konstant näring genom ständiga skriftstudier, böner och tillämpning av hans ord.

När lärjungarna frågade Jesus varför de inte kunde kasta ut en ond ande så som de just sett Frälsaren göra, svarade Jesus: ”Om ni har tro, bara som ett senapskorn, skall ni säga till detta berg: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig” (Matt 17:20). Jag har aldrig sett någon förflytta ett riktigt berg. Men tack vare tro har jag sett berg av tvivel och förtvivlan flyttas och ersättas med hopp och optimism. Tack vare tro har jag själv sett ett berg av synd ersättas med omvändelse och förlåtelse. Och tack vare tro har jag bevittnat hur ett berg av lidande ersätts med frid, hopp och tacksamhet. Ja, jag har sett berg förflyttas.

- Tack vare min tro har jag aktiverat kraften i det prästadöme jag bär och har fått del av evangeliets sötma och tagit emot de frälsande förrättningarna.
- Tack vare min tro arbetar jag mig igenom motgångarna och svårigheterna i livet med frid och tillförsikt.
- Tack vare min tro har jag kunnat vända frågor och till och med tvivel till visshet och insikt.

- Tack vare min tro nalkas jag det okända, osedda och oförklarliga med orubblig tillförsikt.
- Och tack vare min tro — även i de till synes värsta av tider — inser jag lugnt och tacksamt att de i själva verket är de bästa av tider.

Och när vi väljer att tro och sedan vårdar den tron till fullkomlig kunskap om det som rör Herren, då använder vi ord som ”jag vittnar om” eller ”jag vet”. Jag har själv sått fröet i mitt hjärta och under hela livet

försökt vårda det fröet så att det växer till fullkomlig kunskap. Och i dag, när jag står här framför er, vittnar jag om att Jesus är Kristus, världens Återlösare. Jag vittnar också om att Joseph Smith var en Guds profet och det levande verktyg som Herren använde sig av för att föra Jesu Kristi fullständiga och sanna evangelium tillbaka till jorden. Jag vittnar om att president Thomas S. Monson är Herrens profet i dag. Och om att valet att tro är ditt, det är mitt. Låt oss välja att tro. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Kevin R. Duncan
i de sjuttios kворum

Vårt liv står på spel

Må vi ha visdomen att lita på och följa de levande profeternas och apostlarnas råd.

Vintern 1848 var svår och krävande för pionjärerna som bosatte sig i Saltsjödalen. Under sommaren 1847 hade Brigham Young förkunnat att de heliga äntligen nått sin bestämmelseort. "Detta är den rätta platsen",¹ sade president Young, som i en syn hade sett platsen där de heliga skulle bosätta sig. Kyrkans tidiga medlemmar hade utstått oerhörd förföljelse i samband med evangeliets återställelse. De hade drivits ut från sina hem, förföljts och jagats. De hade utstått oerhörda strapatser när de färdades över slätterna. Men nu befann de sig äntligen "på den rätta platsen."

Men vintern 1848 hade varit ytterst sträng. Vintern hade varit så kall att en del hade svårt förfrusna fötter. En negativ känsla började spridas bland de heliga. Några av kyrkans medlemmar förklarade att de inte ville bygga sina hem i dalen. De tänkte stanna kvar i sina vagnar, för de var säkra på att kyrkans ledarskap snart skulle leda dem vidare till en bättre plats. De hade tagit med sig frön och fruktplantor, men de vågade inte slösa bort dem och plantera dem i det karga ökenlandet. Jim Bridger, en välkänd upptäcktsresande på den tiden, sade till Brigham Young att han skulle betala ett tusen dollar för

den första skäppan majs som skördades i Saltsjödalen, för han sade att det var omöjligt.²

För att komplicera saker och ting ännu mer hade guld precis upptäckts i Kalifornien. En del medlemmar föreställde sig att livet skulle bli enklare och rikare om de flyttade till Kalifornien för att söka efter rikedomar och ett bättre klimat.

Under detta moln av missnöje talade Brigham Young till kyrkans medlemmar. Han förkunnade:

"[Den här dalen] är platsen som Gud har utsett för sitt folk.

Vi har kastats ut från stekpannan in i elden, och ur elden till mitt på golvet, och här är vi nu och här kommer vi att stanna. Gud har visat mig att det här är platsen där hans folk ska bo och det är här de ska få framgång. Han kommer att mildra klimatet för de heligas skull, han kommer att näpsa frosten och jordens sterilitet och landet ska bli fruktbart. Bröder, gå nu åstad och så era frön."

Förutom dessa välsignelser förkunnade president Young att Saltsjödalen skulle bli ett föredöme för nationerna. Kungar och kejsare skulle besöka landet. Och bäst av allt, ett tempel skulle byggas åt Herren.³

Det här var anmärkningsvärda löften. Många av kyrkans medlemmar

trodde på Brigham Youngs profetior medan andra förblev skeptiska och gav sig iväg till vad de trodde skulle bli ett bättre liv. Men historien har visat att alla Brigham Youngs profetior har gått i uppfyllelse. Dalen blomstrade och gav skördar. De heliga hade framgång. Vintern 1848 var en stor katalysator för Herren genom vilken han lärde sitt folk en värdefull läxa. De lärde sig — som vi alla måste lära oss — att det enda säkra och trygga sättet att finna skydd i det här livet är att man litar på och lyder råden som Guds profeter ger.

Förvisso är en av de största välsignelserna vi får som medlem i kyrkan den att vi leds av Guds levande profeter. Herren förkunnade: "Det finns aldrig mer än en i sänder på jorden som har förlänats denna makt och detta prästadömes nycklar."⁴ Kyrkans profet och president idag, Thomas S. Monson, tar emot Guds ord för kyrkans hela medlemskap och för hela världen. Dessutom stöder vi också rådgivarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Det krävdes sannerligen tro för att de tidiga heliga, med frusna fötter och en karg ödemark, skulle våga lita på sin profet. Deras överlevnad och liv stod på spel. Men Herren belönade dem för deras lydnad och välsignade dem som följde Herrens språkrör med framgång.

Och Herren gör samma sak för dig och mig idag. Den här världen är fylld med så många självhjälpsböcker, så många självutnämnda experter, så många teoretiker, pedagoger och filosofer som ger råd och anvisningar om alla möjliga ämnen. Med dagens teknik kan vi skaffa oss information om myriader ämnen med en enkel

Stockholm

tangenttryckning. Det är lätt att fastna i fällan att sätta sin lit till "köttslig arm"⁵ för att få råd om allt från hur man ska fostra sina barn till hur man ska finna lycka och glädje. En del av de här råden är goda, men som medlemmar i kyrkan har vi tillgång till den rena sanningens källa, ja, till Gud själv. Vi gör klokt i att söka efter svaren på våra problem och frågor genom att undersöka vad Herren har uppenbarat genom sina profeter. Med samma teknik har vi idag omedelbar tillgång till profeternas ord om nästan varje ämne. Vad har Gud sagt om äktenskapet och familjen genom sina profeter? Vad har han sagt om utbildning och att leva förutseende genom sina profeter? Vad har han sagt om personlig lycka och självförverkligande genom sina profeter?

Vad profeterna lär kan ibland tyckas gammaldags, impopulärt eller till och med omöjligt. Men Gud är en

ordningens Gud och han har upprättat ett system varigenom vi kan lära känna hans vilja. "Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna."⁶ När den här tidernas fullhets utdelning inleddes bekräftade Herren åter att han skulle kommunicera med oss genom sina profeter. Han sade: "Mina ord ... skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma."⁷

Det är mer än en välsignelse och en förmån att kunna lita på och följa profeten. President Ezra Taft Benson förkunnade att vår egen frälsning hänger på att följa profeten. Han beskrev det han kallade "fjorton grundläggande principer". Under dagens morgonsession undervisades vi så värtaligt av äldste Claudio Costa i de sjuttios presidentskap om dessa fjorton grundläggande principer. Eftersom de

är så viktiga för vår frälsning upprepar jag dem.

Första principen: Profeten är den ende som i allt talar för Herren.

Andra principen: Den levande profeten är viktigare för oss än standardverken.

Tredje principen: Den levande profeten är viktigare för oss än en död profet.

Fjärde principen: Profeten leder aldrig kyrkan vilse.

Femte principen: Profeten behöver inte ha någon särskild utbildning eller meriter för att när som helst yttra sig eller handla i någon fråga.

Sjätte principen: Profeten behöver inte säga 'så säger Herren' för att uppenbara helig skrift.

Sjunde principen: Profeten talar om för oss vad vi behöver veta, men inte alltid vad vi vill veta.

Åttonde principen: Profeten begränsas inte av mänskligt förnuft.

Nionde principen: Profeten kan ta emot uppenbarelser i alla frågor, såväl timliga som andliga.

Tionde principen: Profeten kan mycket väl ge råd i samhällsfrågor.

Elfte principen: De två grupper som har svårast att följa profeten är de i hjärtat stolta som är lärda och de i hjärtat stolta som är rika.

Tolfte principen: Profeten behöver inte nödvändigtvis vara omtyckt av världen eller de världsligt sinnade.

Trettonde principen: Profeten och hans rådgivare utgör första presidentskapet — det högsta kворumet i kyrkan.

Fjortonde principen: Följ ... den levande profeten och första presidentskapet ... och åtnjut välsignelser, förkasta dem och vändas.”⁸

Bröder och systrar, liksom de heliga 1848 kan vi välja att följa profeten eller att lita på köttslig arm. Må vi ha visdomen att lita på och följa de levande profeternas och apostlarnas råd. Jag vittnar om deras godhet. Jag vittnar om att de kallats av Gud. Jag vittnar också om att det inte finns något tryggare sätt att möta livet, finna svar på våra problem, finna frid och lycka i den här världen och säkerställa vår egen frälsning än att lyda deras ord. Jag vittnar om det i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Brigham Young, citerad av Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers* (1880), s. 23.
2. Se Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), s. 9–15; se också Gordon B. Hinckley, “Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign*, okt. 2001, s. 70–72.
3. Se Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 11–12; se också *Ensign*, okt. 2001, s. 71.
4. L&F 132:7.
5. L&F 1:19.
6. Amos 3:7.
7. L&F 1:38.
8. Ezra Taft Benson, ”Följ profeten: fjorton grundläggande principer”, *Nordstjärnan*, juni 1981, s. 1–8.

Äldste Gerrit W. Gong

i de sjuttios kворum

Templets evighetsspeglar vittnar om familjen

När vi tillämpar ett evigt perspektiv på omvändelse till evangeliet och templets förbund kan vi lättare se rika välsignelser hos varje generation i vår eviga familj.

Kära bröder och systrar, när vår son var på missionärsskolan i Provo skickade syster Gong nybakat bröd till honom och hans missionskamrater. Så här stod det i några av de tackbrev som syster Gong fick av missionärerna: ”Syster Gong, ditt bröd smakade ’hemma’.” ”Syster Gong, allt jag kan säga är att det var jättegott. Ditt bröd var det bästa jag stoppat i munnen sedan mammas enchilador.” Men det här är min favorit: ”Syster Gong, brödet smakade underbart.” Han fortsatte sedan skämtsamt: ”Ha mig åtanke om det inte skulle funka mellan dig och broder Gong.”

Vi älskar våra missionärer — varje äldste, syster och varje äldre missionärspar. Vi är evigt tacksamma mot den missionär som kom till vår familj med Jesu Kristi återställda evangelium. Jag vittnar med tacksamhet om att när vi tillämpar ett evigt perspektiv på omvändelse till evangeliet och templets förbund kan vi lättare se rika

välsignelser hos varje generation i vår eviga familj.

Den första i vår släkt som omvändes till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var vår mor Jean Gong. Som tonåring i Honolulu på Hawaii lyssnade hon, visste hon, blev hon döpt och konfirmerad, och hon fortsätter att leva i tro. Trofasta medlemmar i kyrkan hjälpte min mor och såg till att hon hade vänner i evangeliet och ämbeten i kyrkan, och att hon fick fortsatt näring genom Guds goda ord. I dagligt tal blir varje nyomvänd, varje ung vuxen, alla som kommer tillbaka och blir aktiva i kyrkan och andra till välsignelse för många släktled när de blir heliga bland andra heliga i Guds familj.¹

Gerrit de Jong Jr:s familj var en av familjerna som gav min mor den här näringen. Farfar de Jong var en lingvist som älskade hjärtats och Andens språk. Han kittlade min barnfantasi med ordlekar som ”svarta bär som är röda är fortfarande för gröna”. Till mina unga vänner med deras bärbara

apparater brukar jag i dag säga:
”Mobiltelefoner som går röda på kyrkans möten får biskopar som är gröna att se svart.”

Mina föräldrar Walter och Jean Gong gifte sig tre gånger — en kinesisk ceremoni för släkten, en amerikansk ceremoni för vännerna och en helig ceremoni i Herrens hus för tid och evighet.

Barnen i Primärföreningen sjunger:
”Jag längtar så till templet, att komma dit en dag.”² Våra ungdomar lovar att ”ta emot templets förrättningar.”³

Jag stod nyligen i ett Herrens hus tillsammans med ett värdigt par som hade kommit dit för att välsignas genom förbund. Jag uppmanade dem att låta sin första smekmånad vara i 50 år och sedan efter 50 år påbörja sin andra smekmånad.

Tillsammans med det här vackra paret såg jag in i templets speglar — en spegel på den här sidan, en spegel på den där sidan. Templets speglar återkastar bilder — fram och tillbaka — till synes i evighet.

Templets evighetsspeglar påminner oss om att varje människa har ”gudomliga egenskaper och förutsättningar”, att ”heliga förrättningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt”⁴ och att vi genom att tillsammans tillväxa i kärlek och trofasthet kan ge våra barn rötter och vingar.

Framför templets evighetsspeglar föreställde jag mig min förfader Gong, född i Sydchina 837 e.Kr. (senare delen av Tangdynastin) och efterkommande generationer Gong ner till min far, vår släkts 32:a upptecknade generation. Min bror, syster och jag tillhör släktens 33:e generation, mina söner och deras kusiner den 34:e generationen, vår sonson den 35:e generationen i

släkten Gongs upptecknade genealogi. I templets evighetsspeglar såg jag varken någon början eller något slut på generationerna.

Jag föreställde mig inte bara en följd av släktled utan såg också en rad släktskapsförhållanden. I den ena riktningen såg jag mig själv som son, sonson, sonsons son, ner till den förste Gong. I speglarna åt andra hållet såg jag mig själv som far, farfar, farfars far.

Jag såg min hustru Susan som dotter, dotterdotter, dotterdotters dotter, och i den andra riktningen som mor, mormor och mormors mor.

I templets evighetsspeglar började jag förstå att jag och min hustru är barn till våra föräldrar och föräldrar till våra barn, barnbarn till våra far- och morföräldrar och far- och morföräldrar till våra barnbarn. Jordelivets viktigaste lärdomar faller som dag över vår

oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.”¹⁷

Jag vittnar i ödmjukhet: Gud lever. Han ”skall torka alla tårar från [våra] ögon”¹⁸ — förutom de glädjetårar vi faller då vi ser igenom templets evighetsspeglar och märker att vi är hemma, rena och obefläckade, bland släktled som beseglats i kärlek med prästadömetts myndighet för att ropa ”hosianna, hosianna, hosianna”. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ef 2:19.
2. ”Jag längtar så till templet”, *Barnens sångbok*, s. 99.
3. ”Unga kvinnors tema”, *Unga kvinnor: Personlig tillväxt: Stå som ett vittne om Gud* (häfte 2009), s. 3.
4. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
5. Se Mosiah 15:2.
6. Se Alma 7:11–12.
7. Se L&F 88:6; se också L&F 122:5–8.
8. Jes 53:5.
9. Matt 10:39.
10. Se Alma 34:14.
11. Se L&F 20:77, 79.
12. Mosiah 18:9.
13. L&F 121:44.
14. Se ”How Great the Wisdom and the Love”, *Hymns*, nr. 195.
15. Se L&F 45:26; 88:91.
16. Se L&F 1:30.
17. Rom 8:38–39.
18. Upp 21:4.

själ då vi lär oss och undervisar i våra eviga roller, bland annat som barn och förälder, förälder och barn.

Skrifterna beskriver vår Frälsare som ”Fadern och Sonen.”⁵ Eftersom han levde i köttet men underkastade köttet Faderns vilja vet vår Frälsare hur han ska bistå oss, sitt folk, i vår smärta, våra bedrövelser, frestelser, sjukdomar, ja, i döden.⁶ Genom att ha stigit ner under allt⁷ kan vår Frälsare bära våra sorger och ta på sig våra smärtor. ”Han var genomborrad för våra överträdelser skull, slagen för våra missgärningars skull ... genom [Frälsarens] sår är vi helade.”⁸

Ända sedan rådet i himlen har vår Frälsare endast sökt att göra sin Faders vilja. Det här mönstret — Fader och Son — kan hjälpa till att förklara det paradoxala i att ”den som mister sitt liv för min skull skall finna det.”⁹ Världen har sina egna intressen för ögonen. Men vi har inte makten att frälsa oss själva. Men *han* har den. Vår Frälsares försoning är oändlig och evig¹⁰ och det enda som går bortom tid och rymd för att uppsluka död, vrede, bitterhet, orättvisa, ensamhet och sorg.

Ibland misslyckas vi med saker och ting trots att vi gjort vårt bästa. Vår Frälsare är det rena och oskyldiga

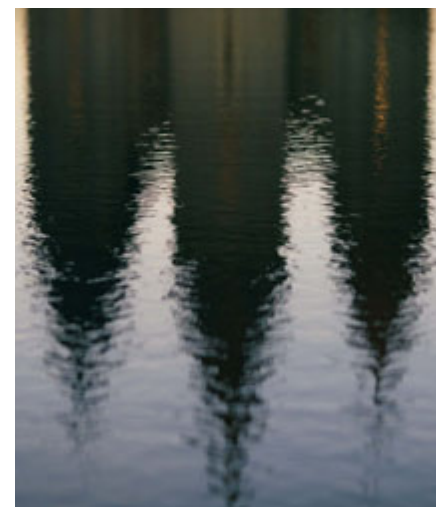
lamm som gråter med och för oss. Om vi alltid minns honom¹¹ kan han vara med oss ”alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss].”¹² Hans ”trofasthet är starkare än dödens band.”¹³ Genom att dra oss till sig för också vår Frälsare oss till vår himmelske Fader. Det finns sådant som är ofullkomligt här på jorden, men vi kan lita på att vår himmelske Fader ska fullborda den stora återlösningsplanen i vilken rättvisa, kärlek och nåd förenas i gudomlig samklang.¹⁴

Undret med bilderna vi ser i templets evighetsspeglar är att de — och vi — kan förändras. När Jean och Walter Gong ingick det nya och eviga förbundet öppnade de vägen för förfäder (som till exempel den förste Gong) så att de kunde beseglas och så att deras efterkommande kunde födas inom förbundet. Kom ihåg: När vi räcker ut handen till våra bröder eller systrar blir vi till välsignelse för många släktled.

Världen är i uppror¹⁵ men i hans ”enda sanna och levande kyrka”¹⁶ finns det tro, inte fruktan. Jag vittnar högtidligt med Paulus ord:

”Ty jag är viss om att varken död eller liv ...

Varken ... höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Lämna honom aldrig

När du väljer att inte ta anstöt eller skämmas får du uppleva hans kärlek och godkännande. Du vet då att du är på väg att bli mer lik honom.

Mina kära bröder och systrar runt om i världen, jag hyser stor beundran för den tro och det mod som jag ser i era liv. Vi lever i en mycket häpnadsväckande tid — men det är en tid full av utmaningar.

Herren varnar oss för kommande faror

Herren har inte lämnat oss att ensamma i vår strävan att återvända till honom. Hör på de varnande ord han sagt om de faror som ligger framför oss: "Var på er vakt och håll er vakna."¹ "Ge därför akt så att ni inte vilseleds."² "[Var] vaksamma och försiktiga."³ "Var på er vakt, så att ni inte ... förlorar ert fäste."⁴

Ingen av oss är immun mot världens påverkan. Herrens råd hjälper oss att vara på vår vakt.

Ni minns vad Jesus upplevde i Kapernaum då lärjungar som hade följt Frälsaren inte kunde ta till sig att han var Guds Son. Skrifterna berättar: "Efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom."⁵

Jesus vände sig därefter till de tolv och frågade: "Inte vill väl också ni gå bort?"⁶

Inte vill väl också ni gå bort?

Inom mig sinne har jag besvarat den frågan många gånger: "Nej, aldrig!

Inte jag! Jag lämnar honom aldrig! Jag stannar för evigt!" Jag vet att ni har svarat på samma sätt.

Men frågan "inte vill väl också ni gå bort", får oss att tänka på vår egen sårbarhet. Livet är ingen andlig dans på rosor. Orden som apostlarna talade för länge sedan kommer till vårt inre: "Inte är det väl jag, Herre?"⁷

Vi går ned i dopets vatten med glädje och förväntan. Frälsaren vädjar "[kom] till mig"⁸ och vi svarar och tar på oss hans namn. Ingen av oss vill att vår väg ska vara en kortvarig flirt med andligheten, inte ens ett beaktansvärt men ändligt kapitel. Lärjungens väg är inte för den som är andligt modlös i hjärtat. Jesus sade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd."⁹ "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig."¹⁰

När vi följer Frälsaren kommer vi utan tvekan att ställas inför motgångar. Om vi möter dem med tro, medför dessa förädlade upplevelser en djupare övertygelse om att Frälsaren finns. Om vi möter dem på världens sätt kan samma upplevelser skymma vår sikt och minska vår beslutsamhet. Några som vi älskar och beundrar avviker från den raka och smala stigen och följer inte längre honom.

Hur förblir vi trogna?

Hur förblir vi trogna Frälsaren och hans evangelium och förrättningarna som tillhör hans prästadöme? Hur utvecklar vi tron och styrkan att aldrig lämna honom?

Jesus sade: "Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket."¹¹ Vi behöver ha ett barns troende hjärta.

Genom kraften i hans försoning ska vi bli "som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på [oss], alldeles som ett barn underkastar sig sin far."¹² Det här är den mäktiga förändringen i hjärtat.¹³

Vi inser snart varför det krävs en förändring i hjärtat. Två ord signalerar hotande fara: orden *anstöt* och *skämmas*.

Välj att inte ta anstöt

Till dem som tvivlade på Frälsarens gudomlighet sade Jesus: "Tar ni anstöt av det här?"¹⁴ I liknelsen om såningsmannen varnade Jesus och sade: "Han håller ut endast en tid, och möter han lidande eller förföljelse för ordets skull, så kommer han genast på fall."¹⁵

Anstöt har många ansikten och lyckas ständigt ta sig in på scenen. Människor som vi har förtroende för gör oss besvikna. Vi får oväntade svårigheter. Vårt liv blir inte riktigt som vi förväntade oss. Vi gör misstag, känner oss ovärdiga och oroar oss för om vi kan få förlåtelse. Vi undrar över någon fråga som gäller själva läran. Vi hör talas om något som sades från en kyrkans talarstol för 150 år sedan och som stör oss. Våra barn blir orättvist behandlade. Vi förbigås eller uppskattas för lite. Det kan vara hundra saker som alla vid tillfället i fråga upplevs som ytterst verkliga.¹⁶

Det är i ögonblick när vi är försvagade som den onde försöker stjäla våra

andliga löften. Om vi inte är på vår vakt drar sig vår sårade barnasinnade ande tillbaka in i vårt forna jags kalla och mörka skal, bort från Frälsarens varma och läkande ljus.

När Parley P. Pratt 1835 med orätt fördömdes, vilket innebar att han och hans familj råkade i förlägenhet och förlorade sin heder, fick han det här rådet av profeten Joseph Smith: "[Parley] trampa sådana saker under dina fötter ... så ska Gud den Allsmäktige vara med dig."¹⁷

Ett annat exempel: År 1830 döptes den framstående läkaren Frederick G. Williams. Han lät kyrkan genast få del av sina talanger och av sitt välstånd. Han blev en ledare i kyrkan. Han donerade egendom för templet i Kirtland. År 1837 drogs Frederick G. Williams in i den tidens svårigheter och begick grova misstag. Herren tillkännagav i en uppenbarelse att "på grund av hans överträdelser hade hans tidigare ställning [i kyrkans ledning] frångåtits honom."¹⁸

Det underbara vi lär oss av Frederick G. Williams är att "vilka svagheter han än må ha haft, hade han karaktärsstyrkan att förnya sin lojalitet mot Herren, profeten och ... kyrkan, när det skulle ha varit så lätt att låta sig knäckas av bitterhet."¹⁹ Våren 1840 kom han till generalkonferensen, där han ödmjukt bad om förlåtelse för sitt tidigare uppförande och gav uttryck åt sin beslutsamhet att i framtiden göra Guds vilja. Hans fall lades fram av

Hyrum Smith och man förlät honom villigt. Han var vid sin död en trofast medlem av kyrkan.

Nyligen träffade jag presidenten för templet i Recife i Brasilien: Frederick G. Williams. Han berättade hur hans farfars farfars karaktärsstarka beslut hade blivit till välsignelse för hans familj och för hundratals efterkommande.

Välj att inte skämmas

Anstöt har en motsvarighet, också den med nedbrytande inverkan: *skamsenhet*.

I Mormons bok läser vi om att Lehi i en syn såg livets träd. Synen talar om de ädla själar som "strävade framåt genom mörkrets dimma och klamrade sig fast vid ledstången av järn" och "kom fram och åt av trädets frukt".²⁰

Nephi berättade att trädet var "Guds kärlek",²¹ och att det bar frukt som "fyllde ... [själen] med mycket stor glädje."²²

Efter att ha smakat på frukten såg Lehi "en stor och rymlig byggnad ... fylld med människor, både gamla och unga, både män och kvinnor, och deras sätt att klä sig var utsökt. Och de ... peka[de hånfullt] finger åt dem som ... åt av frukten".²³ Ängeln förklarade att hån, att man drev gäck och pekade finger, stod för världens visdom och högmod.²⁴

Nephi förklarade klart och tydligt: "Vi gav inte akt på dem."²⁵

Modet svek däremot andra, ledsamt nog. Vi läser i skrifterna: "Sedan de

hade smakat på frukten *skämdes* de på grund av dem som drev gäck med dem, och de avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade."²⁶

Som Kristi lärjungar skiljer vi oss i mångt och mycket från världen. Ibland känner vi oss illa till mods när man hånfullt pekar finger och avfärdar det som är heligt för oss.²⁷ President Thomas S. Monson varnade oss: "Om ert vittnesbörd inte är djupt rotat blir det svårt för er att motstå hån från dem som utmanar er tro."²⁸ Nephi sade: "[Ge] inte akt på dem."²⁹ Paulus uppmanade: "Den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa ... Skäms ... inte för vittnesbördet om vår Herre."³⁰ Vi lämnar honom aldrig.

Förra året följde jag med president Uchtdorf till Östeuropa och förundrade mig över de heligas mod och tro. En prästadömsledare i Ukraina talade om för oss att han våren 1994 kallades att verka i ett grenspräsidentskap, bara sex månader efter sitt dop. Det skulle innebära att han offentliggjorde sin religionstillhörighet och hjälpte till att inregistrera kyrkan i staden Dnjepropetrovsk. Det var en osäker

tid i Ukraina och att öppet visa sin tro på Kristus och det återställda evangeliet kunde innebära svårigheter. Han kunde till och med bli av med jobbet som pilot.

Prästadsledaren sade till oss: "Jag bad och bad. Jag hade ett vittnesbörd och jag hade ingått ett förbund. Jag visste vad Herren ville att jag skulle göra."³¹ Modigt fortsatte han och hans hustru i tro utan att skämmas för Jesu Kristi evangelium.

Ty av den åt vilken mycket är givet krävs mycket

Några frågar: "Måste jag vara så annorlunda?" "Kan jag inte vara en Kristi lärjunge utan att behöva tänka så mycket på hur jag uppträder?" "Kan jag inte älska Kristus utan att behöva lyda kyskhetslagen?" "Kan jag inte älska honom och göra vad jag vill på söndagen?" Jesus svar var enkelt: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."³²

Några frågar: "Finns det inte många i andra kyrkor som älskar Kristus?" Naturligtvis gör det det! Men som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga — som inte bara har Bibeln utan

också Mormons bok som vittnar om att han verkligen finns, som vet att hans prästadöme har återställts till jorden, som har ingått heliga förbund att följa honom och fått den Helige Andens gåva, som har begåvats med kraft i hans heliga tempel och som deltar i förberedelserna inför hans återkomst i härlighet — kan vi inte jämföra hur vi ska vara med dem som ännu inte har fått de sanningarna. "Ty av den åt vilken mycket är givet krävs mycket."³³

Herren sade: "Du [får] själv välja."³⁴

Jag lovar dig att när du väljer att inte ta anstöt eller skämmas får du uppleva hans kärlek och godkännande. Du vet då att du är på väg att bli mer lik honom.³⁵

Kommer vi att förstå allting? Naturligtvis inte. Vi lägger somliga frågor på hyllan, att förstås vid ett senare tillfälle.

Kommer allting att vara rättvist? Nej. Vi accepterar att det finns sådant som vi inte kan ändra på och förlåter andra när det gör ont.

Kommer vi ibland att känna oss avskilda från människor runtomkring oss? Absolut.

Kommer vi ibland att häpna över den vrede som några få riktat mot

Herrens kyrka och deras försök att stjäla de svagas tro?³⁶ Ja. Men detta hindrar inte kyrkans tillväxt eller bestämmelse, inte heller behöver det hämma vår egen andliga utveckling som Herren Jesu Kristi lärjungar.

Lämna honom aldrig

Jag älskar det som står i en av mina favoritpsalmer:

*"Den själ, som till Jesus sin lit haver satt,
skall icke förgätas i mörker och natt,
men han skall befrias trots helvetes makt,
förmedelst min nåde, förmedelst min nåde,
förmedelst min nåde, jag evigt det sagt!"³⁷*

Vi blir inte fullkomliga i det här livet, men vi utövar tro på Herren Jesus Kristus och håller våra förbund. President Monson har lovat oss: "Ditt vittnesbörd gör dig trygg, om du ständigt vårdar det."³⁸ Vi ser till att få djupa andliga rötter genom att dagligen mätta oss med Kristi ord i skrifterna. Vi sätter vår tro till levande

profeters ord som satts framför oss för att visa oss vägen. Vi ber och ber och lyssnar till den Helige Andens stilla röst som leder oss framåt och talar frid till vår själ. Vilka svårigheter som än uppstår lämnar vi honom aldrig, aldrig.

Frälsaren frågade sina apostlar: "Inte vill väl också ni gå bort?"³⁹

Petrus svarade:

"Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord ...

och vi tror och förstår att du är Kristus, den levande Gudens Son."⁴⁰

Det vittnesbördet har också jag. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mark 13:33.
2. L&F 46:8.
3. L&F 42:76.
4. 2 Petr 3:17.

5. Joh 6:66.
6. Joh 6:67.
7. Matt 26:22.
8. 3 Nephi 9:14.
9. Matt 22:37.
10. Mark 8:34.
11. Matt 18:3; se också Mark 10:15; Luk 18:17; 3 Nephi 9:22; 11:37–38.
12. Mosiah 3:19.
13. Se Alma 5:14.
14. Joh 6:61.
15. Matt 13:21.
16. Se David A. Bednar, "Ingenting kan få dem på fall", *Liahona*, nov. 2006, s. 89–92.
17. Joseph Smith, i *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. av Parley P. Pratt Jr (1938), s. 118.
18. *History of the Church*, 3:46, fotnot.
19. Frederick G. Williams, "Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church", *BYU Studies*, vol. 12 nr. 3 (1972), s. 261.
20. 1 Nephi 8:24.
21. 1 Nephi 11:25.
22. 1 Nephi 8:12.
23. 1 Nephi 8:26–27; se också vers 33.
24. Se 1 Nephi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1 Nephi 8:33.
26. 1 Nephi 8:28; kursivering tillagd.

27. President Boyd K. Packer sade: "I själva verket befinner vi oss inne i den rymliga byggnaden i stället för att bara titta in i den, och det är till stor del på grund av teven [och internet]" ("Hitta dig själv i Lehis dröm", *Liahona*, aug. 2010, s. 29).
28. I samma tal sade president Thomas S. Monson: "Den stora och rymliga byggnaden i Lehis dröm består av människor i världen som hänar Guds ord och som gör narr av dem som omfattar dem och som älskar Frälsaren och lever efter buden" ("Mod, mina vänner!", *Liahona*, maj 2009, s. 126).
29. 1 Nephi 8:33.
30. 2 Tim 1:7–8.
31. Från ett personligt samtal och från ett översatt utdrag ur Alexandr Davidovs muntliga historia, inspelad 16 juli 2010.
32. Joh 14:15.
33. L&F 82:3.
34. Mose 3:17.
35. Se 1 Nephi 19:9.
36. Se 2 Nephi 28:20.
37. "En grundval är lagd", *Sånger*, nr. 178.
38. Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2009, s. 126.
39. Joh 6:67.
40. Joh 6:68–69.

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kворum

Trons och karaktärens omvandlande kraft

Ett konsekvent, rättfärdigt liv framkallar en inre kraft och styrka som ständigt kan motstå syndens och överträdelsens förödande inflytande.

När tro förstås och används på rätt sätt får den dramatiska, långtgående verkningar. En sådan tro kan förändra en persons liv från en räckta vardagsrå händelser till en symfoni av glädje och lycka. Vår himmelske Faders lycksalighetsplan bygger på att vi ska handla i tro. Men sann tro, tro som leder till frälsning, måste centreras kring Herren Jesus Kristus, tro på hans lärdomar, tro på den profetiska vägledningen från Herrens smorde, tro på förmågan att upptäcka dolda karaktärsdrag och egenskaper som kan förändra liv. Tro på Frälsaren är verkligen en handlingens och kraftens princip.

Tron är en grundläggande byggsten i skapelsen. Jag är övertygad om att vår Frälsare Jesus Kristus använder tro i sin förmåga att handla under ledning av vår himmelske Fader. Mästaren använde den både för att skapa de mest avlägsna galaxer och för att bilda kvarkar, materiens minsta byggstenar som vi i dag känner till. Men jag tror att det finns ännu mindre byggstenar i skapelsens underverk.

Ett par som beseglas i templet visar tro på framtiden. De förstår att de genom att lyda Jesu Kristi lärdomar och följa vår himmelske Faders lycksalighetsplan kan få ett liv tillsammans fyllt av glädje. De förstår att när de provningar kommer som är avsedda att ge dem möjlighet att växa, kan de genom den Helige Andens maningar finna vägar att övervinna dem på produktiva och karaktärsdanande sätt.

Tro och karaktär hör mycket nära samman. Tro på kraften som kommer av att man lyder Guds bud skapar den karaktärsstyrka som du har tillgång till när du verkligen behöver den. En sådan karaktär utvecklas inte i stunder av stora utmaningar eller frestelser. Det är då den är avsedd att användas. När du utövar tro på sanna principer stärker du din karaktär, och stärkt karaktär ökar din förmåga att utöva mer tro. På så sätt ökar din förmåga och tro på att du kan klara av livets provningar. Ju mer din karaktär stärks, desto större välsignelser får du när du utövar trons kraft. Du upptäcker då hur tron och karaktären påverkar och stärker varandra. Karaktären vävs

långsamt av tillämpade principer, lärdomar och lydnad.

President Hugh B. Brown sade: "Varhelst i livet det finns stora andliga värden som väntar på att människan ska tillägna sig dem, kan det bara ske genom tro. Människan kan inte leva utan tro eftersom det största problemet i vårt livs äventyr är att bygga upp vår karaktär — som inte är en produkt av logik utan av tro på ideal och offervillig hängivenhet mot dem" (Conference Report, okt. 1969, s. 105). Vi utövar tro genom att handla. Joseph Smith sade att "tro är en handlingens och kraftens princip". (*Lectures on Faith* [1985], s. 72).

Vi blir vad vi vill vara genom att ständigt vara det vi vill bli varje dag. En rättfärdig karaktär är en dyrbar manifestation av vad du är på väg att bli. En rättfärdig karaktär är något mycket viktigare än allt materiellt du äger, all kunskap du har skaffat dig genom studier och alla mål du har uppnått, hur mycket de än lovordas av människor. I nästa liv kommer din rättfärdiga karaktär att bedömas för att fastställa hur väl du använt jordelivets privilegium.

Varken Satan eller någon annan makt kan förgöra eller undergräva din växande karaktär. Det kan bara du själv göra, genom olydnad. En solid karaktär förvandlas till värdelös aska när den urholkas genom falskhet eller överträdelse.

En stark moralisk karaktär är följden av konsekvent riktiga val i livets provningar och svårigheter. Sådana val görs med förtröstan på det du tror på och när du handlar efter den tron bekräftas den.

Vilka är några av de kraftprinciper som din tro grundas på?

- Lita på Gud och på hans vilja att hjälpa dig när det behövs, hur svåra omständigheterna än är.

- Lyd hans bud och lev så att du visar att han kan lita på dig.
- Var mottaglig för den Helige Andens stilla maningar.
- Handla modigt efter den maningen.
- Var tålmodig och förstående när Gud låter dig kämpa för att växa och när svaren kommer bit för bit under en längre period.

”Tro är något som man hoppas på men som inte syns. Motsäg därför inte för att ni inte ser, ty ni får ingen förvisning förrän efter det att er tro har prövats” (Ether 12:6). Så varje gång du prövar din tro — det vill säga när du värdigt följer en maning — får du Andens bekräftelse. Då du kommer till gränsen för vad du själv kan förstå och går in i ovisshetens skymning, och därigenom utövar tro, leds du till lösningar som du inte kunde finna på annat sätt. Men även om du utövar din starkaste tro belönar Gud dig inte

ögonblickligen efter dina önskemål. I stället svarar Gud med det som i hans eviga plan är bäst för dig, när det gör den största nyttan. Var tacksam över att Gud ibland låter dig kämpa länge innan svaret kommer. Det får din tro att öka och din karaktär att växa.

Karaktärens grundval är redbarhet. En värdig karaktär stärker din förmåga att känna igen Andens ledning och lydigt följa den. När du konsekvent utövar tro bygger du en stark karaktär. Du lägger en fast grund för din växande karaktär när du sätter Jesus Kristus och hans lärdomar i centrum i ditt liv.

Din lycka på jorden, liksom din eviga frälsning, kräver många riktiga beslut och inget av dem är svårt att fatta. Dessa beslut skapar tillsammans en karaktär som motstår syndens och överträdelsens förödande inflytanden. En ädel karaktär är som fint porslin, gjord av utvalt råmaterial, danad med

tro, omsorgsfullt utformad genom konsekventa rättfärdiga handlingar och bränd i upplyftande erfarenhetens ugn. Den är utsökt vacker och ovärderlig. Ändå kan den skadas på ett ögonblick genom överträdelse och kräva smärtsam, långvarig ansträngning för att byggas upp på nytt. När rättfärdig karaktär skyddas av självkontroll består den för evigt.

Materiella ting ger i sig själva inte någon lycka, tillfredsställelse eller glädje av att ha åstadkommit något på jorden. Inte heller för de oss till upphöjelse. Det är karaktärens förädling, den väv av inre styrka och övertygelse som vävs av oräkneliga rättfärdiga beslut, som ger livet dess inriktning. Ett konsekvent, rättfärdigt liv framkallar en inre kraft och styrka som ständigt kan motstå syndens och överträdelsens förödande inflytande. Din tro på Jesus Kristus och lydnad mot hans bud stärker din karaktär. Din karaktär utgör ett mått på vad du är på väg att bli. Den är beviset på hur väl du använder din tid på jorden under den här prövotiden.

En sanning som vi alla förstår är att vi får det vi betalar för. Det gäller även i andliga frågor. Du får det du betalar för i lydnad, i tro på Jesus Kristus, i flitig tillämpning av de sanningar du lär dig. Det du får är en formad karaktär, en ökad förmåga och en fullbordan av syftet med ditt jordeliv — som är att prövas och få glädje.

Du får inte vara passiv i livet, för då underminerar den naturliga mänskiskan så småningom dina ansträngningar att leva värdigt. Du blir vad du gör och vad du tänker på. Brist på karaktär driver oss till att tillfredsställa böjelser eller att söka egen vinning. Du kan inte framgångsrikt stödja en svag karaktär genom att låtsas.

Den som fattar beslut baserade på omständigheterna kommer nästan

säkert att begå allvarliga överträdelser med tiden. Det finns ingen ledstång av sanning som håller en sådan person på den rätta vägen. Han eller hon ställs ständigt inför lömska frestelser att avvika från buden. Dessa val rättfärdigas med argumentet att de inte är så dåliga, att de är mer socialt accepterade och ger många fler vänner. En skicklig person utan grundläggande principer kan ibland uppnå kortvariga, imponerande färdigheter. Men sådana framgångar kan liknas vid sandslott. När karaktären prövas faller den sönder och drar ofta med sig andra. Hur noga en överträdare än försöker dölja brott mot buden kommer de nästan alltid fram i ljuset till slut. Satan själv ordnar med det. Han och hans hantlangare är fast beslutna att orsaka så mycket skada som möjligt för vart och ett av vår himmelske Faders barn.

Ett allvarligt brott mot ett bud eller kränkning av ett förtroende väcker alltid frågor huruvida det förekommer andra sådana handlingar. Andras tro på och tillit till den personens karaktär undergrävs.

Livet här på jorden är en plats för prövningar. Hur väl du klarar av dess utmaningar avgör hur stark din karaktär blir. Din tro på Jesus Kristus och hans lärdomar stärker din karaktär.

Jag har själv konstaterat att sådana begrepp som tro, bön, kärlek och ödmjukhet inte har någon större betydelse och inte frambringar några underverk förrän de blir levande för oss genom våra egna erfarenheter, med hjälp av den Helige Andens stilla maningar. Jag fann tidigt i livet att jag kunde studera evangeliets lärdomar intellektuellt och genom förnuft och analyser inse att de var mycket

betydelsefulla. Men deras enorma kraft och förmåga att sträcka mig bortom min fantasi och förmågas begränsningar blev inte verklig förrän jag med tålmod och ständig tillämpning lät den Helige Anden rena och utvidga deras betydelse i mitt hjärta. Jag fann att under tiden som jag uppriktigt tjänade andra, formade Gud min egen karaktär. Han fostrade en växande förmåga att känna igen Andens ledning. Det geniala i evangeliets plan är att genom att göra det som Herren råder oss att göra, får vi all insikt och varje förmåga vi behöver för att finna frid och stor tillfredsställelse i det här livet. På samma sätt får vi den nödvändiga förberedelsen för evig lycka i Herrens närhet.

Ett vittnesbörd stärks av andliga känslor som bekräftar värdet av en lärdom eller en rättfärdig handling. Ofta

följs sådan vägledning av starka känslor som framkallar tårar i ögonen och gör det svårt att tala. Men ett vittnesbörd är inte bara känsla. Det är själva kärnan i den karaktär som vävts av trådar skapade av oräkneliga rätta beslut. Sådana val görs med förtröstan på det du tror på och som du, åtminstone till en början, inte ser. Ett starkt vittnesbörd ger frid, tröst och visshet. Det frambringar övertygelsen om att när Frälsarens lärdomar konsekvent följs blir livet skönt, och framtiden trygg, och vi får förmåga att övervinna de svårigheter som korsar vår väg. Ett vittnesbörd växer genom att vi förstår sanningar, mottagna genom bön och begrundan av skrifternas lärdomar. Det vårdas genom att vi lever efter dessa sanningar med tro som är förankrad i den fasta tillförsikten om de utlovade följderna.

Ditt vittnesbörd växer sig starkare när du villigt lyder lagen om tionde och fasteoffer och Herren ska rikligen välsigna dig för det. När ditt vittnesbörd stärks försöker Satan ännu mer att fresta dig. Motstå hans ansträngningar. Du blir starkare och hans inverkan på dig blir svagare.

Satans ökade inflytande i världen tillåts för att skapa en miljö där vi kan prövas. Även om Satan orsakar förödelse i dag bestämdes hans slutliga öde av Jesus Kristus genom hans försoning och uppståndelse. Djävulen kommer inte att segra. Även nu måste han agera inom de gränser som Herren har satt. Han kan inte ta bort någon välsignelse som förtjänats. Han kan inte ändra på en karaktär som vävts av rättfärdiga beslut. Han har ingen makt att förstöra eviga band som skapats i heliga tempel mellan make, hustru och barn. Han kan inte utsläcka sann tro. Han kan inte ta bort ditt vittnesbörd. Jovisst, allt detta kan förloras genom att vi ger efter för hans frestelser. Men han har ingen kraft i och av sig själv att förgöra det.

Dublin, Irland

Sammanfattningsvis:

- Gud använder din tro till att forma din karaktär.
- Karaktären visar vad du är på väg att bli.
- En stark karaktär blir följden av att konsekvent göra rätta val.
- Karaktärens grundval är redbarhet.
- Ju mer din karaktär stärks, desto större förmåga har du att utöva trons kraft.

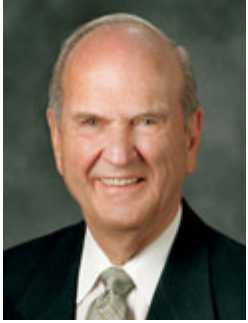
Ödmjukhet är den egenskap som gör det möjligt för oss att undervisas från höjden genom Anden, eller att undervisas från källor som gavs genom Herrens inspiration, till exempel skrifterna och profeternas ord. Ödmjukhet är den ädla, fruktsamma jordmånen för en rättfärdig karaktär. I den slår fröna till personlig tillväxt rot. När sådana frön vårdas genom utövad tro, när de renas genom omvändelse och befästs genom lydnad och goda gärningar, frambringar de den uppskattade frukten: andlig vägledning. Det leder till gudomlig inspiration och kraft — inspiration att veta Herrens vilja och kraft som ger oss förmåga att åstadkomma denna inspirerade vilja.

Får jag ge er fyra principer som har fört de djupaste känslor av frid och glädje in i mitt liv? Herren har fastslagit

dessa hörnstenar i sin eviga plan och var och en är nödvändig. Alla verkar tillsammans i samstämdhet och förstärker varandra. När de tillämpas med flit och ihärdighet framkallar de karaktärsstyrka, ökar förmågan att vända utmaningarna i livet till språngbräddor mot lycka, både nu och för evigt. De är:

- Tro på Herren Jesus Kristus och hans plan för hur vi ska få förmåga att lyckas.
- Omvändelse för att rätta till följderna av misstag eller uteblivna handlingar.
- Lydnad mot Herrens bud för att få kraft och vägledning i livet.
- Osjälviskt tjänande för att berika andras liv.

Om du har bestämt dig för att leva rättfärdigt, bli då inte missmodig. Livet kan verka svårt nu, men håll ett fast tag om sanningens ledstång. Du gör större framsteg än du själv inser. Din kamp fastställer din karaktär, lydnad och tillit till din himmelske Faders och Frälsarens löften, när du konsekvent följer deras bud. Må den Helige Anden mana dig att alltid fatta beslut som stärker din karaktär och skänker stor glädje och lycka. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kvorum

Var ett föredöme för de troende

Vare sig vi är heltidsmissionärer eller medlemmar bör vi vara goda föredömen för dem som tror på Jesus Kristus.

Mina kära bröder, vi har samlats i kväll på många platser i världen. Underbara heltidsmissionärer finns ibland oss. Jag vill be alla heltidsmissionärer att stå upp. Var ni än är, äldster och missionspresidentskap, vill ni stå upp. Vi är tacksamma för var och en av er! Vi tackar er! Vi älskar er! Ni kan sitta ner.

Ibland behöver vi påminna oss själva om varför vi har missionärer. Det är på grund av ett bud som Herren gav oss när han sade:

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sönnens och den helige Andes namn

och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.”¹

Det är ett av många bud som har återgivits på grund av att Jesu Kristi evangelium har återställts i sin fullhet. Missionärer verkar idag på samma sätt som de verkade under Nya testamentets tid. Apostlagärningarna beskriver apostlarnas och andra lärjungars dåtida missionsverksamhet när Herrens jordiska verksamhet var över. Där kan vi läsa om Saulus från

Tarsus anmärkningsvärda omvändelse och dop,² han som tidigare hade andats ”hot och mordlust mot Herrens lärjungar”³ och förföljt medlemmarna i den unga kyrkan. Under denna nydanande tid blev Saulus den omvända Paulus — en av Herrens främsta missionärer. De sista femton kapitlen i Apostlagärningarna berättar om missionsverksamheten som Paulus och hans följeslagare utförde.

I ett brev till en av sina mest betrodda följeslagare skrev Paulus till den unge Timoteus: ”Ingen får förakta dig för att du är ung, utan *var*

ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet.”⁴ Det rådet gäller oss idag lika mycket som det gällde honom. Det gäller våra heltidsmissionärer och det gäller lika mycket varje medlem i kyrkan. Vare sig vi är heltidsmissionärer eller medlemmar bör vi vara goda föredömen för dem som tror på Jesus Kristus.

Heltidsmissionärer

Det finns över 52 000 heltidsmissionärer som verkar i 340 missioner runt om i världen. De är Herrens trofasta och hängivna tjänare. Deras avsikt är att ”inbjuda andra att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återställda evangeliet genom att tro på Jesus Kristus och hans försörjning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet.”⁵

Liksom Timoteus är de flesta heltidsmissionärerna unga män. En del är systrar, en del är äldre missionärer. Vi älskar dem alla! Missionärer verkar för att Guds barn ska få det bättre i livet. Vår himmelske Fader älskar vart och ett av sina barn. Han är trots allt deras Far. Han vill välsigna dem med sin största gåva, ja, med evigt liv.⁶ Missionärer undervisar om detta var de än verkar. De hjälper människor att utveckla tro på Herren, omvända sig,

Auckland, Nya Zeeland

döpas, ta emot den Helige Anden, ta emot templets förrättningar och trofast hålla ut intill slutet. Guds verk och härlighet — ”att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan”⁷ — är också varje missionärs heliga verk och härlighet.

Vi behöver fler missionärer — fler värdiga missionärer. Under sin jordiska verksamhet sade Herren till sina lärjungar: ”Skörden är stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.”⁸

Under konferensens morgonssession uppmanade vår älskade president Thomas S. Monson med kraft varje ung man i vår kyrka att förbereda sig för att verka som missionär. Jag hoppas att hela hans budskap ska följas i varje hem i kyrkan.

President Monsons råd är gott och jag vittnar om det. I min familj har jag sett välsignelserna som kommer till varje missionär. Antalet barn, barnbarn och deras makar som har kallats att verka som heltidsmissionärer ligger idag på 49, men det kommer inte att stanna där. Jag har sett hur var och en har tillvuxit i vishet, mognat i omdöme och blomstrat i tro under sin mission. De, som många generationer före dem, inträdde i Guds tjänst för att ”tjäna honom av allt sitt hjärta, all sin förmåga, allt sitt förstånd och all sin styrka.”⁹ Missionsarbetet bidrar till att forma deras gudomliga bestämmelse.

Medlemsmissionärer

Paulus råd att ”vara ett föredöme för de troende” gäller i lika hög grad medlemmar. De flesta har inte varit och kommer inte att bli heltidsmissionärer. Men alla kan vara medlemsmissionärer. Det uttalandet påminner mig om en skojig berättelse jag hörde en gång. Vid en stor bollplan på en missionärsskola hade man satt upp

en skylt. Där stod det: ”Endast missionärer!” Andra som också ville spela på planen satte upp en till skylt bredvid. På deras skylt stod det: ”Varje medlem en missionär!”

Varje medlem kan vara ett föredöme för de troende. Bröder, som Kristi efterföljare kan var och en av er leva efter hans lära. Ni kan ha ”ett oskyldigt hjärta och rena händer”, ni kan ha ”Guds bild inpräntad i ert ansikte.”¹⁰ Andra ser då era goda gärningar.¹¹ Era ögon kan stråla med Herrens ljus.¹² Med den strålglyansen är det bäst att ni är beredda att svara på frågor. Aposteln Petrus gav oss rådet: ”Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger.”¹³

Svara på ett vänligt och glatt sätt. Och se till att era svar är relevanta för personen som ställer frågan. Kom ihåg att han eller hon också är ett Guds barn, och att denne Gud innerligt vill att den personen ska göra sig värdig evigt liv och få återvända till honom en dag. Du kanske är den som öppnar dörren till hans eller hennes frälsning och insikt i Kristi lära.¹⁴

Efter ditt första svar ska du vara beredd att ta nästa steg. Du kan inbjuda din vän att komma med dig till kyrkan. Många av våra vänner vet inte att de är välkomna att besöka vår

kyrka. ”Kom och se” sade Frälsaren till dem som ville lära sig mer om honom.¹⁵ När du bjuder in någon att komma till söndagens möten tillsammans med dig, eller till att delta i en av kyrkans sociala eller tjänande aktiviteter, kan det bidra till att skingra myter och göra så att besökare känner sig bättre till mods hos oss.

Som medlem i kyrkan ska du bry dig om dem du inte känner och hälsa på dem med intresse. Försök att lära känna en ny person varje söndag, någon som du inte kände tidigare. Sträva varje dag i livet efter att utöka din egen vänkrets.

Du kan be en vän läsa Mormons bok. Förklara att den inte är en skönlitterär bok eller en historiebok. Den är ännu ett Jesu Kristi testamente. Själva syftet med den är ”att övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer.”¹⁶ Det finns en kraft i boken som kan beröra hjärtan och lyfta dem som uppriktigt söker sanningen. Be din vän att läsa boken under bön.

Profeten Joseph Smith sade att ”Mormons bok var den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten samt att en människa kommer närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok.”¹⁷ Mormons bok undervisar om Jesu Kristi försoning och är redskapet som Gud använder för att infria sitt forntida löfte att samla det skingrade Israel i dessa sista dagar.¹⁸

För många år sedan frågade två av mina kollegor — en sjuksköterska och hennes man som var läkare — varför jag levde som jag gjorde. Jag svarade: ”För att jag vet att Mormons bok är sann.” Jag lånade ut mitt exemplar av boken och bad dem läsa den. En vecka senare lämnade de tillbaka boken med ett artigt ”tack”.

Dublin, Irland

Jag svarade: "Vad menar ni med tack? Det är ett fullständigt otillräckligt uttryck om man har läst den här boken. Ni läste den inte, eller hur? Var snälla och låna den igen och läs den. Lämna sedan igen boken."

De erkände att de bara hade bläddrat i den och tog emot min inbjudan. När de kom tillbaka sade de med tårar i ögonen: "Vi har läst Mormons bok. Vi vet att den är sann! Vi vill veta mer." De lärde sig mer och jag fick förmånen att döpa båda två.

Ett annat sätt att dela med dig av evangeliet är att fråga vänner om de vill träffa heltidsmissionärerna hemma hos dig. Missionärerna har kallats och förberett sig för att undervisa om evangeliet. Dina vänner kan inom ditt hems trygga väggar och med din oavbrutna uppmuntran ta första steget på vägen mot frälsning och upphöjelse. Herren sade: "Ni är kallade att genomföra insamlingen av mina utvalda, ty mina utvalda hör min röst och förhärdat inte sina hjärtan."¹⁹

Skrifterna lär oss att "det finns ännu många på jorden ... som endast hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den."²⁰ Är det inte det du kan hjälpa dem med? Du kan bli den som berättar för dem var de kan finna sanningen!

I denna internet-tidsålder finns det nya och härliga sätt som du kan göra missionsarbete på. Du kan hänvisa

vänner och grannar till den nya webbsidan mormon.org. Om du bloggar eller deltar i sociala nätverk kan du länka dina sidor till mormon.org. Och där kan du skapa en egen profil. I profilen kan man ange vad man tror på, berätta om en erfarenhet och skriva in sitt vittnesbörd. Eftersom det är en ny funktion är de flesta profiler på engelska. Men profiler kommer att skapas på andra språk.

En sådan profil kan påverka andra på ett djupt och gott sätt. För två månader sedan såg Zack, en ung man som går första året på college, reklam för mormon.org på tv i Baton Rouge i Louisiana i USA. Han gick till webbsidan och blev intresserad av profiler som kyrkans medlemmar skapat. På webbplatsen hittade han en länk där han fick reda på var kyrkans möten hölls. Nästa söndag tog han på sig en vit skjorta och slips och gick till kyrkan, träffade församlingens medlemmar och deltog glatt i hela tretimmarsblocket. Han bjöds hem till en medlem på middag och sedan fick han sin första lektion av missionärerna. På mindre än två veckor döptes han och konfirmerades som medlem i kyrkan.²¹ Välkommen, Zack! (Jag vet att han lyssnar.)

Varje föredömlig efterföljare till Jesus Kristus kan bli en effektiv medlemsmissionär. Medlemmar och heltidsmissionärer kan gemensamt föra ut evangeliets välsignelser till

nära vänner och grannar. Många av dem tillhör Israel, vars utlovade insamling nu pågår. Allt detta är en del av förberedelserna för Herrens andra ankomst.²² Han vill att vi var och en verkligen är ett föredöme för de troende.

Jag vet att Gud lever. Jesus är Kristus. Det här är hans kyrka. Mormons bok är sann. Joseph Smith över-satte den och är den sista utdelningens profet. President Thomas S. Monson är Guds profet idag. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 28:19–20.
2. Se Apg 9:3–18.
3. Apg 9:1.
4. 1 Tim 4:12; kursivering tillagd.
5. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 1.
6. Se L&F 14:7.
7. Mose 1:39.
8. Luk 10:2.
9. Se L&F 4:2.
10. Alma 5:19.
11. Se Matt 5:16; Alma 7:24.
12. Se L&F 88:11.
13. 1 Petr 3:15.
14. Se 2 Nephi 31:2, 21.
15. Joh 1:39. Andra exempel på det här mönstret finns i Upp 6:1, 3, 5, 7.
16. Mormons bok, titelbladet.
17. Mormons bok, Inledning.
18. Se 3 Nephi 21:1–7. N/A
19. L&F 29:7.
20. L&F 123:12.
21. Personligt samtal med William G. Woods, president för Louisiana-missionen Baton Rouge.
22. Se Mal 4:5; 3 Nephi 25:5; L&F 2:1; 110:14–16; 128:17; 138:46; Joseph Smith — Historien 1:38.

Äldste Patrick Kearon
i de sjuttios kvarum

”Kom till mig med helhjärtat uppsåt, så att jag kan hela er”

*Vår Frälsare är Fridsfursten, den store helbrägdagöraren,
den ende som verkligen kan rena oss från syndens sår.*

I kväll vill jag ge ett budskap om tröst och helande till de av er som känner sig ensamma eller övergivna, som har förlorat friden i själ eller hjärta, eller känner att ni har försuttit er sista chans. Fullkomligt helande och frid återfinns vid Frälsarens fötter.

När jag som sjuåring bodde på Arabiska halvön sade mina föräldrar ständigt till mig att jag *alltid* skulle ha skor på mig, och jag förstod varför. Jag visste att skorna skyddade mina fötter mot de många faror som fanns i öknen, som ormar, skorpioner och taggar. En morgon efter att vi campat i öknen under natten ville jag gå på upptäcktsfärd, men jag brydde mig inte om att ta på mig skorna. Jag ursäktade mig med att jag bara skulle gå runt lite och att jag skulle hålla mig nära lägret. Så istället för skor tog jag på mig flip-flops. Jag sade till mig själv att flip-flops var skor — på sätt och vis. Och hursomhelst, vad skulle kunna hända?

När jag gick omkring i den svala sanden — i mina flip-flops — kändes det som om en sticka åkte in i

fotvalvet. Jag tittade ner och såg inte en sticka, utan en skorpion. När mitt sinne registrerade skorpionen och jag insåg vad som just hänt, började smärtan från sticket att stråla ut från foten upp i benet. Jag tog tag om låret för att försöka hindra den brännande smärtan från att sprida sig och skrek på hjälp. Mina föräldrar kom springande från lägret.

Medan min far slog ihjäl skorpionen med en spade försökte en vuxen vän som campade med oss hjältemodigt att suga ut giftet ur min fot. Vid det här laget trodde jag att jag skulle dö. Jag grät medan mina föräldrar lyfte in mig i en bil och körde iväg genom öknen i hög hastighet mot närmaste sjukhus, som låg över två timmar bort. Smärtan som hade spritt sig i hela benet var fruktansvärd och under hela resan trodde jag att jag skulle dö.

När vi slutligen kom fram till sjukhuset kunde läkaren dock lugna oss med att berätta att ett stick från en sådan skorpion bara är farligt för spädbarn och allvarligt undernärda

personer. Han gav mig smärtstillande medel som bedövade benet och tog bort all smärta. Inom 24 timmar hade jag inte längre några känningar av skorpionsticket. Men jag hade lärt mig en riktig läxa.

Jag hade vetat att när mina föräldrar sade till mig att ha skor på mig menade de inte flip-flops. Jag var gammal nog att veta att flip-flops inte erbjöd samma skydd som ett par skor. Men den morgonen i öknen bortsåg jag från det jag visste var rätt. Jag brydde mig inte om det som mina föräldrar upprepade gånger hade lärt mig. Jag hade varit både lat och lite upprorisk, och jag fick betala priset för det.

När jag vänder mig till er tappra unga män, era fäder, lärare, ledare och vänner, uttrycker jag min uppskattning till alla som flitigt strävar efter att bli de som Herren behöver och vill att ni ska vara. Men jag vittnar utifrån min egen erfarenhet som pojke och som man, att när man bortser från det man vet är rätt, vare sig på grund av lättja eller upproriskhet, medför det alltid oönskade och andligt skadliga konsekvenser. Nej, skorpionen äventyrade i slutändan inte mitt liv, men den orsakade extrem smärta och oro för både mig och mina föräldrar. När det gäller hur vi lever efter evangeliet får vi inte möta det med lättja eller upproriskhet.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka och som prästadömsbärare känner vi till befallningarna och normerna som vi har slutit förbund att försvara. När vi väljer en annan väg än den som vi vet är rätt, som våra föräldrar och ledare lärt oss om och som bekräftats för våra hjärtan genom den Helige Anden, är det som att gå ut i öken-sanden i flip-flops istället för skor. Vi försöker då rättfärdiga vårt lata eller upproriska beteende. Vi säger till oss själva att vi egentligen inte gör något

fel, att det i själva verket inte spelar någon roll och att det inte kan gå så illa om vi bara släpper taget lite grann om ledstången. Kanske tröstar vi oss själva med tanken att alla andra gör det — eller värre saker — och att vi ändå inte kommer att påverkas negativt. På något sätt övertygar vi oss själva att vi är regelns undantag och därför immuna mot konsekvenserna av att bryta mot den. Vi vägrar, ibland uppsåtligt, att ”visa fullständig lydnad”¹ — som det står i *Predika mitt evangelium* — och vi håller tillbaka en del av vårt hjärta från Herren. Och då blir vi stuckna.

Skrifterna lär oss att ”Herren fordrar hjärtat”² och vi är befallda att älska Herren och tjäna honom av ”allt [vårt] hjärta.”³ Löftet är att vi då ”kan stå utan skuld inför Gud på den yttersta dagen”⁴ och återvända till hans närhet.

Anti-nephi-lehiterna i Mormons Bok lade ner sina krigsvapen och begravde dem djupt i marken och slöt förbund att de aldrig mer skulle ta till vapen mot sina bröder. Men de gjorde mer än så. ”De blev ett rättfärdigt folk” eftersom ”de lade ned sina *upprorsvapen* så att de inte längre stred emot Gud”.⁵ Deras omvändelse var så fullständig och så djupgående att de ”aldrig avföll.”⁶

Men kom ihåg deras tillstånd före sin omvändelse: De levde i vad som skrifterna kallar ”öppet uppror mot Gud”.⁷ Deras upproriska hjärtan dömde dem att leva ”i ett tillstånd som strider mot lyckans natur” eftersom de hade ”gått emot Guds natur.”⁸

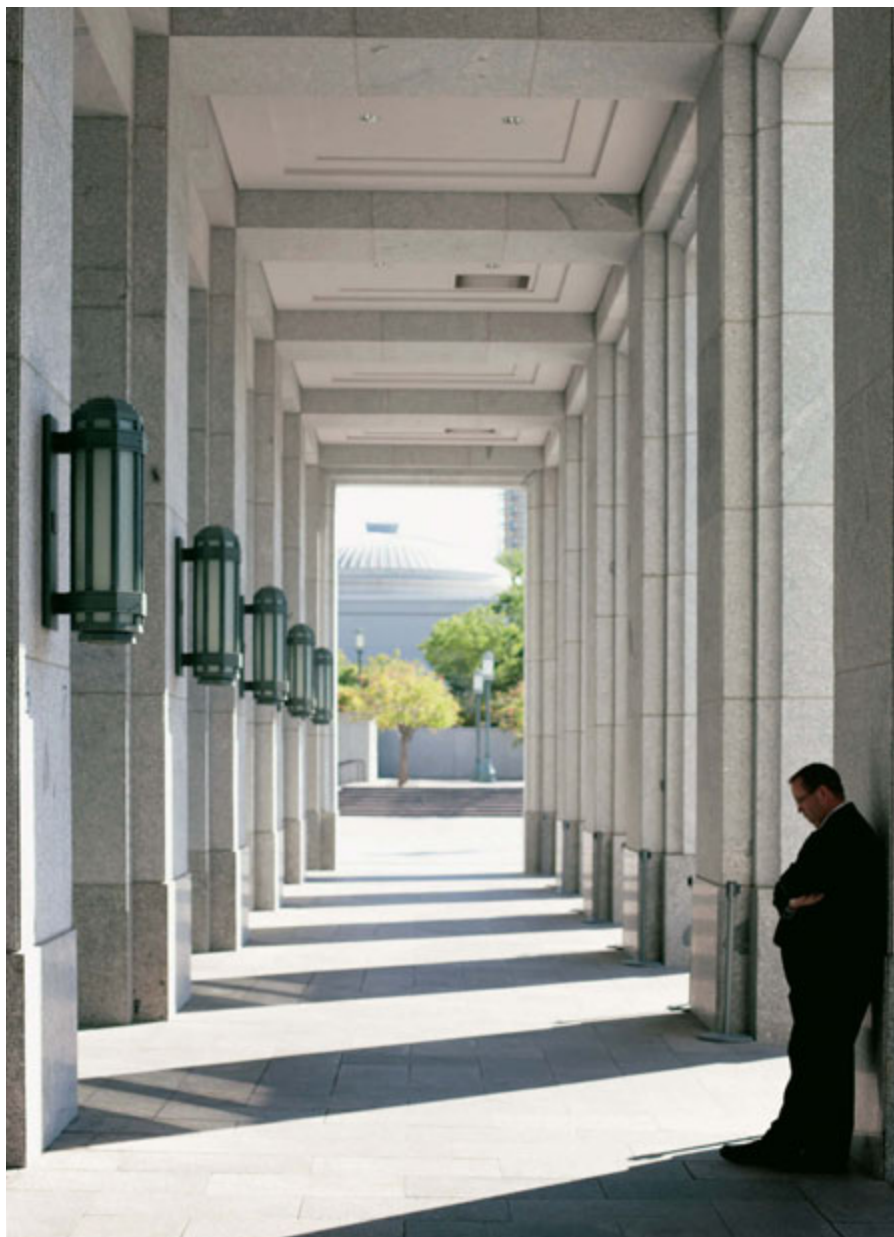
När de lade ner sina *upprorsvapen* berättigade de sig till Herrens helande och frid, och det kan vi också göra. Frälsaren försäkrade: ”Om de inte förhärdar sina hjärtan och gör sig styvackade mot mig, skall de bli omvända och *jag skall hela dem.*”⁹ Ni

och jag kan acceptera hans inbjudan: ”Återvänd och omvänd er och kom till mig med helhjärtat uppsåt, så att jag kan hela er.”¹⁰

Jämför detta förunderliga helande med det som händer ”när vi försöker skylta våra synder eller tillfredsställa vårt högmod, [eller] vår fåfängliga

ärelystnad ... då drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer” och vi lämnas åt oss själva ”att sparka mot udden ... och att kämpa mot Gud.”¹¹

Bröder, vi finner bara helande och hjälp genom att själva ta oss till den store läkarens fötter, till vår Frälsare Jesus Kristus. Vi måste lägga ned våra

upprorsvapen (och vi vet själva vilka de är). Vi måste lägga ned vår synd, vår fåfänga och vår stolthet. Vi måste överge vår önskan att följa världen, att bli respekterade och prisade av världen. Vi måste sluta kämpa mot Gud och istället ge *allt vårt hjärta* till honom utan att hålla tillbaka något. Då kan han hela oss. Då kan han rena oss från syndens giftiga stick.

”Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.”¹²

President James E. Faust lärde:

”När lydnad blir vårt mål, är den inte längre något som irriterar. Istället för en stötesten blir det en byggsten ...

Lydnad leder till verklig frihet. Ju mer vi lyder uppenbarad sanning, desto friare blir vi.”¹³

Förra veckan träffade jag en nittio-tvåårig man som hade deltagit i flera avgörande strider under andra världskriget. Han hade överlevt tre skador, av vilka en uppkom då ett sprängskott från en landmina träffade den jeep han färdades i och dödade föraren. *Han lärde sig att för att överleva på ett minfält måste man noggrant följa spåren som lämnas av fordonet framför en.* Minsta avvikelse till höger eller vänster kunde vara — och var verkligen — ödesdigert.

Våra profeter och apostlar, ledare och föräldrar pekar ständigt ut de spår vi måste följa om vi vill undvika ett destruktivt sprängskott mot våra själar. De känner till den väg som tryggt har röjts från minor (eller skorpioner) och de uppmanar oss oförtröttligt att gå i deras spår. Det finns så många förödande fällor som kan locka bort oss från spåret. När vi viker av mot droger, alkohol, pornografi eller omoraliskt beteende, på internet eller i videospel, går vi rakt mot en explosion. Det kan vara andligt dödande att vika av till höger eller vänster om det trygga spåret framför oss, oavsett om det sker på grund av lättja eller upproriskhet. Det finns inga undantag till den regeln.

Om vi har drivit ifrån spåret kan vi förändras, vi kan återvända, vi kan återfå vår glädje och vår inre frid. Då upptäcker vi att det medför enorm befrielse att återvända till det spår från vilket landminorna har röjts bort.

Ingen kan finna frid i ett minfält.

Vår Frälsare är Fridsfursten, den store helbrägdagöraren, den ende som verkligen kan rena oss från syndens sår och stolthetens gift och omvandla våra upproriska hjärtan till omvända, förbundsslutande hjärtan.

Hans försoning är oändlig och omfattar oss alla.

Den inbjudan Jesus gav nephiterna när han betjänade dem som den uppståndne Kristus gäller fortfarande för er och för mig: ”Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blinda eller halta eller krymplingar eller spetälska eller som är förtvinade eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit *så skall jag bota dem.*”¹⁴

Inte en enda av er har försuttit er sista chans. Ni kan förändras, ni kan komma tillbaka, ni kan göra anspråk på nåden. Kom till den ende som kan hela er så finner ni frid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), insidan av omslagets baksida.
2. L&F 64:34; kursivering tillagd.
3. L&F 4:2; 59:5, kursivering tillagd.
4. L&F 4:2.
5. Alma 23:7, kursivering tillagd.
6. Alma 23:6.
7. Mosiah 2:37; Alma 3:18; se också Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. L&F 112:13; kursivering tillagd.
10. Se 3 Nephi 18:32.
11. L&F 121:37, 38.
12. Joh 3:17.
13. James E. Faust, ”Lydnad — vägen till frihet”, *Liahona*, juli 1999, s. 55, 53.
14. 3 Nephi 17:7, kursivering tillagd.

Äldste Juan A. Uceda
i de sjuttios kvorum

Han lär oss att lägga av den naturliga människan

*Jag vittnar om verkligheten och kraften i Frälsarens försoning,
att den kan rentvå, förädla och helga oss och vårt hem.*

En morgon samlades en familj för att som vanligt studera skrifterna tillsammans. När de samlades kände fadern en negativ ande: En del av familjens medlemmar såg inte glada ut över att vara där. De bad familjebön och när de började läsa i skrifterna märkte fadern att ett av barnen inte hade skrifterna med sig. Han bad henne gå till sitt rum för att hämta sina skrifter. Motsträvigt gjorde hon det och det tog en evighet innan hon kom tillbaka, satte sig ner och sade: "Måste vi verkligen göra det här nu?"

Fadern tänkte för sig själv att all rättfärdighets fiende ville skapa problem så att det inte skulle bli några skriftstudier. Han försökte hålla sig lugn och sade: "Ja, vi måste göra det nu, eftersom det är vad Herren vill att vi ska göra."

Hon svarade: "Men jag vill inte göra det här nu!"

Då tappade fadern humöret, höjde rösten och sade: "Det här är mitt hem och i mitt hem läser vi alltid skrifterna!"

Hans högljudda och ovänliga ord sårade dottern och med skrifterna i handen lämnade hon familjekretsen, sprang till sitt sovrum och slängde igen dörren. Så slutade familjens skriftstudier — varken harmoni eller kärlek fanns i hemmet.

Fadern visste att han hade gjort fel, så han gick till sitt eget sovrum och knäböjde i bön. Han vädjade till Herren om hjälp, för han visste att han sårat ett av Guds barn, en dotter som han älskade högt. Han vädjade till Herren att kärlekens och harmonins anda skulle återvända till hemmet så att de kunde fortsätta studera skrifterna tillsammans. När han bad fick han en tanke: "Gå och be om förlåtelse." Han fortsatte att uppriktigt be och bad om att Herrens Ande skulle återvända till hemmet. Återigen kom tanken: "Gå och be om förlåtelse."

Han ville verkligen vara en god far och göra det som var rätt, så han stod upp och gick till sin dotters sovrum. Han knackade mjukt på dörren flera gånger men fick inget svar. Så han

öppnade dörren försiktigt och såg att hans flicka låg på sängen och grät. Han knäböjde vid sängen och sade med en mjuk och mild röst: "Förlåt mig. Förlåt att jag var så dum." Han upprepade: "Förlåt mig, jag älskar dig och menade inte att såra dig." Och då, från ett barns mun kom tankeställaren som Herren ville att han skulle lära sig.

Hon slutade gråta och efter en kort stunds tystnad hämtade hon sina skrifter och började leta fram några verser. Fadern betraktade hennes rena små händer när de vände blad efter blad i skrifterna. Hon kom till verserna hon sökte och började långsamt läsa med mjuk röst: "Ty den naturliga människan är en fiende till Gud och har så varit från Adams fall, och kommer att så vara i evigheters evighet, om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar och lägger av den naturliga människan och blir en helig genom Herren Kristi försoning och blir som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på henne, alldeles som ett barn underkastar sig sin far."¹

Fadern, som fortfarande stod på knä vid sängen, kände stor ödmjukhet när tanken kom till honom att "det skriftstället skrevs för mig, hon har lärt mig en stor läxa".

Hon tittade sedan på honom och sade: "Jag är så ledsen. Förlåt mig, pappa."

I den stunden insåg fadern att hon inte hade läst den versen för att tillämpa den på honom, utan på sig själv. Han öppnade sina armar och omfamnade henne. Kärlek och harmoni hade återställts i förlikningens ljuva stund som Guds ord och den Helige Anden hade fört med sig. Skriftstället som dottern mindes från sina egna skriftstudier hade

berört faderns hjärta med den Helige Andens eld.

Mina kära bröder, vårt hem måste vara en plats där den Helige Anden kan bo. "Endast hemmet kan jämföras med templet vad gäller helighet."² Det finns ingen plats för den naturliga människan i vårt hem. Den naturliga människan är benägen att "försöka skyla [sina] synder eller tillfredsställa [sitt] högmod, [sin] fåfängliga ärelystnad, eller utöva kontroll eller herravälde eller tvång över människobarnens själar [och när han handlar] genom någon grad av orättfärdighet, se, då drar sig himlarna tillbaka, Herrens Ande sörjer, och när den dragit sig tillbaka, är det slut med den manens prästadöme eller myndighet."³

Vi som bär aronska eller melkisedekska prästadömet bör alltid komma ihåg att "ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet,

genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek, genom välvilja och ren kunskap som storligen skall utvidga själen, utan hyckleri och utan svek."⁴

Stridslustnaden försvinner från vårt hem och vårt liv när vi strävar efter att leva efter dessa kristuslika egenskaper. "Och ni skall även förlåta varandras överträdelser, ty sannerligen säger jag dig att han som inte förlåter sin nästas överträdelser då denne säger att han ångrar sig, han har bragt sig själv under fördömelse."⁵ "Förlåt mig, förlåt mig, pappa."

Herren Jesus Kristus, som är Fridsfursten, lär oss hur vi kan upprätta frid i vårt hem.

Han lär oss att vara undergivna, eller med andra ord underkasta oss Herrens vilja eller makt. "Gå och be om förlåtelse."

Han lär oss att vara milda, eller med andra ord att vara "milda i humöret, mjuka, vänliga, att inte lätt

brusa upp eller bli irriterade, att ge med oss och visa fördragsamhet när vi behandlas illa."⁶

Han lär oss att vara ödmjuka, eller med andra ord "ödmjuka, anspråkslösa, milda, undergivna, i motsats till att vara *stolta, högmodiga, arroganta* eller *anspråksfulla*."⁷

"Förlåt mig. Förlåt att jag var så dum."

Han lär oss att vara tålmodiga, eller med andra ord att ha "förmågan att uthärda det onda utan klagomål eller irritation" eller "vara lugn när andra sårar eller förolämpar en."⁸

Han lär oss att vara kärleksfulla. "Jag älskar dig och menade inte att såra dig."

Ja, mina kära bröder, han lär oss att lägga av den naturliga människan, som fadern i berättelsen gjorde när han vädjade om Herrens hjälp. Ja, liksom fadern kärleksfullt omfamnade sin dotter så sträcker också Frälsaren ut sina armar för att omfamna oss när

vi uppriktigt omvänder oss.

Han lär oss att bli "en helig genom Herren Kristi försoning". Och då kan vi förlika oss med Gud och bli Guds vän. Jag vittnar om verkligheten och kraften i Frälsarens försoning, att den kan rentvå, förädla och helga oss och vårt hem när vi strävar efter att lägga av den naturliga människan och följa honom.

Han är "Guds lamm."⁹ Han är "den Helige och Rättfärdige",¹⁰ "och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste."¹¹ I Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 3:19.
2. Bible Dictionary, "Temple".
3. L&F 121:37.
4. L&F 121:41–42.
5. Mosiah 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9:e uppl. (1996), "meek".
7. *Noah Webster's First Edition*, "humble."
8. *Noah Webster's First Edition*, "patient."
9. Joh 1:29.
10. Apg 3:14.
11. Jes 9:6.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Högmod och prästadömet

Högmodet är en strömbrytare som stänger av prästadömet kraft. Ödmjukheten är en strömbrytare som slår på den.

Mina kära bröder, tack för att ni samlats runtom i världen till prästadömet session på den här generalkonferensen. Er närvaro visar er beslutsamhet, var ni än befinner er, att stå tillsammans med era bröder som bär det heliga prästadömet och tjäna och ära er Herre och Återlösare Jesus Kristus.

Ofta indelar vi vårt levnadslopp med händelser som satt sin prägel på vårt sinne och hjärta. Det finns många sådana händelser i mitt liv, och en av dem ägde rum 1989 då jag hörde en tidlös predikan om stolthet eller högmod av president Ezra Taft Benson: "Akta er för högmod." I inledningen till talet sade president Benson att ämnet hade tyngt hans sinne under en tid.¹

Jag har känt en liknande börda under de gångna månaderna. Den Helige Anden har manat mig att stå upp som ännu ett vittne om president Bensons budskap för 21 år sedan.

Varje människa på jorden har i någon grad själv upplevt stolthetens eller högmodets synd. Ingen har undgått den, få övervinner den. När jag talade om för min hustru att jag skulle tala om högmod log hon och sade:

"Vad bra att du talar om sådant som du är väl förtrogen med."

Andra betydelser av stolthet

Jag minns också en intressant sidosideffekt av president Bensons inflytelserika tal. Det var under en tid nästan tabu bland kyrkans medlemmar att säga att de var "stolta" över sina barn eller sitt land eller att de satte sin "stolthet" i att göra ett bra jobb. Det verkade som om det hade blivit fullt att använda ordet *stolthet*.

I skrifterna finner vi många exempel på goda och rättfärdiga människor som gläder sig åt rättfärdighet och samtidigt jublar över Guds godhet. Vår himmelske Fader presenterade sin älskade Son med orden "i vilken jag finner gott behag."²

Alma gladdes åt tanken att han kanske kunde bli "ett redskap i Guds händer."³ Aposteln Paulus berömde sig av trofastheten som kyrkans medlemmar visade.⁴ Den store missionären Ammon gladdes åt den framgång som han och hans bröder hade haft som missionärer.⁵

Jag tror att det är skillnad mellan att vara stolt över vissa saker och att vara högmodig. Jag är stolt över många

saker. Jag är stolt över min hustru. Jag är stolt över våra barn och barnbarn.

Jag är stolt över kyrkans ungdomar och jag gläds åt deras godhet. Jag är stolt över er, mina kära och trofasta bröder. Jag är stolt över att få stå skuldra vid skuldra tillsammans med er som en bärare av Guds heliga prästadöme.

Högmod är självupphöjelsens synd

Så vad är skillnaden mellan en sådan stolthet och den stolthet eller det högmod som president Benson kallade "världssynden"?⁶ Högmod är en synd, det undervisade president Benson oss om på ett oföglömligt sätt, därför att det föder hat och fiendskap och försätter oss i en motsatsställning till Gud och våra medmänniskor. Högmod är i grund och botten jämförelsens synd, för även om den vanligtvis börjar med: "Titta så underbar jag är och allt bra jag åstadkommit", så tycks den alltid sluta med: "Och därför är jag bättre än du."

Är vårt hjärta fyllt av högmod begår vi en svår synd, för då vi bryter vi mot de två stora buden.⁷ I stället för att dyrka Gud och älska vår nästa avslöjar vi det verkliga föremålet för vår dyrkan och kärlek — den vi ser i spegeln.

Högmod är självupphöjelsens stora synd. Den är för så många ett

personligt Rameumptom, en helig plattform som rättfärdigar avund, girighet och fåfänga.⁸ Högmod är på sätt och vis ursynden, för innan jordens grund lades fick den Lucifer på fall, en gryningens son som hade "en ledande ställning i Guds närhet."⁹ Om högmod kan fördärva någon som hade en sådan kapacitet och var så lovande, bör vi då inte rannsaka vår egen själ?

Högmodet har många ansikten

Högmod är en dödlig cancersvulst. Det är porten till en mängd andra mänskliga svagheter. Man skulle rentav kunna säga att varje annan synd i själva verket är ett utslag av högmod.

Den här synden har många ansikten. Den får somliga att njuta i fulla drag av sin egen självupphöjelse, sina prestationer, talanger, rikedomar eller sin ställning. De ser de här välsignelserna som ett bevis på att de är "utvalda", "överlägsna" eller "rättfärdigare" än andra. Den här synden kallas "tack och lov att jag är bättre än du". Det är i grund och botten att vilja bli beundrad eller avundad. Det är självförhålligandets synd.

Hos somliga går högmodet över i avund: de ser med bitterhet på dem som har en bättre ställning, fler talanger eller fler ägodelar än de har. De sårar, förringar och förtalar andra i ett missriktat och ovärdigt försök att upphöja sig själva. När föremålet för deras avund misslyckas eller lider så gläder de sig i hemlighet.

Idrottens laboratorium

Det finns kanske inget bättre laboratorium där man kan studera högmodets synd än idrottsvärlden. Jag har alltid älskat att delta i och titta på idrottsevenemang. Men jag erkänner att det finns tillfällen när bristen på hövlighet inom idrotten är pinsam. Hur kan det komma sig att

vanligtvis vänliga och medkännande människor kan vara så intoleranta och hatiska mot ett motståndarlag och dess supportrar?

Jag har sett idrottsupportrar skymfa och svärta ner sina rivaler. De letar efter en svag punkt och förstorar upp den. De rättfärdigar sitt hat med grova generaliseringar och tillämpar dem på alla som associeras till det andra laget. De jublar när det går dåligt för deras rivaler.

Bröder, dessvärre ser vi alltför ofta nu för tiden hur samma slags inställning och uppförande sprider sig till offentliga tal och diskussioner när det gäller politik, etnisk tillhörighet och religion.

Min kära bröder i prästadömet, mina kära medlärjungar till den saktmodige Kristus, borde vi inte följa en högre norm? Som prästadömsbärare måste vi inse att alla Guds barn bär samma lagtröja. Vårt lag är den mänskliga gemenskapen. Det här jordelivet är vår spelplan. Vårt mål är att lära oss att älska Gud och att låta vår nästa få del av samma kärlek. Vi är här för att leva efter hans lag och upprätta Guds rike. Vi är här för att stärka alla vår himmelske Faders barn, behandla dem rättvist och uppmuntra dem.

Får inte stiga oss åt huvudet

När jag kallades som generalauktoritet välsignades jag med att många av de äldre bröderna i ämbetet blev mina handledare. En dag hade jag förmånen att få köra president James E. Faust till en stavskonferens. De timmar vi tillbringade i bilen använde president Faust till att undervisa mig om några viktiga principer i samband med min uppgift. Han berättade hur snälla kyrkans medlemmar är, särskilt mot generalauktoriteterna. Han sade: "De kommer att vara mycket vänliga mot dig. De kommer att säga snälla saker

om dig.” Han skrattade lite och sade: ”Dieter, var tacksam för det. Men låt det inte stiga dig åt huvudet.”

Bröder, det här är något som vi alla kan dra lärdom av i varje ämbete eller situation i livet. Vi kan vara tacksamma för vår hälsa, vårt välstånd, våra ägodelar eller vår ställning, men om vi låter det stiga oss åt huvudet — om vi blir besatta av vår ställning, om vi sätter vår egen betydelse, makt eller vårt anseende i centrum, om vi ägnar tid åt vår image och tror på våra egna pressklipp — då är det ett problem. Det är då högmodet börjar fördärva oss.

Det finns många varningar för högmod i skrifterna: ”Övermod vållar bara kiv, vishet äger de som tar emot råd.”¹⁰

Aposteln Petrus påminde om att ”Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd.”¹¹ Mormon förklarade: ”Ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat.”¹² Herren väljer avsiktligt ”det som för världen [är] svagt ... för att låta det starka stå där med skam.”¹³ Det här gör Herren för att visa att han har sin hand i sitt verk, för att vi inte ska ”förlita [oss] på köttslig arm.”¹⁴

Vi är vår Herres och Frälsares Jesu Kristi tjänare. Vi har inte fått prästadömet för att vi ska kunna ta emot applåder och värmas av lovord. Vi är här för att kavla upp ärmarna och gå till verket. Det är inget vanligt uppdrag vi har fått. Vi har kallats att förbereda världen för vår Herres och Frälsares Jesu Kristi ankomst. Vi söker inte vår egen ära utan ger Gud äran. Vi vet att det vi kan bidra med av egen kraft är obetydligt, men om vi använder prästadömet kraft i rättfärdighet kan Gud utföra ett stort och förunderligt verk genom vårt arbete. Vi måste liksom Mose lära oss att ”människan är intet” på egen hand,¹⁵ men ”för Gud är allting möjligt.”¹⁶

Jesus Kristus är det fullkomliga exemplet på ödmjukhet

I detta liksom i allt annat är Jesus Kristus vårt fullkomliga exempel. Lucifer försökte ändra Faderns frälsningsplan och ta åt sig äran för egen del, medan däremot Frälsaren sade: ”Fader, ske din vilja, och äran vare din för evigt.”¹⁷ Trots sin enastående förmåga och allt det storslagna han utförde var Frälsaren alltid ödmjuk och saktmodig.

Bröder, vi bär ”det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden.”¹⁸ Det

är den makt Gud har gett människan på jorden att handla i hans namn. För att kunna använda den här makten måste vi sträva efter att vara som Frälsaren. Det här innebär att vi söker göra Faderns vilja i allt, liksom Frälsaren gjorde.¹⁹ Det innebär att vi ger Fadern all ära, liksom Frälsaren gjorde.²⁰ Det innebär att vi helt går upp i att tjäna andra, liksom Frälsaren gjorde.

Högmodet är en strömbrytare som stänger av prästadömet kraft.²¹ Ödmjukheten är en strömbrytare som slår på den.

Var ödmjuk och full av barmhärtighet

Så hur övervinner vi högmodets synd som är så utbredd och så skadlig? Hur blir vi ödmjukare?

Det är nästan omöjligt att vara högmodig om vårt hjärta är fyllt av kärlek. ”Ingen kan hjälpa till i detta verk om han inte är ödmjuk och fylld av barmhärtighet.”²² När vi ser världen runtomkring oss genom Kristi rena kärleks lins börjar vi förstå vad ödmjukhet är.

Somliga tror att ödmjukhet handlar om att kritisera sig själv. Ödmjukhet innebär inte att vi ska övertyga oss själva om att vi är värdelösa, betydelselösa eller av föga värde. Inte heller innebär den att förneka eller behålla för oss själva de talanger som Gud har gett oss. Vi finner inte ödmjukhet genom att ha *låga tankar om* oss själva, vi finner ödmjukhet genom att *tänka mindre på* oss själva. Ödmjukhet inställer sig när vi utför vårt arbete med attityden att vi ska tjäna Gud och våra medmänniskor.

Ödmjukhet får oss att rikta vår uppmärksamhet och kärlek mot andra och mot vår himmelske Faders avsikter. Högmod har motsatt verkan. Högmod hämtar sin energi och kraft ur självskhetens djupa brunnar. I samma ögonblick som vi slutar att vara besatta av oss själva och helt går upp i att tjäna andra, försvagas vårt högmod och börjar dö bort.

Mina kära bröder, det finns så många människor som behöver hjälp

och som vi kunde tänka på i stället för att tänka på oss själva. Och var snäll och glöm aldrig bort er egen familj, er egen hustru. Det finns så många sätt som vi kan tjäna på. Vi har inte tid att vara upptagna av oss själva.

Jag ägde en gång en penna som jag älskade att skriva med under min tid som flygkapten. Genom att vrida på den kunde jag välja en av fyra färger. Pennan klagade inte när jag ville skriva med röd färg i stället för med blå. Den sade inte: ”Jag ser helst att jag slipper skriva efter klockan tio på kvällen, i dimma eller på hög höjd.” Pennan sade inte: ”Använd mig bara för viktiga dokument, inte för dagliga rutinsaker.” Den var ytterst pålitlig och gjorde allt som behövdes, oavsett hur viktigt eller oviktigt det var. Den var alltid tjänstvillig.

På liknande sätt är vi ett redskap i Guds hand. Har vi hjärtat på rätta stället klagar vi inte över det vi får i uppgift att göra. Vi säger inte att det är under vår värdighet. Vi tjänar glatt var vi än ombes tjäna. När vi gör det kan Herren använda oss till att utföra hans verk på sätt som övergår vårt förstånd.

Låt mig avsluta med några ord från president Ezra Taft Bensons inspirerade budskap för 21 år sedan:

”Högmod *är* den stora stötestenen för Sion.

Vi måste rena det inre kärlet genom att besegra högmodet.²³

Vi måste ge efter ’för den Helige Andens maningar’, lägga av den högmodiga ’naturliga människan’ och bli ’en helig genom Herren Kristi försörning’ och bli ’som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk’.²⁴

Gud vill ha ett ödmjukt folk ... ’Välsignade är därför de som ödmjukar sig utan att vara tvungna att vara ödmjuka.’²⁵

Låt oss välja att vara ödmjuka. Vi kan göra det. Jag vet att vi kan det.²⁶

Mina kära bröder, låt oss följa vår Frälsares exempel och tjäna andra i stället för att söka ära och beröm från andra. Jag ber att vi ska upptäcka och rensa bort det orättfärdiga högmodet från vårt hjärta och att vi ska ersätta det med ”rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet.”²⁷ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ezra Taft Benson, ”Akta er för högmod” (tagen er tillvara för högmod), *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 3.
2. 3 Nephi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Tess 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 5.
7. Se Matt 22:36–40.
8. Se Alma 31:21.
9. L&F 76:25.
10. Ords 13:10.
11. 1 Petr 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1 Kor 1:27.
14. L&F 1:19.
15. Mose 1:10.
16. Matt 19:26.
17. Se Mose 4:1–2.
18. L&F 107:3.
19. Se Joh 8:28–29.
20. Se Joh 17:4.
21. Se L&F 121:34–37.
22. L&F 12:8.
23. Se Alma 6:2–4; Matt 23:25–26.
24. Mosiah 3:19; se också Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 5.
27. 1 Tim 6:11.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Tjäna med Anden

Låt oss göra vad som än krävs för att kvalificera oss för att ha den Helige Anden som vår följeslagare.

Jag är tacksam för tillfället att få vara ett med er som Gud har hedrat med att få bära hans prästadöme. Vi har kallats att använda gudomlig kraft till att betjäna vår himmelske Faders barn. Hur väl vi utför denna skyldighet får eviga följder för dem som vi är kallade att tjäna, för oss själva och för ännu ofödda generationer.

Jag minns med stor vördnad två prästadömsbärare som hade kvalificerat sig för att ha Guds Ande med sig på det uppdrag som Herren kallade dem till. De hade själva funnit det återställda evangeliet i Amerika. Det var dessa Herrens tjänare som först berättade om evangeliet för två av mina europeiska förfäder.

En av de här förfäderna bodde som ung flicka på en liten gård i Schweiz. Den andra var en ung man som blivit föräldralös och invandrat till Förenta staterna från Tyskland. Han bodde i S:t Louis i Missouri.

Båda två hörde en prästadömsbärare vittna om det återställda evangeliet. Flickan hörde det vid öppna spisen i sitt enkla hem i Schweiz och pojken när han satt på läktaren i en hyrd samlingslokal i Amerika. De kände genom Anden att budskapet som dessa äldster framförde var sant.

Pojken och flickan valde att låta döpa sig. De två träffades för första

gången flera år senare längs en dammig stig, när de till fots tog sig fram till bergen i västra Förenta staterna. De samtalade under vandringen. De talade om vilken mirakulös välsignelse det var att av alla i hela världen hade Guds tjänare funnit just dem och, vilket var ett ännu större mirakel, att de visste att budskapet var sant.

De förälskade sig i varandra och gifte sig. Och tack vare Andens vittnesbörd som de började få när de hörde prästadömsbärarna tala till dem under den Helige Andens inflytande, beseglades de för evigt genom prästadömet. Jag är en av tiotusentals avkomlingar till den pojken och den flickan som nedkallar Guds välsignelse över de två prästadömsbärare som tog Guds Andes inflytande med sig när de gick upp för berget i Schweiz eller reste sig för att tala på mötet i S:t Louis.

Denna glädjande berättelse, och miljoner andra som liknar den, upprepas runtom i världen idag och under kommande generationer. För några år är det en berättelse om en ung hemlärare som sade något som skapade en önskan hos deras morfar att komma tillbaka till kyrkan. För andra är det en patriarks ord av tröst och välsignelse som stärkte deras mor när hon nästan överväldigats av en tragisk händelse.

Det finns ett gemensamt tema i de

här berättelserna. De handlar om prästadömsbärarens förmåga att tjäna och välsigna, en förmåga som förstörats genom den Helige Andens kraft.

Därför handlar mitt budskap till oss ikväll om detta: Låt oss göra vad som än krävs för att kvalificera oss för att ha den Helige Anden som vår ledsagare och låt oss sedan oförskräckta gå framåt så att vi kan få förmågan att göra vadhelst Herren kallar oss att göra. Denna växande förmåga att tjäna kan komma långsamt, den kan komma i små steg som är svåra för dig att se, men den kommer.

Ikväll vill jag ge dig några förslag om hur du kan kvalificera dig för att ha den Helige Anden som din följeslagare i ditt tjänande inom prästadömet. Sedan vill jag ge några exempel på hur man kan tjäna inom prästadömet, där du kan förvänta dig att se hur din förmåga att tjäna stärks genom Andens inflytande.

Vi vet att den Helige Andens gåva gavs till oss när vi konfirmerades in i kyrkan. Men för att ha den Helige Anden som ledsagare, för att gåvan ska verka i vårt liv och tjänande, krävs det att vi kvalificerar oss genom att sätta vårt liv i ordning.

Vi utvecklar andliga gåvor genom att hålla buden och försöka leva ett oklanderligt liv. För att det ska ske måste vår tro på Jesus Kristus få oss att omvända oss och renas genom hans försoning. Därför bör vi som prästadömsbärare aldrig försumma tillfället att helhjärtat ta del av det löfte som erbjuds på varje sakramentsmöte för medlemmarna i den återställda kyrkan, att "ta på sig [Guds] Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem, så att de alltid kan ha hans Ande hos sig."¹

Liksom vi måste renas från synd för att ha Anden med oss, måste vi vara ödmjuka nog inför Gud för att inse

Dublin, Irland

att vi behöver renas. Den uppståndne Frälsarens lärjungar visade prov på den ödmjukheten enligt uppteckningen i Mormons bok.

Frälsaren förberedde dem för den uppgift han skulle ge dem. De knäböjde på marken för att be. Så här lyder berättelsen: "Och de bad om det som de önskade mest. Och de önskade att den Helige Anden skulle ges till dem."² De döptes liksom du döptes. Och det står att som svar på sin vädjan fylldes de av den Helige Anden och av eld.

Frälsaren bad högt för att tacka sin Fader för att han gett den Helige Anden till dem som han, på grund av deras tro på honom, hade utvalt. Och sedan bad Frälsaren om en andlig välsignelse för dem som de betjänade. Herren vädjade till sin Fader: "Jag ber dig att du skall ge den Helige Anden till alla dem som kommer till tro på deras ord."³

Som Herrens ödmjuka tjänare bör vi be om att den Helige Anden ska manifesteras i vårt tjänande och för dem vi betjänar. Ödmjuk bön till vår himmelske Fader, med djup tro på Jesus Kristus, är väsentlig för att vi ska vara värdiga att ha den Helige Anden som ledsagare.

Den ödmjukhet och tro hos oss som framkallar andliga gåvor ökar när vi läser, studerar och begrundar skrifterna. Vi har alla hört det förut. Ändå kanske vi bara läser några rader eller sidor i skrifterna varje dag och hoppas att det räcker.

Men att läsa, att studera och att begrunda är inte samma sak. Vi läser ord och får kanske idéer. Vi studerar och upptäcker kanske mönster och samband i skrifterna. Men när vi begrundar dem inbjuder vi till uppenbarelser genom Anden. Att begrunda innebär för mig de tankar och böner jag har sedan jag noga läst och studerat skrifterna.

President Joseph F. Smith har blivit ett exempel för mig på hur vi kan inbjuda Guds ljus genom att begrunda. Det står om det i kapitel 138 i Läran och förbunden. Han hade läst och studerat många skriftställen och försökt förstå hur Frälsarens försörnings verkan skulle nå dem som dött utan att ha fått höra hans budskap. Här följer hans berättelse om hur uppenbarelserna kom: "Medan jag begrundade det som står skrivet öppnades mitt förstånds ögon och Herrens Ande vilade på mig och jag såg de dödas härskaror, både små och stora."⁴

Omvändelse, bön och att begrunda skrifterna är nödvändigt om vi ska kunna kvalificera oss för Andens gåvor i vårt tjänande inom prästadömet. Vår förmåga att tjäna kommer att förstöras ytterligare när vi svarar med att i tro och med den Helige Andens hjälp utföra våra kallelser.

President Thomas S. Monson sade det till oss så här: "Vad innebär det att ära en kallelse? Det betyder att höja dess värdighet ... att förstora och stärka den så att andra genom den

ser himlens ljus. Och hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den."⁵

Jag vill nämna två slags tjänande som vi alla är kallade att utföra. När du utför dem under Andens inflytande kommer du och andra att se din förmåga att tjäna, att stärka och förbättra andras liv.

Det första är att som hans ombud undervisa och vittna för andra. Herren kallade även de yngsta och minst erfarna aronska prästadömsbärarna att tjäna på det sättet. Han beskrev plikterna som prästerna i aronska prästadömet har och sade sedan:

"Men varken lärare eller diakoner har myndighet att döpa eller välsigna sakramentet eller till att utföra handpåläggning.

De skall emellertid varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus."⁶

Någonstans i världen kommer det den här veckan att finnas en diakon som blir ombedd av sin kvorumpresident att inbjuda någon till ett möte i deras kvorum som de aldrig har träffat. Den 13-årige presidenten kommer troligen inte att använda ord som "varna, förmana och undervisa", men det är vad Herren förväntar sig av den diakon som utses att komma till undsättning.

Jag har tre löften till den diakon som får kallelsen att besöka kvorummedlemmen. För det första kommer Anden att stilla din rädsla när du ber om hjälp. För det andra kommer du att bli förvånad över att du vet vad du ska säga när du kommer hem till honom och på vägen till kapellet. Du kanske tycker att du pratar osammanhängande. Men du kommer att känna att orden gavs till dig i samma ögonblick som du behövde dem. Och för det tredje kommer du, oavsett resultat, att känna Herrens godkännande, han som kallade dig genom din president.

Jag kan inte lova att ni alltid kommer att lyckas eftersom varje person har rätten att välja hur de svarar en Guds tjänare. Men diakonen du talar till för Herrens räkning kommer att minnas att du kom till honom. Jag känner till en pojke som idag är en man som fortfarande håller sig långt borta från kyrkan. Han berättade för sin farfar om ett sådant besök tjugo år tidigare. Det verkade inte som om det hade gjort någon skillnad, men trots det kommer han fortfarande ihåg vad diakonen hette. Farfadern bad mig hitta och tacka diakonen som fick kallet att inbjuda, förmana och undervisa. Det handlade bara om en dag i en pojkes liv, men en farfar

och Herren kommer ihåg orden som pojken inspirerades att säga och vad han hette.

Jag uppmanar oss allesammans, ung som gammal, som kallas att tala under ett möte i Herrens namn, att slå bort våra känslor av tvivel på oss själva och otillräcklighet. Vi behöver inte använda oss av fina ord eller uttrycka djupa insikter. Vi behöver bara bära vårt vittnesbörd. Anden kommer att ge dig orden du ska säga och kommer att föra dem in i hjärtat hos ödmjuka människor som söker Guds sanningar. Om vi fortsätter med att försöka tala å Herrens vägnar kommer vi att bli förvånade en dag när vi får höra att vi med Andens hjälp

har varnat, förmanat, undervisat och inbjudit i syfte att välsigna liv med långt större kraft än vår egen.

Utöver kallet att undervisa kommer vi allesammans att skickas ut av Herren för att bistå de behövande. Det är ett annat slags prästadömstjänande där vi känner hur Andens inflytande ökar vår förmåga att tjäna. Du kommer att finna att du blir bättre på att känna igen lidande och oro i människors ansikten. En kvorummedlems namn eller bild kommer till ditt sinne samtidigt som du får en känsla av att de behöver hjälp.

Biskopar får den känslan komma till sig under natten och varje gång de sitter på förhöjningen och ser ut över

Medlemmar i Rom översätter generalkonferenstal.

medlemmarna i sin församling eller tänker på dem som inte är där. De kan få den när de befinner sig nära ett sjukhus eller ett vårdhem. Mer än en gång har jag hört följande ord när jag hälsat på någon på sjukhuset: "Jag visste att du skulle komma."

Vi behöver inte oro oss för om vi kommer att säga de rätta orden eller vad vi ska göra när vi kommer dit. Guds kärlek och den Helige Anden kan vara tillräckligt. När jag var ung var jag rädd för att jag inte skulle veta vad jag borde göra eller säga för att hjälpa människor i stor nöd.

En dag besökte jag min far på sjukhuset när han verkade vara nära döden. Jag hörde ett tumult bland sjuksköterskorna i korridoren. Plötsligt kom president Spencer W. Kimball in i rummet och satte sig på en stol på andra sidan sängen. Jag tänkte för mig själv: "Nu har jag chansen att iakttä och lyssna på en som är mästare på att besöka de lidande."

President Kimball hälsade på pappa, frågade honom om han hade fått en prästadömsvälsignelse och sedan, när pappa berättat att han fått det, lutade profeten sig bakåt i stolen.

Jag väntade på en uppvisning av den förmåga att trösta som jag kände att jag saknade och i hög grad behövde. I omkring fem minuter såg

jag hur de två männen bara log tyst mot varandra, sen reste sig president Kimball och sade: "Henry, jag tror jag ska gå innan vi tröttar ut dig."

Jag trodde att jag gått miste om lärdomen, men den fick jag senare. I ett rofyllt samtal med pappa när han väl hade kommit hem igen började vi tala om president Kimballs besök. Pappa sade lugnt och stilla: "Av alla besök jag fick var det hans besök som allra mest fick mig att känna mig vid gott mod."

President Kimball sade inte många tröstande ord såvitt jag hörde, men han gick med Herrens Ande som sin följeslagare för att ge tröst. Jag inser nu att han visade det som president Monson undervisade om: "Hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den."

Det här gäller vare sig vi kallats att undervisa om evangeliet genom Anden eller gå med den Helige Anden till dem vars händer hänger ned och som har matta knän.⁷ Vårt tjänande inom prästadömet stärks, människor välsignas och himlens ljus kommer att finnas där. Himlens ljus kommer att finnas där för oss och för dem vi betjänar. Vi kanske är trötta. Våra egna och vår familjs bekymmer kanske tornar upp sig. Men de som tjänar under Andens inflytande välsignas med nytt mod.

President George Q. Cannon fick mer än sin beskärda del av sorg, motstånd och prövningar under de år han tjänade i prästadömet. Han fick också uppleva den Helige Anden som sin ledsagare under svåra tider och när det var svårt att tjäna. Den hjälpen får också vi när vi tjänar inom prästadömet, i kyrkan och i våra familjer. För mig har löftet uppfyllts, jag har känt Anden under mitt tjänande inom prästadömet. "Närhelst vårt sinne fylls av mörker så kan vi vara förvissade om att vi inte har Guds Ande hos oss ...

När vi fylls av Guds Ande fylls vi av glädje, av frid och av lycka, oavsett våra omständigheter, ty det är en gladlynthetens och glädjens Ande. Herren har gett oss den Helige Andens gåva. Det är vår förmån att ha den Helige Andens kraft inom oss, så att vi från morgon till kväll och från kväll till morgon får ha Andens glädje, ljus och uppenbarelse."⁸

Vi kan förvänta oss att lyckans och glädjens välsignelse kommer när vi behöver den under svåra stunder i vårt trofasta tjänande inom prästadömet.

Jag vittnar om att vi är kallade av Gud genom profetia. Detta är Jesu Kristi sanna kyrka, återställd genom profeten Joseph Smith. Gud lever och hör varje bön vi ber. Jesus är den uppståndne Kristus och vår Frälsare. Du kan veta att detta är sant genom den Helige Andens kraft, som kommer till dig i ditt tjänande. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 20:77.
2. 3 Nephi 19:9.
3. 3 Nephi 19:21.
4. L&F 138:11.
5. Thomas S. Monson, se "Prästadömet kraft", *Liahona*, jan. 2000, s. 60.
6. L&F 20:58–59.
7. Se L&F 81:5.
8. George Q. Cannon, i *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 band (1987–1992), sammanst. av Brian H. Stuy, 4:137.

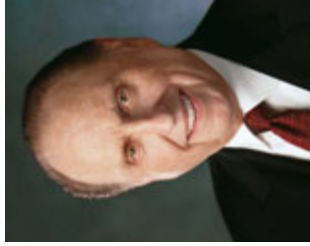
Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2010

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andré rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE SJUTTIO FÖRSTA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Adickanfis

Carlos H. Amado

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shoyne M. Bowen

Gérald Caussé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Lawrence E. Coibridge

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gamaral

Carlos A. Godoy

Christofa Golden Jr

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hincley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Yoshitoko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reinhard

Michael I. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr

Joseph W. Strati

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Wilford W. Andersen

Kaichi Aoyagi

Todd R. Callister

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

Don R. Clarke

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Gregory A. Foster

Larry W. Gibbons

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Per G. Meim

James B. Martino

Jairo Mazzogardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McCallum
andra rådgivare

W. Craig Zwick

Claudio D. Zivic

Jorge F. Zephallos

F. Michael Watson

William R. Walker

Francisco J. Vinas

Juan A. Uceda

Sista dagars heliga samlas till kyrkans 180:e halvårskonferens. Bilder på medlemmar, medurs uppifrån till vänster: São Paulo, Brasilien; Auckland, Nya Zeeland; Formosa, Argentina; Kapstaden, Sydafrika; Stockholm; Dublin, Irland; Montevideo, Uruguay.

President Thomas S. Monson

Beslutets tre principer

Vi har alla kommit till jorden med allt vi behöver för att kunna fatta rätta beslut.

Mina kära bröder i prästadömet, min uppriktiga bön ikväll är att jag ska få hjälp av vår himmelske Fader så att jag kan ge uttryck för det jag känner mig manad att tala till er om.

Jag har på sistone begrundat ämnet beslut och dess följder. Det går knappast en timme utan att vi måste fatta ett eller annat beslut. En del är obetydliga, andra har mer långtgående följder. En del gör ingen skillnad i tingens eviga ordning, medan andra gör *all* skillnad i världen.

När jag begrundade beslutets olika aspekter delade jag upp dem i tre kategorier: För det första, *rätten* att välja, för det andra, *ansvaret* att välja, och för det tredje, *resultatet* av våra beslut. Jag kallar de för beslutets tre principer.

Först vill jag tala om *rätten* att välja. Jag är så tacksam över att en kärleksfull himmelsk Fader gav oss handlingsfriheten, eller rätten att välja. President David O McKay, kyrkans nionde president, sade: "Näst efter livet självt är rätten att själv styra vårt liv Guds största gåva till människan."¹

Vi vet att vi hade vår handlingsfrihet innan världen blev till och att Lucifer försökte ta den ifrån oss. Han trodde inte på handlingsfrihetens princip eller på oss och talade för

påtvingad frälsning. Han hävdade att genom hans plan skulle ingen gå för-lorad, men han tycktes inte inse, eller var kanske likgiltig för, att dessutom skulle ingen bli visare, starkare, kärleksfullare eller tacksammare om hans plan antogs.

Vi som valde Frälsarens plan visste att vi skulle ge oss ut på en farlig och svår resa, för vi vandrar i världen och syndar och snubblar, vilket skiljer oss från vår Fader. Men den Förstfödde i anden erbjöd sig själv som ett offer för att sona allas synder. Genom outhärligt lidande blev han den store Återlösaren, hela mänsklighetens Frälsare, och gjorde det sålunda möjligt för oss att återvända till vår Fader.

Profeten Lehi sade till oss: "Därför är människorna fria i köttet, och allt som är lämpligt för människorna är givet åt dem. Och de är fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens fångenskap och makt. Ty han strävar efter att göra alla människor lika olyckliga som han själv är."²

Bröder, oavsett de omständigheter vi befinner oss i har vi alltid *rätten* att välja.

För det andra, med *rätten* att välja kommer *ansvaret* att välja. Vi kan inte vara neutrala. Det finns ingen

medelväg. Herren vet det och Lucifer vet det. Så länge vi lever på den här jorden överger Lucifer och hans skaror aldrig hoppet om att besegra våra själar.

Vår himmelske Fader sände inte iväg oss på vår eviga resa utan att ge oss tillgång till gudomlig vägledning för att hjälpa oss återvända i säkerhet i slutet av jordelivet. Jag talar om bönen. Jag talar också om den stilla och milda röstens viskningar som finns inom oss alla, och jag förbiser inte de heliga skrifterna, skrivna av sjöfarare som med framgång har seglat över de stora hav som också vi måste ta oss över.

Vi har alla kommit till jorden med allt vi behöver för att kunna fatta rätta beslut. Profeten Moroni sade: "Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont."³

Vi är omgivna — ibland bestormade — av motståndarens budskap. Lyssna på en del av dem. Ni känner antagligen igen dem: "En enda gång spelar ingen roll." "Var inte orolig, ingen får reda på det." "Du kan sluta röka, eller dricka, eller använda droger när du vill." "Alla gör det, så det kan inte vara så farligt." Lögnerna är oändliga.

Vi kommer att möta vägskäl och kurvor längs vägen, men vi har helt enkelt inte råd med lyxen att ta en omväg som vi kanske aldrig kommer tillbaka från. Lucifer, den listige rättfångaren, spelar sin muntra melodi och lockar de intet ont anande bort från deras utvalda vägs säkerhet, bort från kärleksfulla föräldrars råd, bort från tryggheten i Guds lärdomar. Han vill inte bara fånga in det så kallade mänskliga slöddret, utan oss alla, även Guds utvalda. Kung David lyssnade, vacklade och sedan gav han efter och föll. Det gjorde också Kain under en tidigare epok och Judas Iskariot under en senare. Lucifers metoder är sluga och hans offer talrika.

Det finns oräkneliga värdiga mål att uppnå under vår resa genom livet. Det vi behöver göra är att bestämma oss för att nå dem.

Slutligen, bröder, talar jag om *resultatet* av våra beslut. Alla våra beslut har följder, av vilka en del har lite eller inget att göra med vår eviga frälsning medan andra har *allt* att göra med den.

Om du har på dig en grön eller blå tröja spelar ingen roll i längden. Men om du väljer att trycka på en tangent på din dator som öppnar en pornografisk sida, så kan det göra *all* skillnad i världen i ditt liv. Då har du just tagit ett steg bort från den raka och trygga vägen. Om en vän försöker få dig att dricka alkohol eller använda droger och du ger efter, tar du en omväg som du kanske aldrig kommer tillbaka från. Bröder, vare sig vi är tolvåriga diakoner eller mogna högpräster så är vi alla mottagliga. Låt oss hålla våra ögon, vårt hjärta och vår beslutsamhet riktade på det mål som är evigt och värt vilket pris vi än måste betala och alla uppoffringar vi måste göra för att nå det.

Ingen frestelse, ingen påtryckning, ingen lockelse kan övervinna oss om vi inte tillåter det. Om vi fattar fel beslut är det vårt eget fel, ingen annans. President Brigham Young betonade den sanningen genom att använda sig själv som exempel: Han sade: "Om broder Brigham väljer fel väg och blir utestängd från himmelriket, kan ingen annan än broder Brigham lastas för det. Jag är den enda personen i himlen, på jorden eller i helvetet som kan lastas för det." Han fortsatte: "Detta gäller likaså varje sista dagars helig. Frälsning är en personlig angelägenhet."⁸

Aposteln Paulus har försäkrat oss: "Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen

Vi läser om honom i Andra Nephi: "Andra kommer han att lugna och invagga i köttslig ro."⁴ "Andra för han bort med smicker och säger dem att det inte finns något helvete ... till dess han har bundit dem med sina hemska bojar."⁵ "Och på så sätt bedrar djävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet."⁶

Hur gör vi när vi står inför betydelsefulla beslut? Ger vi efter för löftet om tillfällig njutning? För våra begär och passioner? För våra kamraters påtryckningar?

Låt oss inte vara lika obeslutsamma som Alice i Lewis Carrolls klassiska *Alice i Underlandet*. Ni minns säkert att hon kom till ett vägskäl där hon såg två stigar som gick åt motsatta håll. Alice stöter på Cheshire-katten och frågar honom: "Vilken väg ska jag ta?"

Katten svarar: "Det beror till stor del på vart du vill komma. Om du inte vet vart du vill gå, har det egentligen ingen betydelse vilken väg du tar."⁷

Till skillnad från Alice vet vi alla vart vi vill komma och det *har* betydelse vilken väg vi tar, för när vi väljer vår väg, väljer vi vårt mål.

Vi ställs ständigt inför beslut. För att fatta visa beslut behöver vi mod — mod att säga "nej" eller mod att säga "ja". Våra beslut *avgör* vår bestämmelse.

Jag väddar till er om att fatta beslutet här och nu att ni inte tänker avvika från vägen som leder till vårt mål: evigt liv med vår Fader i himlen. Längs den raka och sanna vägen finns det andra mål: missionsarbete, tempeläktenskap, att vara aktiv i kyrkan, skriftstudier, bön och tempeltjänst.

kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.”⁹

Vi har alla fattat felaktiga beslut. Om vi inte redan har rättat till sådana beslut, försäkrar jag att det finns ett sätt att göra det. Det kallas omvändelsens process. Jag vädjar till dig att rätta till dina felsteg. Vår Frälsare dog för att ge dig och mig den välsignade gåvan. Även om vägen inte är lätt är löftet sant: ”Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita.”¹⁰ ”Och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.”¹¹ Äventyra inte ditt eviga liv. Om du har syndat är det så att ju förr du börjar gå vägen tillbaka, desto tidigare kommer du att finna den ljuva frid och glädje som tillhör förlåtelsens under.

Bröder, ni är av ädel härkomst. Evtigt liv i vår Faders rike är ert mål. Ett sådant mål uppnås inte genom en enstaka kraftansträngning, utan är snarare resultatet av en livstid av rättfärdighet, en ansamling av kloka beslut och ett oföränderligt syfte. Liksom allt annat som är av verkligt värde måste vi arbeta hårt för att få det eviga livets belöning.

Det står tydligt i skrifterna:

”Var noga med att göra vad Herren, er Gud, har befallt er. Vik inte av,

vare sig till höger eller till vänster.

Den väg som Herren, er Gud, har befallt er att gå skall ni alltid följa.”¹²

Som avslutning vill jag berätta om en person som tidigt i livet beslutade sig för de mål han ville uppnå. Jag talar om broder Clayton M Christensen, medlem i kyrkan och professor i företagsadministration vid handels-högskolan vid Harvard University.

När broder Christensen var 16 år gammal beslöt han sig bland annat för att han inte skulle idrotta på söndagar. Några år senare gick han på Oxford University i England och spelade center i basketlaget. Det året vann de varenda match och gick vidare till den brittiska motsvarigheten till USA:s NCAA basketturnering.

De vann sina matcher ganska lätt i turneringen och var ett av fyra lag som gick vidare. Det var då som broder Christensen tittade på schemat och till sin förskräckelse såg att finalen skulle spelas på en söndag. Han och laget hade arbetat så hårt för att komma dit de var och han var center i startfemman. Han gick till sin tränare med sitt trångmål. Hans tränare visade ingen

förståelse och sade till broder Christensen att han förväntade sig att han skulle spela i matchen.

Men innan de var i final måste de vinna semifinalen. Olyckligtvis vred reservcentern axeln ur led, vilket ökade trycket på broder Christensen att spela i finalen. Han gick till hotellrummet. Han knäböjde. Han frågade sin himmelske Fader om det var okej, bara för den gången, om han spelade basket på en söndag. Han sade att innan han bett färdigt fick han svaret: ”Clayton, varför frågar du mig om det här? Du vet redan svaret.”

Han gick till sin lagledare och sade att han var ledsen, men han kunde inte spela i finalen. Sedan gick han till sina söndagsmöten i den lokala församlingen medan hans lag spelade utan honom. Han bad ivrigt att de skulle vinna. Det gjorde de.

Det här avgörande och svåra beslutet fattades för mer än 30 år sedan. Broder Christensen har sagt att sedan dess har han betraktat det beslutet som ett av de viktigaste beslut han någonsin fattat. Det skulle ha varit mycket lätt att säga: ”Ja, som regel är det rätt att helga

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

sabbatsdagen, men under mina särskilda och förmildrande omständigheter är det okej att bara den för här gången inte göra det.” Men han säger att hela hans liv har visat sig vara en ständig ström av förmildrande omständigheter, och hade han gått över gränsen just den gången skulle det ha varit så mycket lättare att gå över gränsen igen nästa gång när något kom upp som var krävande och avgörande. Läxan han lärde sig är att det är lättare att hålla buden 100 procent av tiden än det är att hålla dem 98 procent av tiden.¹³

Mina älskade bröder, må vi fyllas med tacksamhet för *rätten* att välja, acceptera *ansvaret* att välja och alltid vara medvetna om *resultatet* av våra beslut. Som prästadömsbärare kan vi alla vara ett och kvalificera oss för vår himmelske Faders vägledande inflytande genom att fatta noggranna och korrekta beslut. Vi är engagerade i Herrens Jesu Kristi verk. Vi, liksom människor i gångna tider, har lytt hans kallelse. Vi går hans ärenden. Vi ska lyckas med den heliga befallningen: ”Rena er, ni som bär Herrens käril.”¹⁴ Att det må ske är min högtidliga och ödmjuka bön, i Jesu Kristi, vår Mästares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay* (2003), s. 211.
2. 2 Nephi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2 Nephi 28:21.
5. 2 Nephi 28:22.
6. 2 Nephi 28:21.
7. Se Lewis Carroll, *Alice i Underlandet*.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 294.
9. 1 Kor 10:13.
10. Jes 1:18.
11. L&F 58:42.
12. 5 Mos 5:32–33.
13. Se Clayton M. Christensen, ”Decisions for Which I’ve Been Grateful” (tal under andligt möte vid Brigham Young University–Idaho, 8 juni 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Jes 52:11.

Sätt din lit till Gud, gå sedan och gör det som han befallt

Du visar att du litar på Herren när du lyssnar för att lära dig, omvända dig och sedan gå ut och göra det som han befäller.

Mina kära bröder och systrar, det är en ära att få tala till er den här sabbatsdagen. Jag känner mig ödmjuk inför uppdraget att tala till miljontals sista dagars heliga och våra vänner över hela världen. Som förberedelse för det här heliga uppdraget bad jag och begrundade era personliga behov och frågade Herren vad han ville att jag skulle tala till er om.

Era behov är stora och varierande. Var och en av er är ett unikt Guds barn. Gud känner dig personligen. Han sänder budskap till uppmuntran, tillrättavisning och vägledning, anpassade till dig och dina behov.

För att upptäcka vad Gud ville att jag skulle tala om på den här konferensen läste jag hans tjänares ord i skrifterna och under tidigare konferenser. Jag fick svar på mina böner när jag läste Almas ord, som var en trogen Herrens tjänare i Mormons bok:

”O, att jag vore en ängel och kunde få mitt hjärtas önskan uppfylld, så att jag kunde gå ut och tala som med

Guds basun, med en röst som fick marken att skaka, och ropa omvändelse till varje folk!

Ja, jag skulle som med åskans röst förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ så att de omvände sig och kom till vår Gud, så att det inte längre skulle kunna finnas någon sorg på hela jordens yta.

Men se, jag är en människa och syndar i min önskan, ty jag borde vara nöjd med det som Herren har tilldelat mig.”¹

Och sedan fann jag i Almas eftertanke den vägledning jag hade bett om: ”Ty se, Herren låter alla nationer få människor från sitt eget land att på sitt eget språk undervisa om hans ord, ja, med visdom om allt som han anser lämpligt att de bör få. Således ser vi att Herren ger råd i visdom enligt det som är rätt och sant.”²

När jag läste det budskapet från en Guds tjänare såg jag tydligt vilken uppgift jag hade idag. Gud sänder budskap och bemyndigade budbärare

till sina barn. Min uppgift är att bygga så stor tillit till Gud och hans tjänare att vi går ut och gör det som Herren har befallt. Han vill att vi ska göra det eftersom han älskar oss och vill att vi ska känna glädje. Och han vet att brist på tillit till honom medför sorg.

Den bristen på tillit medförde sorg för vår himmelske Faders barn långt innan världen skapades. Vi vet genom Guds uppenbarelser till profeten Joseph Smith att många av våra bröder och systrar i föruttillvaron förkastade planen för vårt jordeliv när den presenterades av vår himmelske Fader och hans äldste Son Jehova.³

Vi känner inte till alla skälen till att Lucifer kunde starta ett uppror med sådan fruktansvärd framgång. Men en sak är klar. De som förlorade vädelsen att få komma ner till jorden litade inte nog på Gud för att undvika evig olycka.

Det här sorgliga mönstret av brist på tillit till Gud har funnits sedan skapelsen. Det är med varsamhet jag ger exempel från Guds barns liv, eftersom jag inte känner till alla skälen till att de inte hade tro nog att lita på honom. Många av er har studerat kriserna i deras liv.

Jona, till exempel, förkastade inte bara Guds befallning att bege sig till Nineve utan gav sig iväg åt andra hållet. Naaman litade inte på Herrens profets uppmaning att bada i en flod så att Herren skulle kunna bota hans spetälska. Han tyckte att det enkla uppdraget var under hans värdighet.

Frälsaren bjöd Petrus att lämna båtens trygghet för att gå till honom på vattnet. Vi upplever hans smärta och ser hur vi själva behöver lita mer på Gud när vi läser i skriften:

”Vid fjärde nattväkten kom Jesus till dem, gående på sjön.

När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och sade:

’Det är en vålnad.’ Och de skrek, så rädda var de.

Men genast sade Jesus till dem: ’Var lugna. Det är jag. Var inte rädda.’

Petrus sade: ’Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet.’

Jesus sade: ’Kom!’ Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till honom.

Men när han såg hur häftigt vinden låg på, blev han rädd och började sjunka. Då ropade han: ’Herre, hjälp mig!’

Genast räckte Jesus ut handen och grep tag i honom och sade: ’Så lite tro du har! Varför tvivlade du?’⁴

Vi kan hämta mod från det faktum att Petrus lärde sig att lita tillräckligt på Herren för att med trofasthet tjäna honom ända fram till sin martyrdöd.

Den unge Nephi i Mormons bok väcker en önskan inom oss att utveckla en sådan tillit till Herren att vi lyder hans befallningar, hur svåra de än tycks vara. Nephi stod inför fara och sannolik död när han sade de tillitsfulla ord som vi alltid kan och måste känna i hjärtat: ”Jag skall gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet att Herren inte ger människobarnen några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem.”⁵

En sådan tillit kommer av att man känner Gud. Mer än något annat folk på jorden har vi, genom de underbara händelser som åtföljde evangeliets återställelse, känt den frida Herren erbjöd sitt folk med följande ord: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."⁶ Jag känner djup tacksamhet över att Gud har uppenbarat saker om sig själv så att vi kan lära oss att lita på honom.

För mig började det med året 1820 då en ung pojke gick till en skogsdunge på en gård i staten New York. Pojken Joseph Smith Jr gick mellan träden tills han fann en undanskymd plats. Han knäböjde i bön med fullständig förtröstan på att Gud skulle besvara hans vädjan att få veta vad han skulle göra för att bli renad och frälst genom Jesu Kristi försoning.⁷

Varje gång jag läser hans berättelse ökar min tillit till Gud och hans tjänare:

"Jag [såg] en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig.

Så snart den syntes fann jag mig befriad från den fiende som hållit mig bunden. När ljuset vilade på mig såg jag två personer vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*"⁸

Fadern uppenbarade för oss att han lever, att Jesus Kristus är hans älskade Son och att han älskade oss tillräckligt för att sända den Sonen för att frälsa oss, hans barn. Och eftersom jag har ett vittnesbörd om att han kallade denne olärde pojke till apostel och profet, litar jag på hans apostlar och profeter idag och dem de kallar att tjäna Gud.

Den tilliten har välsignat mitt liv och min familjs liv. För många år sedan hörde jag president Ezra Taft Benson tala på en konferens som

den här. Han rådde oss att göra allt vi kunde för att befria oss från skulder och förbli skuldfria. Han nämnde inteckningar. Han sade att det kanske var omöjligt men att det vore bäst om vi kunde betala av alla inteckningar.⁹

Jag vände mig till min hustru efter mötet och frågade: "Tror du att vi på något sätt skulle kunna göra det?" Först kunde vi inte det. Men den kvällen kom jag att tänka på en fastighet vi ägde i en annan delstat. Vi hade i årtal försökt sälja den utan framgång.

Men eftersom vi litade på Gud och orden i ett budskap från en av hans tjänare ringde vi på måndagsmorgonen till mannen i San Francisco som hade

i uppdrag att sälja vår fastighet. Jag hade ringt honom några veckor innan och han hade då sagt: "Ingen har visat intresse för din fastighet på flera år."

Men måndagen efter konferensen fick jag ett svar som än idag stärker min tillit till Gud och hans tjänare.

Mannen i andra änden sade: "Tänk att du skulle ringa just idag. En man kom in idag och frågade om han fick köpa din fastighet." Jag frågade häpet: "Hur mycket är han villig att betala?" Det var några dollar över beloppet på vårt inteckningslån.

Någon skulle kanske säga att det var en tillfällighet. Men vi betalade av vårt bolån. Och vår familj lyssnar

fortfarande på det profeten säger för att se om där finns något vi behöver göra för att finna den trygghet och frid som Gud vill att vi ska ha.

Sådan tillit till Gud kan välsigna samhällen såväl som familjer. Jag växte upp i en liten stad i New Jersey. Det var mindre än 20 medlemmar som kom till vår lilla gren i kyrkan.

En av dem var en äldre kvinna, en mycket ödmjuk ny medlem i kyrkan. Hon var invandrare och bröt kraftigt på norska. Hon var den enda medlemmen i kyrkan i sin släkt och den enda medlemmen i kyrkan i staden där hon bodde.

Genom min far som var grenspresident kallade Herren henne till president för Hjälpföreningen i grenen. Hon hade ingen handbok att rådfråga om vad hon skulle göra. Inga andra medlemmar i kyrkan bodde nära henne. Hon visste bara att Herren brydde sig om de behövande och att mottot för Hjälpföreningen var: "Kärleken upphör aldrig."

Vi befann oss mitt i det vi kallar "den stora depressionen". Tusentals var arbetslösa och hemlösa. Eftersom hon kände att hon hade ett uppdrag från Herren bad hon sina grannar om gamla kläder. Hon tvättade kläderna, strök dem, packade dem i kartonger och ställde dem på bakre verandan. När män utan pengar behövde kläder och bad hennes grannar om hjälp brukade de säga: "Gå till huset längre ner på gatan. Där bor det en mormonkvinna som ger dig det du behöver."

Herren styrde inte över staden, men han ändrade en del av den till det bättre. Han kallade en liten och späd kvinna som trots att hon var ensam litade tillräckligt på honom för att ta reda på vad han ville att hon skulle göra och sedan gjorde det. Tack vare sin tillit till Herren kunde hon hjälpa hundratals av vår himmelske Faders behövande barn i den staden.

Samma tillit till Gud kan välsigna nationer. Jag har lärt mig att vi kan lita på att Gud uppfyller Almas löfte: "Ty se, Herren låter alla nationer få människor från sitt eget land att på sitt eget språk undervisa om hans ord, ja, med visdom om allt som han anser lämpligt att de bör få."¹⁰

Gud styr inte över nationer, men han är medveten om dem. Han kan placera, och placerar verkligen, människor i inflytelserika ställningar som önskar det som är bäst för folket och som litar på Herren.¹¹

Jag har sett det när jag rest runt om i världen. I en stad på över tio miljoner människor talade jag till några tusen sista dagars heliga som samlats till konferens. Den hölls i en stor idrottsarena.

Före mötets början märkte jag en stilig ung man som satt på första raden. Han var omgiven av andra som liksom han var bättre klädda än de flesta runt omkring dem. Jag frågade kyrkans generalauktoritet som satt nära mig vilka männen var. Han viskade att det var stadens borgmästare och hans stab.

När jag gick till min bil efter mötet såg jag till min förvåning att borgmästaren och hans stab väntade där för att hälsa på mig. Han steg fram, räckte mig handen och sade: "Tack för att du kom till vår stad och till vårt land. Vi är tacksamma för det ni gör för att bygga upp ert folk. Med sådana människor och sådana familjer kan vi skapa den harmoni och framgång som vi önskar för vårt folk."

Jag såg i den stunden att han var en av de i hjärtat uppriktiga som Gud gett makt bland sina barn. Vi är en liten minoritet bland medborgarna i den stora staden och nationen. Borgmästaren visste mycket litet om våra lärdomar och kände få av våra medlemmar. Men Gud hade sagt till

honom att de sista dagars heliga, som förbundet sig att lita på sin Gud och hans bemyndigade tjänare, skulle vara ett ljus för hans folk.

Jag känner de Guds tjänare som talar till er under den här konferensen. De har kallats av Gud att undervisa hans barn. Herren har sagt om dem: "Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig inte. Och även om himlarna och jorden förgås, skall mina ord inte förgås utan skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma."¹²

Du visar att du litar på Herren när du lyssnar för att lära dig, omvända dig och sedan gå ut och göra det som han befäller. Om du litar på Gud tillräckligt för att lyssna efter hans budskap i varje predikan, sång och bön under den här konferensen, så ska du finna det. Och om du sedan går ut och gör det som han vill att du ska göra, växer din förmåga att lita på honom och med tiden överväldigas du av tacksamhet över att finna att han i sin tur litar på dig.

Jag vittnar om att Gud talar idag genom sina utvalda tjänare i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Thomas S. Monson är Guds profet. Vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus lever och älskar oss. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 29:1-3.
2. Alma 29:8.
3. Se L&F 29:36-37; Abraham 3:27-28.
4. Matt 14:25-31.
5. 1 Nephi 3:7.
6. Ps 46:11.
7. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 28.
8. Joseph Smith — Historien 1:16-17.
9. Se till exempel Ezra Taft Benson, "Förbered er för förödelsens dag", *Nordstjärnan*, apr. 1980, s. 60.
10. Alma 29:8.
11. Se 2 Krön 36:22-23; Esra 1:1-3; Jes 45:1, 13.
12. L&F 1:38.

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kворum

Rena det inre kärlet

Ingenstans visar sig Guds frikostighet och nåd tydligare än i omvändelsen.

Den här generalkonferensen inträffar under en tid när det råder sådan förvirring och stor fara att våra ungdomar undrar vilken väg de ska ta. Profeter och apostlar har varnats genom uppenbarelse att det skulle bli så här och de har alltid visats vad de ska göra.

Herren uppenbarade för profeten Joseph Smith att "var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn."¹ När nycklarna återstälts kunde därigenom prästdömetts myndighet finnas i varje hem hos far- och morfäder, hos fäder och söner.

För femton år sedan, med oro i världen, utfärdade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", det femte tillkännagivandet i kyrkans historia. Det är en vägledare som kyrkans medlemmar bör läsa och följa.

Där sägs bland annat: "Vi, första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse."²

"Så gick Gudarna ned för att

organisera människan till sin egen avbild, till Gudarnas avbild skulle de forma henne, till man och kvinna skulle de forma dem.

Och Gudarna sade: Vi skall välsigna dem. Och ... vi skall låta dem bli fruktsamma och föröka sig och uppfylla jorden och lägga den under sig."³

Den befallningen har aldrig upphävts.

"Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem."⁴

Avsikten är att vi ska känna glädje, för "människorna är till för att de skall kunna ha glädje."⁵

Lehi lärde att människor är fria och måste vara "fria att verka av sig själva och utan att påverkas av annat än lagens straff på den stora och yttersta dagen."⁶

Det gamla talesätet "Herren röstar för mig och Lucifer röstar mot mig, men det är *min* röst som räknas" beskriver den sanna läran att vår handlingsfrihet är mäktigare än motståndarens vilja. Handlingsfriheten är dyrbar. Vi kan i dårskap blint ge bort den, men den kan inte tas ifrån oss med våld.

Det finns också en urgammal ursäkt: "Djävulen for i mig." Inte alls! Han kan bedra dig och leda dig vilse, men han har inte makten att tvinga

dig eller någon annan till överträdelse eller hålla dig fast där.

Att anförtros makten att skapa liv för med sig den största glädjen och farliga frestelser. Jordelivets gåva och förmågan att tända andra liv är en himmelsk välsignelse. När vi använder den här förmågan på ett rättfärdigt sätt kan vi som på inget annat sätt komma närmare vår Fader i himlen och uppleva glädjens fullhet. Den här förmågan är ingen tillfällig del av lycksalighetsplanen. Den är nyckeln — själva nyckeln.

Huruvida vi använder den här förmågan enligt de eviga lagarna eller förkastar dess gudomliga avsikt avgör för evigt vilka vi blir. "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?"⁷

Det finns något mycket befriande i handlingen att av egen fri vilja välja att lyda vår Fader och vår Gud och uttrycka den villigheten till honom i bön.

När vi är lydiga kan vi nyttja den förmågan inom äktenskapets förbund. Ur den livets källa vi har inom oss springer fram våra barn, vår familj. Kärleken mellan man och hustru kan vara bestående och ge förverkligande och förnöjsamhet i alla vårt livs dagar.

Om någon förmenas de här välsignelserna i jordelivet har vi löftet att de blir verklighet i den kommande världen.

Ren kärlek förutsätter att endast efter löfte om evig trohet, en gällande ceremoni, helst efter besegling i tempel, ska dessa livgivande krafter förlösas i ett fullödigt uttryck för kärlek. Detta ska delas endast mellan man och kvinna, mellan man och hustru, med den som är vår livskamrat för evigt. Om detta är evangeliet mycket tydligt.

Vi är fria att bortse från befallningar, men när uppenbarelserna

säger "du skall inte" gör vi bäst i att vara uppmärksamma.

Motståndaren är avundsjuk på alla som har kraften att alstra liv. Satan kan inte alstra liv; han är maktlös. "Han strävar efter att göra alla människor lika olyckliga som han själv är."⁸ Han försöker nedvärdera den rättfärdiga användningen av de livgivande krafterna genom att fresta dig till omoraliska relationer.

Herren använder uttrycket "är likt" för att skapa en bild som hans efterföljare kan förstå, till exempel:

"Himmelriket är ... likt en köpman."⁹

"Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker."¹⁰

I vår tid är pornografins fruktansvärda inflytande likt en pest som sveper över världen, som infekterar en här, en där, som oupphörligt försöker komma in i varje hem, oftast genom mannen, fadern. Den här pesten kan vara och är olyckligtvis ofta andligt dödande. Lucifer försöker förgöra "den stora återlösningsplanen",¹¹ "den stora lyckalighetsplanen."¹²

Pornografi stöter alltid bort Kristi Ande och stör kommunikationen mellan vår himmelske Fader och hans

barn samt trasar sönder det ömma förhållandet mellan man och hustru.

Prästadömet har den fullständiga makten. Det kan skydda dig från pornografins härjningar — och den är verkligen en pest — om du underkastar dig dess påverkan. Om man är lydig kan prästadömet visa hur man bryter en vana och till och med utplånar ett beroende. De som bär prästadömet har den makten och bör använda den i kampen mot onda inflytelser.

Vi varnar och uppmanar kyrkans medlemmar att vakna och förstå vad som pågår. Föräldrar, var vakna och ständigt vaksamma så att detta onda inte hotar er familjekrets.

Vi lär ut en moralnorm som skyddar oss från Satans många surrogat och förfalskningar av äktenskapet. Vi måste förstå att varje övertalning att ingå en relation som inte stämmer överens med evangeliets principer måste vara fel. I Mormons bok får vi lära oss att "ogudaktighet har aldrig inneburit lycka."¹³

En del tror att de förutbestämts och inte kan övervinna det de anser vara inneboende frestelser mot det orena och onaturliga. Inte alls! Kom ihåg att Gud är vår himmelske *Fader*.

Paulus lovade att "Gud ... skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan hårdna ut."¹⁴ Du kan, om du vill, bryta vanan och besegra ett beroende och lämna det som inte är värdigt någon medlem i kyrkan bakom dig. Som Alma varnade måste vi "ständigt vaka och be."¹⁵

Jesaja varnade: "Ve dem som kallar det onda gott och det goda ont, som gör mörker till ljus och ljus till mörker, som gör bittert till sött och sött till bittert!"¹⁶

För många år sedan besökte jag en skola i Albuquerque i New Mexico, USA. Läraren berättade om en elev

som tagit med en kattunge till klassen. Som ni kan förstå stannade allting upp. Hon lät honom hålla upp kattungen framför barnen.

Det gick bra tills ett av barnen frågade: "Är det en pojk katt eller en flickkatt?"

Läraren ville inte gå in på den lektionen, utan sade: "Det spelar ingen roll. Det är bara en kattunge."

Men de envisades. Till slut räckte en pojke upp handen och sade: "Jag vet hur vi kan få reda på det."

Läraren resignerade och sade: "Hur kan vi få reda på det?"

Och eleven svarade: "Vi kan rösta!"

Man kan skratta åt berättelsen, men om vi inte är på vår vakt finns det människor i dag som inte bara tolererar utan förespråkar röstning för att förändra lagar och legalisera omoral, som om en röstning kunde ändra Guds lagar eller natur. En lag mot naturen vore omöjlig att genomdriva. Tror du till exempel att en omröstning om att upphäva tyngdlagen skulle fungera?

Det finns både moraliska och fysiska lagar som är "oåterkalleligen fastställda i himlen, före denna världsgrundläggning", som inte kan förändras.¹⁷ Historien visar gång på gång att moralnormer inte kan förändras genom krig och inte ändras genom val. Att legalisera det som i grunden är fel eller ont förhindrar inte den smärta och de straff som följer lika säkert som natten följer dagen.

Oavsett motstånd är vi beslutna att hålla en rak kurs. Vi håller fast vid evangeliets principer, lagar och förordningar. Om de missförstås omedvetet eller medvetet, så får det ske. Vi kan inte, vi kommer inte att ändra våra moraliska normer. Vi går snart vilse om vi inte lyder Guds lagar. Om vi inte skyddar och fostrar familjen kommer civilisationen och vår frihet att förgöras.

"Jag, Herren, är bunden när ni gör vad jag säger, men när ni inte gör vad jag säger har ni inget löfte."¹⁸

Varje själ som är inestängd i ett fångelse av synd, skuld eller perversioner har en nyckel till dörren. Nyckeln heter "omvändelse". Om du vet hur man använder den nyckeln kan motståndaren inte hålla dig kvar. Principerna omvändelse och förlåtelse är långt starkare än frestarens hemska makt och de verkar tillsammans. Om du är bunden av en vana eller ett ovärdigt beroende måste du sluta med ett handlingssätt som är skadligt. Änglar ska undervisa dig¹⁹ och prästadömetts ledare hjälpa dig genom de svåra tiderna.

Ingenstans visar sig Guds frikostighet och nåd tydligare än i omvändelsen. Förstår du den allomfattande renande kraften i den försoning som Guds Son, vår Frälsare och Återlösare, åstadkom? Han sade: "Jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig."²⁰ I denna otroliga kärlekshandling betalade Frälsaren priset för våra synder för att vi skulle slippa betala.

För dem som verkligen önskar det finns det en väg tillbaka. Omvändelse är som ett rengöringsmedel. Även ingrodda fläckar av synd skrubbas bort.

Prästadömsbärare har motgiftet som tar bort pornografins hemska bilder och tvättar bort skulden. Prästdömet har makten att låsa upp inflyandet som våra vanor har på oss och även att lossa beroendets bojar, hur hårt de än sitter. Det kan bota sårerna av begångna misstag.

Jag känner inte till några vackrare eller mer tröstande ord i all uppenbarelse än dessa: "Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem."²¹

Ibland, även efter bekännelse och avtjänat straff, är den svåraste delen av omvändelsen att förlåta sig själv. Du måste lära dig att förlåtelse betyder förlåtelse.

"Närhelst mitt folk omvänder sig skall jag förlåta dem deras överträdelser mot mig."²²

President Joseph Fielding Smith berättade om en ångerfull kvinna som kämpade för att komma bort från ett mycket omoraliskt liv. Hon frågade honom vad hon borde göra nu.

Han i sin tur bad henne läsa berättelsen i Gamla testamentet om Lots hustru som förvandlades till en saltstod.²³ Sedan frågade han henne: "Vad kan du lära dig av berättelsen?"

Hon svarade: "Herren förgör dem som är ogudaktiga."

”Inte alls!” President Smith sade att det kvinnan som omvände sig behövde lära sig, och som vi alla behöver lära oss, är att inte ”se tillbaka.”²⁴

Märkligt nog kan det enklaste och bästa man kan göra för att förhindra och bota pornografi eller all orenhet vara att ignorera den och undvika den. Sudda bort från sinnet alla ovärdiga tankar som försöker slå rot. När du en gång bestämt dig för att förbli ren använder du din gudagivna handlingsfrihet. Och sedan, som president Smith sade: ”Se inte tillbaka!”

Jag lovar att det framför dig finns frid och glädje för dig och din familj. Slutmålet för all verksamhet i kyrkan är att en man och hans hustru och deras barn ska vara lyckliga hemma. Och jag nedkallar Herrens välsignelser till dig som kämpar mot denna hemska pest, att du må finna lindringen som finns tillgänglig för oss som bär Herrens prästadöme. Jag vittnar om den kraften i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 1:20.
2. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
3. Abraham 4:27–28.
4. Abraham 3:25.
5. 2 Nephi 2:25.
6. 2 Nephi 2:26.
7. 1 Kor 3:16.
8. 2 Nephi 2:27.
9. Matt 13:45.
10. Matt 13:44.
11. Jakobs bok 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1 Kor 10:13.
15. Alma 13:28.
16. Jes 5:20.
17. L&F 130:20.
18. L&F 82:10.
19. Se 2 Nephi 32:3.
20. L&F 19:16.
21. L&F 58:42.
22. Mosiah 26:30.
23. Se 1 Mos 19:26.
24. Se Boyd K. Packner, *The Things of the Soul* (1996), s. 116.

Äldste Jay E. Jensen

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Den Helige Anden och uppenbarelse

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen, och tillsammans med Fadern och Sonen vet han allt.

När jag som ung äldste hade varit ute på mission i omkring ett år läste jag i skrifterna och de nutida apostlarnas ord om uppenbarelse och den Helige Anden och fick en plötslig insikt: Jag hade inget eget vittnesbörd, särskilt inte om Fadern och Sonen. Jag hade gått ut som missionär på lånat ljus, på grund av mina underbara föräldrars vittnesbörd. Eftersom jag aldrig hade tvivlat på dem hade jag aldrig känt behovet av att söka ett eget andligt vittnesbörd. En februarikväll 1962 i San Antonio i Texas, USA, visste jag att jag måste veta för egen del. I vår lilla lägenhet fann jag en plats där jag lågmäلت kunde be högt och vädja: ”Himmelske Fader, finns du? Jag måste få veta det för egen del!”

Senare den kvällen visste jag för egen del för första gången i mitt liv att Gud och Jesus finns. Jag hörde ingen röst och såg ingen himmelsk varelse. Jag visste det på samma sätt som ni också kan ha fått veta för egen del — genom ”den Helige Andens outsägliga gåva” (L&F 121:26) och uppenbarelsen ande (se L&F 8:1–3) som talade frid till mitt sinne (se L&F 6:23) och förvissning till mitt hjärta (se Alma 58:11).

Det lärde mig vad som händer när man följer Almas råd att vakna upp och väcka sina själsförmågor för att pröva hans ord (se Alma 32:27). Orden eller fröna har vuxit och blivit till träd, ja, till jättelika vittnesbörds-träd. Tillväxten fortsatte allt eftersom jag prövade orden mer och mer så att fler vittnesbördsträd växte och till sist blev det till en skog som växte på uppenbarelsens bördiga mark av och genom den Helige Anden.

Den Helige Anden är en efterlängtat gåva

Frälsaren kallade tolv lärjungar när han besökte den amerikanska kontinenten. Ett av hans budskap till dem och folket handlade om den Helige Anden. När Frälsaren hade undervisat dem lämnade han dem och lovade att komma tillbaka nästa dag. Folket kämpade natten igenom med att samla så många som möjligt för att lyssna på honom.

Lärjungarna delade in folket i tolv grupper för att undervisa dem om det som Frälsaren lärt dem. De betonade framför allt den Helige Andens betydelse i undervisningen (se 3 Nephi 11–18). Sedan föll mängden på knä

och bad. Deras innersta önskan var att få den Helige Anden (se 3 Nephi 19:8–9).

Frälsaren visade sig för dem och betonade återigen den Helige Andens betydelse i sin bön till Fadern:

”Fader, jag tackar dig för att du har givit den Helige Anden till dessa som jag har utvalt ...

Fader, jag ber dig att du skall ge den Helige Anden till alla dem som kommer till tro på deras ord” (3 Nephi 19:20–21).

Berättelsen i Mormons bok hjälpte mig förstå varför president Wilford Woodruff sade att ”den Helige Andens gåva är den största gåva som kan förlänas människan ...

Den ... är inte begränsad till mannen, inte heller till apostlar eller profeter, den tillhör varje trofast man och kvinna och varje barn som är tillräckligt gammalt för att ta emot Kristi evangelium” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2004), s. 49).

Uppenbarelser ger svar i nödens stund

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen, och tillsammans med Fadern och Sonen vet han allt (se L&F 35:19; 42:17). Han har många viktiga roller och den främsta bland dem är att undervisa och vittna om Fadern och Sonen (se 3 Nephi 28:11). Några andra är att han uppenbarar sanningen om allting (se Moroni 10:5) och att han leder oss till att göra gott (se L&F 11:12).

President Thomas S. Monson är ett exempel på hur Anden utför sin viktiga roll att leda oss till att göra gott. Han följer Frälsarens exempel, ”han som gick omkring och gjorde gott” (Apg 10:38). Han har undervisat oss om vikten av att inte bortse från den Helige Andens andliga maningar att besöka någon och betjäna honom eller henne och undsätta den enskilde.

Men ibland finns det ingen som president Monson, ingen hemlärare, ingen kärleksfull syster som kan hjälpa oss när vi behöver det. När det händer mig har jag lärt mig att söka tröst och vägledning hos Hjälparen, en annan roll som den Helige Anden har (se L&F 36:2).

Vår sonson Quinton föddes med flera missbildningar och dog tre veckor före sin ettårsdag. Han hade åkt in och ut på sjukhus under sitt korta liv. Syster Jensen och jag bodde i Argentina när det hände. Vi ville verkligen vara där för våra barn för att trösta dem och tröstas av dem. Det var vårt barnbarn och vi älskade honom och ville vara nära dem. Vi kunde bara be, och det gjorde vi innerligt!

Syster Jensen och jag var på resa genom missionen när vi fick veta att Quinton hade dött. Vi stod i korridoren i ett kapell och kramade och tröstade

varandra. Jag vittnar för er om att den Helige Anden talade förvissning till vårt hjärta och gav oss en frid som övergår allt förstånd och som varar än idag (se Fil 4:7). Vi såg också hur den Helige Andens utsägliga gåva verkade i vår sons, vår svärdotters och deras barns liv, som än idag talar om den tiden med sådan tro, frid och tröst.

Uppenbarelse och Mormons bok

Samma uppenbarelsegåva har påverkat mitt vittnesbörd om Mormons bok. Jag har läst, studerat, forskat i och mättat mig med den om och om igen. Den Helige Anden har vittnat för mig om dess äkthet och gudomliga ursprung.

President Gordon B. Hinckley kallade Mormons bok en av kyrkans fyra grundläggande hörnstenar, de andra är Joseph Smiths första syn, prästdömets återställelse och naturligtvis

Heltidsmissionärer och en syster i Las Caobas, Dominikanska republiken, förbereder en dopgudstjänst mellan två av generalkonferensens sessioner.

vårt vittnesbörd om Jesus Kristus, den viktigaste hörnstenen (se Ef 2:19–21). ”Dessa fyra gudagivna gåvor”, förklarade han, ”är de orubbliga hörnstenar på vilka Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga vilar, förutom på de enskilda medlemmarnas vittnesbörd och övertygelse” (”Fyra hörnstenar i vår tro”, *Liahona*, feb. 2004, s. 7).

Dessa fyra gudagivna gåvor förankrar min tro och mitt vittnesbörd. Var och en av dem har bekräftats för mig genom uppenbarelse genom den Helige Anden. Men jag vill helt kort betona två av hörnstenarna och gåvorna — den första synen och Mormons bok. Man får inte glömma att båda börjar med en familj, där barn fötts av goda föräldrar och undervisats väl av dem (se 1 Nephi 1:1). Det finns många likheter mellan det som Lehi och Joseph Smith upplevde (se 1 Nephi 1 och Joseph Smith — Historien 1):

- Båda hade ett konkret behov. Lehi måste rädda sig och sin familj undan Jerusalems förestående förstörelse och Joseph Smith ville veta vilken kyrka som var sann.

- Båda ber.
- Båda får se Fadern och Sonen i en syn.
- Båda får en bok.
- Båda predikar.
- Båda får uppenbarelse genom den Helige Anden och genom syner och drömmar.
- Slutligen hotar onda människor dem. Lehi och hans familj flyr och överlever. Joseph lider martyrdöden.

Är det att undra på att missionärer ber uppriktiga trossökande att påbörja sina studier av Mormons bok med att läsa i 1 Nephi? Boken *genomsyras* av Herrens Ande. Dessa inledande kapitel har ett tydligt budskap om att uppenbarelse och den Helige Anden inte endast ges till profeter utan till fäder och mödrar och barn.

Budskapet om uppenbarelse och den Helige Anden fortsätter genom Mormons bok. Dessa sanningar sammanfattades av profeten Joseph Smith: ”Ta bort Mormons bok och uppenbarelserna, och var är då vår religion? Vi har ingen” (*Kyrkans*

presidenters lärdomar: Joseph Smith [2007], s. 194).

Som sista dagars heliga har vi fått ett vittnesbörd om Mormons bok genom uppenbarelse. Det säger till oss att den här religionen och dess lära är sann (se inledningen till Mormons bok).

Det som hör Anden till är heligt och svårt att uttrycka. Vi förkunnar liksom Ammon: ”Se, jag säger er att jag inte kan uttrycka ens det minsta av det jag känner” (Alma 26:16).

Men jag vittnar om att den Helige Anden finns och att han är den som vittnar, uppenbararen, hjälparen, vägledaren och en gudomlig lärare.

Jag bär ödmjukt vittne om att denna sanna och levande kyrka, denna religion, vilar på dessa fyra hörnstenar. Jag vittnar om att Jesus Kristus verkligen är den viktigaste hörnstenen (se Ef 2:19–21). President Thomas S. Monson är Herrens profet och de femton män som sitter bakom mig är profeter, siare, apostlar och uppenbarare. De bär det heliga prästadömet och rikets nycklar. Jag älskar, hedrar och stöder dem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Mary N. Cook

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Var ett föredöme för de troende

Jag inbjuder er att "vara ett föredöme för de troende i ... trohet och renhet".

För inte så länge sedan föddes lilla Ruby in i vår familj. När jag såg hennes söta ansikte förundrades jag över vetskapen att hon innan hon kom till jorden levde i vår himmelske Faders närhet. Hon hade tackat ja till hans stora lycksalighetsplan och valt att följa honom och Jesus Kristus, vår Frälsare.¹ Tack vare sitt beslut fick hon komma till jorden för att uppleva dödligheten och gå vidare mot evigt liv. Med sin ande förenad med kroppen har Ruby inträtt i en tid av lärande där hon kan visa var hon står, välja att följa Kristus och förbereda sig för att bli värdig det eviga livet.

Ruby kom till den här jorden ren, men som en del av planen kommer hon att möta prövningar och frestelser och hon kommer att begå misstag. Men tack vare vår Frälsares försoning kan Ruby bli förlåten, få fullkomlig glädje och bli ren igen — redo att leva för evigt i vår himmelske Faders närhet.

Några timmar efter hennes födelse fick jag förmånen att hålla detta dyrbara barn i mina armar. Jag sade till hennes mor: "Å, vi måste lära Ruby att vara en dygdig kvinna, ren och ovärderlig som hennes namn antyder."²

Hennes mor svarade: "Jag ska börja idag."

Vad kan Rubys mor göra för att "börja idag"? Hur kan vi som föräldrar, far- och morföräldrar och ledare leda och behålla våra barn — våra ungdomar — på vägen till evigt liv? Vi måste "vara ett föredöme för de troende."³

Profeten Brigham Young sade: "Vi bör aldrig tillåta oss att göra något som vi inte vill se våra barn göra. Vi bör vara ett sådant exempel som vi vill att de ska följa."⁴ Vi kan var och en börja idag genom att vara detta goda föredöme.

Idag vill jag inbjuda er att "vara ett föredöme för de troende i ... trohet och renhet",⁵ — två principer som frälsningen kräver.

Var ett föredöme för de troende i trohet. Styrk aktivt er egen tro och ert vittnesbörd om Jesus Kristus och förbered er på så sätt att vittna genom ord och handling för era barn.

Låt mig berätta för er om en underbar mor vars liv var ett exempel på tro. När profeten Joseph Smith var mycket ung iakttog han och lärde sig om tro på Gud av sin mamma, Lucy Mack Smith. Lucy sökte svar genom att

utforska skrifterna⁶ och även Joseph tog till vana att vända sig till Bibeln för vägledning liksom hans mor hade gjort.⁷

Lucy löste också problem i familjen genom att i enskildhet söka Herrens hjälp i bön. En dag när hon upplevde oenighet i sin familj i fråga om religion, berättade Lucy att hon "drog sig undan till en lund med vackra vilda körsbärsträd i närheten och bad till Herren."⁸

Lucy bad också med stor tro när hon stod inför allvarliga problem med hälsan, som när Joseph nästan förlorade sitt ben i osteomyelit och när Josephs syster Sophronia var nära att dö i tyfus. Lucy skrev följande om Sophronias sjukdom: "Jag såg på mitt barn ... Min make och jag höll varandras händer och föll på knä vid sidan av sängen och utgöt vår sorg och vädjan i Guds öron."⁹ Sophronia överlevde. Jag är säker på att Lucys barn ofta bevitnade hennes böner i tro och hur hon fick svar på dessa böner.

Lucy bad i tro om vägledning och även Joseph drog sig undan till en lund där han bad i tro och sökte svar från Herren liksom hans mor hade gjort.

Liksom Lucy måste vi visa våra barn och ungdomar hur de kan stärka sin tro och sitt vittnesbörd om Jesus Kristus genom att vi stärker vårt eget genom att studera skrifterna och genom bön, både enskilt och med dem.

Till skillnad från Lucy är vi idag välsignade med att ha mer än Bibeln. Vi har nutida skrifter och våra nutida profeters ord som "tryggt leder oss"¹⁰ på vägen mot evigt liv. I Mormons bok lär vi oss om dem på stigen som "ständigt [höll] fast vid ledstängen av järn",¹¹ vilken liknas vid "Guds ord."¹² Dagens värld är fylld av frestelser och

det kan vara en utmaning att hålla fast då Satan på sitt förslagna sätt försöker dra oss bort från Guds vägar. Om vi håller en hand på ledstången och en hand i världen riskerar vi att våra barn och ungdomar går vilse på stigen. Om vårt exempel är förvirrande så förlo- rar vi, med Jakobs ord "[våra] barns förtroende på grund av [vårt] dåliga föredöme."¹³

Föräldrar, far- och morföräldrar och ledare, ert budskap måste vara tydligt. Tydlighet kan endast komma av att ni har båda händerna på ledstången och lever efter de sanningar som återfinns i skrifterna samt nutida profeters ord. Ni kanske inte fostrar en profet som Lucy gjorde, men säkert är att ni fostrar morgondagens ledare och era handlingar är precis lika påtagligt kopplade till deras tro.

Vidare: var ett föredöme för de troende i renhet. Det enda sättet för oss att bli rena är genom vår Frälsares försoning. För var och en av oss börjar processen att bli ren med tro, omvändelse och vårt första förbund — dopet.

För att hjälpa våra barn leva upp till sina dopförbund gav äldste Robert D. Hales oss rådet: "Vi lär dem att så fort de stiger upp ur vattnet så stiger de ut ur världen och in i Guds rike. Genom förbund samtycker de till att lyda hans befallningar."¹⁴

"Förbund förpliktigar oss att hedra våra löften till Gud. För att hålla våra förbund måste vi upphöra med aktiviteter eller intressen som förhindrar oss från att hedra dessa förbund."¹⁵

Vägledning för de unga är ett fantastiskt verktyg för att hjälpa ungdomar förstå detta heliga åtagande att sluta förbund och renhetens välsignelser som kommer av att hålla förbund. Den innehåller nutida profeters ord — den ledstång av järn som tryggt leder dem på den raka och smala stigen och vänder dem bort från de Satans fällor som kan hindra deras framsteg. I häftet finner du också många av de välsignelser som kommer av att lyda och söka efter det som är "dygdigt [och] älskligt."¹⁶

Föräldrar, skaffa ett eget exemplar av häftet och läs det ofta. Lev själva efter normerna. Ha eftertänksamma evangeliesamtal med ungdomar som hjälper dem att utveckla en egen önskan att leva efter och upptäcka normernas betydelse och avsikt.

Normerna som återfinns i avsnitten "Underhållning och media" och "Klädsel och utseende" kan innebära en stor utmaning eftersom de skiljer sig mer och mer från världens normer.

Vi måste vara föredömen i det som är dygdigt och älskligt genom våra egna mediaval. Vi måste se till att de

media som vi inbjuder till våra hem inte fördunklar vår mottaglighet för Anden, skadar relationer till familj eller vänner, eller uppenbarar personliga prioriteringar som inte harmonierar med evangeliets principer. Genom vårt föredöme kan vi hjälpa våra barn förstå att långa perioder av internet, sociala media, mobiltelefoner, videospel eller tevetittande hindrar oss från produktiv aktivitet och värdefullt umgänge med andra.

Vi är också ett föredöme i det som är dygdigt och älskligt genom vår klädsel och vårt utseende. Som förbundsfolk har vi ansvar att ta hand om, skydda och klä vår kropp på lämpligt sätt. Vi måste hjälpa våra barn och ungdomar att förstå att vi respekt-erar kroppen som ett tempel och en gåva från Gud.¹⁷ Vi är ett föredöme genom att vägra att köpa eller ha på oss oanständiga kläder som är för åtsittande, för tunna eller på annat sätt avslöjande.

De som håller sina förbund strävar efter att vara lydiga "alltid ... och överallt"¹⁸ på grund av sin kärlek till Gud och hans utlovade välsignelser. En kväll när jag var ute och gick med min man passerade vi en pågående bröllopsmottagning som hölls utomhus. Vi kände inte de här människorna, men ändå fanns där en omedelbar känsla

av dygd. Deras musikval och klädsel var förtjusande. Den strålande brudens klänning var odiskutabelt anständig, liksom brudföljets klänningar. Familjen hade valt att inte blanda ihop världens sätt med heligheten denna dag.

Nu vill jag säga ett ord till de underbara ungdomarna i vår kyrka. Tack för det rättfärdiga föredöme ni är för era vänner, lärare, ledare och familjer. Jag förstår att många av er är den enda medlemmen i kyrkan i er familj. Ni kanske till och med går till kyrkan ensamma. Jag berömmar er för er hängivenhet och ert rättfärdiga föredöme. Var tålmodiga och fortsätt att leva rättfärdigt. Det finns många som kan hjälpa er. President Thomas S. Monson sade att "även en exemplarisk familj

... behöver allt stöd de kan få av goda män [och kvinnor] som verkligen bryr sig om dem."¹⁹

Se er om i er församling eller stav efter ledare och vänner som är föredömen för de troende och lär av dem.

När jag var ung fann jag föredömen för de troende. Förutom mina föräldrar var en av dem min faster Carma. Jag kommer tydligt ihåg när hon talade på stavens standardkväll när jag var 16. Hon undervisade om vikten av att vara kysk och värdig ett tempeläkenskap. Jag blev djupt rörd av hennes vittnesbörd. Jag hade iakttagit hennes dygdiga liv sedan jag var en mycket liten flicka och jag visste att det stämde överens med hennes undervisning. Jag ville följa hennes exempel.

Unga män och unga kvinnor, *ni* kan börja idag att vara ett föredöme för de troende i trohet och renhet. Styrk er tro och era vittnesbörd dagligen genom skriftstudier och bön. Håll era dopförbund. De håller er rena och värdiga den Helige Andens vägledning. Ni kan börja idag att vara det föredöme som andra kan följa.

Man vet aldrig — ni kanske blir det föredöme som min lilla Ruby kommer att behöva en dag. Än så länge har Ruby fått en underbar start på sin väg mot evigt liv. Hennes föräldrar skapar rättfärdiga mönster i hennes hem, varje dag förnyar de sin föresats att vara föredömen för de troende. Förhoppningsvis kommer Ruby med sin handlingsfrihet att välja att följa efter.

Jag är tacksam för lycksalighetsplanen och jag vittnar om att det bara är genom den som Ruby — och vi alla — kan bli rena igen och leva för evigt i vår himmelske Faders närhet. Må vi alla börja idag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Abraham 3:22–26.
2. Se Ords 31:10; se också King James Version, Proverbs 31:10.
3. 1 Tim 4:12.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 173.
5. 1 Tim 4:12.
6. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. av Scot Facer Proctor och Maurine Jensen Proctor (1996), s. 50.
7. Se Joseph Smith — Historien 1:11–12.
8. Smith, *History of Joseph Smith*, s. 58.
9. Smith, *History of Joseph Smith*, s. 69.
10. "The Iron Rod", *Hymns*, nr. 274.
11. 1 Nephi 8:30.
12. 1 Nephi 11:25.
13. Jakobs bok 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), s. 60.
15. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 63.
16. 13:e trosartikeln.
17. Se 1 Kor 3:16.
18. Mosiah 18:9.
19. Thomas S. Monson, "Exempel på rättfärdighet", *Liahona*, maj 2008, s. 66.

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Två kommunikationslinjer

Vi måste använda både den personliga linjen och prästadömslinjen i rätt balans för att nå den tillväxt som är själva avsikten med jordelivet.

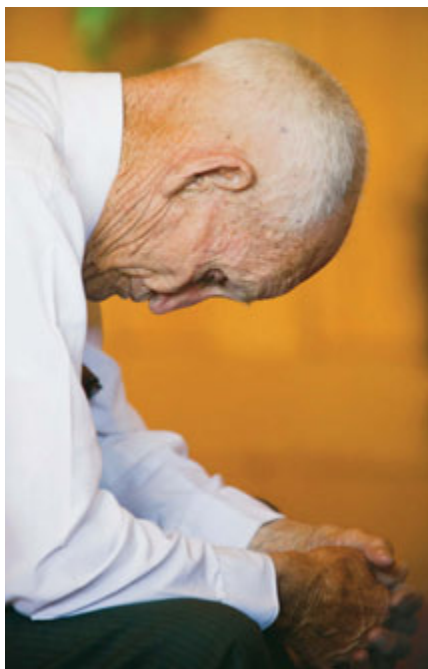
Vår himmelske Fader har gett sina barn två kommunikationslinjer som leder till honom — vi kan kalla dem den personliga linjen och prästadömslinjen. Alla bör förstå och ledas av båda dessa ytterst nödvändiga kommunikationslinjer.

I. Den personliga linjen

Genom den personliga linjen kan vi be direkt till vår himmelske Fader och han svarar oss genom de kanaler han har etablerat, utan mänsklig mellanhand. Vi ber till vår himmelske Fader i Jesu Kristi namn och han svarar oss genom sin Helige Ande och på andra sätt. Den Helige Andens uppdrag är att vittna om Fadern och Sonen (se Joh 15:26; 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11), leda oss till sanningen (se Joh 14:26; 16:13) och visa oss allt vad vi bör göra (se 2 Nephi 32:5). Den personliga kommunikationslinjen till vår himmelske Fader genom hans Helige Ande är källan till vårt vittnesbörd om sanningen, till vår kunskap och till den personliga vägledning vi får från en kärleksfull himmelsk Fader. Den är en helt nödvändig del av hans

underbara evangelieplan, som gör det möjligt för vart och ett av hans barn att få ett personligt vittnesbörd om att den är sann.

Den direkta och personliga kommunikationslinjen till vår himmelske Fader genom den Helige Anden

baseras på värdighet och är så helt nödvändig att vi befallts att förnya våra förbund genom att ta del av sakramentet varje sabbatsdag. På så sätt berättigas vi till löftet att vi alltid kan ha hans Ande hos oss så att han kan vägleda oss.

När det gäller denna personliga kommunikationslinje till Herren liknar vår tro och vårt bruk de kristna som hävdar att man inte behöver en mänsklig mellanhand mellan Gud och människan eftersom alla har direkt tillgång till Gud under principen som Martin Luther kallade "alla troendes prästadöme". Jag ska tala mer om det senare.

Den personliga linjen är av största betydelse för personliga beslut och familjens styrelse. Tyvärr underskattar en del medlemmar i kyrkan behovet av denna direkta och personliga linje. En del tror på hur otvivelaktigt viktigt profetiskt ledarskap är — prästadömslinjen, som främst verkar för att styra himmelsk kommunikation om sådant som rör kyrkan — och vänder sig därför till sina prästadömsledare och ber dem fatta personliga beslut, beslut de bör fatta själva efter inspiration via den personliga linjen. Personliga beslut och familjens styrelse är huvudsakligen ärenden för den personliga linjen.

Jag vill nämna två andra saker som vi bör komma ihåg när det gäller denna dyrbara och direkta personliga kommunikationslinje till vår himmelske Fader.

För det första, för att den personliga linjen ska fungera till fullo kan den inte verka oberoende av prästadömslinjen. Den Helige Andens gåva — sättet som Gud kommunicerar med människan på — förlänas genom prästadömsmyndighet under ledning av dem som innehar prästadöms nycklar. Den kommer inte bara genom önskan eller tro. Och rätten till denne Andes

ständiga sällskap måste bekräftas varje söndag genom att vi värdigt tar del av sakramentet och förnyar våra dopförbund att lyda och tjäna.

Likaledes kan vi inte kommunicera på ett säkert sätt genom den direkta personliga linjen om vi inte följer eller inte är i harmoni med prästadömslinjen. Herren har förkunnat att "himmels krafter inte kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer" (L&F 121:36). Tyvärr är det vanligt att personer som bryter mot Guds bud eller inte följer sina prästadömsledares råd tillkännager att Gud har uppenbarat för dem att de inte behöver lyda vissa bud eller följa vissa råd. Sådana personer kanske tar emot uppenbarelse eller inspiration, men den kommer inte från den källa de tror. Djävulen är alla lögners fader och han verkar alltid ivrigt för att förhindra Guds verk genom listiga imitationer.

II. Prästadömslinjen

Till skillnad från den personliga linjen, där vår himmelske Fader kommunicerar med oss direkt genom den Helige Anden, har prästadömskommunikationslinjen nödvändiga mellanhänder: vår

Frälsare Jesus Kristus, hans kyrka och hans utvalda ledare.

På grund av det Jesus Kristus åstadkom med sitt försoningsoffer har han makten att fastställa villkoren som vi måste uppfylla för att kvalificera oss för välsignelserna av hans försoning. Det är därför vi har bud och förordningar. Det är därför vi har förbund. Det är genom dem vi kvalificerar oss för utlovade välsignelser. De kommer alla genom Israels Heliges barmhärtighet och nåd "sedan vi har gjort allt vi kan göra" (2 Nephi 25:23).

Under sin jordiska verksamhet förlänade Jesus Kristus myndigheten i det prästadöme som bär hans namn och upprättade en kyrka som också bär hans namn. I denna sista tidsutdelning återställdes hans prästadömsmyndighet och hans kyrka återupprättades genom himmelsk kommunikation till profeten Joseph Smith. Det återupprättade prästadömet och den återupprättade kyrkan är kärnan i prästadömslinjen.

Prästadömslinjen är kanalen som Gud använde för att tala till sina barn genom skrifterna förr i tiden. Och det är genom den linjen som han idag talar genom den undervisning och de

råd vi får från levande profeter och apostlar och andra inspirerade ledare. På så sätt kan vi ta emot nödvändiga förrättningar. På så sätt kan vi kallas att verka i hans kyrka. Hans kyrka är vägen och hans prästadöme är makten genom vilken vi får förmånen att delta i de gemensamma aktiviteter som är nödvändiga för att utföra Herrens verk. Jag talar bland annat om att predika evangeliet, bygga tempel och kapell och att hjälpa de fattiga.

När det gäller denna prästadömslinje liknar vår tro och vårt bruk yrkandet som en del kristna gör om att bemyndigade förrättningar (sakrament) är ytterst nödvändiga och att de måste utföras av en som är bemyndigad och fått kraft av Jesus Kristus (se Joh 15:16). Vi tror på samma sak, men skiljer naturligtvis oss åt från andra kristna i hur vi spårar denna myndighet.

En del medlemmar eller tidigare medlemmar i vår kyrka inser inte hur viktig prästadömslinjen är. De underskattar vikten av kyrkan och dess ledare och program. Genom att endast lita på den personliga linjen går de sin egen väg för att definiera läran och till att leda motstridiga organisationer

vars lära avviker från profetledarnas undervisning. I detta är de exempel på den nutida fientliga inställningen till det som så nedsättande kallas "organiserad religion". De som förkastar behovet av organiserad religion förkastar Mästarens verk, han som upprättade sin kyrka och dess ledare i tidens mitt och som återupprättade den i modern tid.

Organiserad religion, etablerad genom gudomlig myndighet, är ytterst nödvändig, vilket aposteln Paulus lärde:

"De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus" (Ef 4:12–13).

Vi bör alla komma ihåg att Herren tillkännagav i nutida uppenbarelse att Herrens tjänares röst är hans röst (se L&F 1:38; 21:5; 68:4).

Jag vill nämna två saker som vi bör komma ihåg när det gäller

att kunna lita på den nödvändiga prästadömslinjen.

För det första: Prästadömslinjen ersätter inte behovet av den personliga linjen. Vi behöver alla ha ett personligt vittnesbörd om sanningen. När vi utvecklar vår tro är det nödvändigt att vi litar på andras ord och tro, som våra föräldrar, lärare eller prästadömsledare (se L&F 46:14). Men om vi är beroende av en enda prästadömsledare eller lärare för att vårt personliga vittnesbörd om sanningen ska existera, istället för att få det vittnesbördet bekräftat genom den personliga linjen, riskerar vi ständigt att mista det på grund av något som den personen gör. När det gäller att komma till en mogen insikt i eller ett moget vittnesbörd om sanningen får vi inte vara beroende av en mänsklig mellanhand mellan oss och vår himmelske Fader.

För det andra: Liksom den personliga linjen kan prästadömslinjen inte fungera till fullo och på rätt sätt i vårt liv om vi inte är värdiga och lydiga. Många skriftställen lär att om vi framhärdar i att allvarligt bryta mot Guds bud så "avskärs vi från hans närhet" (se Alma 38:1). När det sker är det mycket svårt för Herren och hans tjänare att ge oss andlig hjälp, och vi kan inte själva finna den.

Historien ger oss ett tydligt exempel på hur viktigt det är att Herrens tjänare är i harmoni med Anden. Den unge profeten Joseph Smith kunde inte översätta när han var arg eller upprörd.

David Whitmer berättade: "En morgon när Joseph gjorde sig i ordning för att fortsätta med översättningen gick något snett i familjen och han var upprörd över detta. Det var något som Emma, hans hustru, hade gjort. Oliver och jag gick upp på övre våningen och Joseph kom snart efter för att fortsätta med översättningen, men

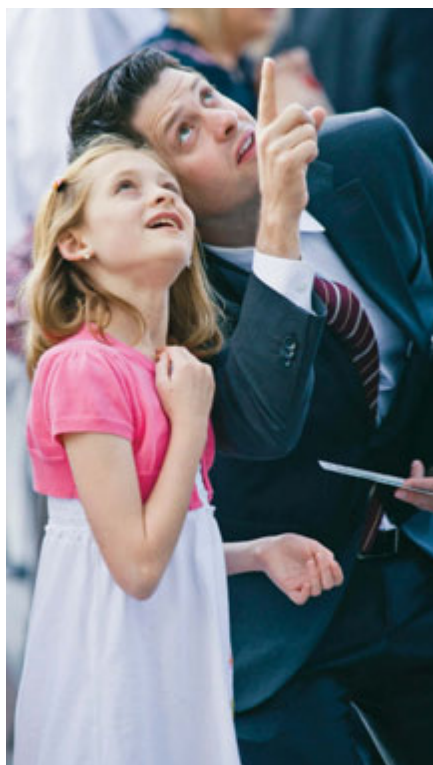
han kunde inte göra någonting. Han kunde inte översätta en enda stavelse. Han gick ner, ut i trädgården och bad till Herren. Han var borta ungefär en timme — kom tillbaka till huset och bad Emma om förlåtelse, kom sedan upp till oss och därefter gick översättningen bra igen. Han kunde inte göra någonting om han inte var ödmjuk och trofast."¹

III. Behovet av båda linjerna

Jag vill avsluta med några fler exempel på behovet av båda linjerna som vår himmelske Fader etablerat för att kunna kommunicera med sina barn. Båda är ytterst viktiga för att han ska kunna genomföra sina avsikter att åstadkomma odödlighet och evigt liv för sina barn. En tidig skriftlig redogörelse för detta behov finns i svärfar Jetros råd till Mose att han inte skulle försöka göra allt själv. Folket väntade på sin prästadömsledare från morgon till kväll för att "fråga Gud" (2 Mos 18:15) och för att han skulle "döma mellan dem" (se v. 16). Vi nämner ofta hur Jetro rådde Mose att tillsätta domare för att hantera folkets konflikter (se v. 21–22). Men Jetro gav också Mose råd som illustrerar vikten av den personliga linjen: "Du skall upplysa dem om stadgar och bud och låta dem veta vilken väg de skall vandra och vad *de* skall göra" (v. 20; kursivering tillagd).

Med andra ord, Israels barn skulle undervisas om att inte föra varje fråga till sina prästadömsledare. De skulle lära sig att förstå buden och söka inspiration så att de själva kunde finna lösningen på större delen av sina problem.

Nutida händelser i Chile illustrerar behovet av båda linjerna. Chile drabbades av en förödande jordbävning. Många av våra medlemmar förlorade sitt hem, en del förlorade familjemedlemmar. Många tappade modet.

Inom kort — eftersom vår kyrka är förberedd på att ge bistånd vid sådana katastrofer — hade de mat, tak över huvudet och annat materiellt bistånd. De heliga i Chile hörde Herrens röst genom det sätt på vilket hans kyrka och dess ledare mötte deras materiella behov. Men trots att prästadömslinjen uppfyllde deras behov var det inte tillräckligt. Varje medlem behövde söka Herren i bön och få det direkta budskapet om tröst och vägledning som kommer genom den Helige Anden till dem som söker och lyssnar.

Vårt missionsarbete är ett annat exempel på behovet av båda linjerna. Männen och kvinnorna som kallas som missionärer är värdiga och villiga på grund av den undervisning de fått genom prästadömslinjen och vittnesbördet de fått genom den personliga linjen. De kallas genom prästadömslinjen. Sedan, som Herrens representanter och under ledning av hans prästadömslinje, undervisar de undersökare. Uppriktiga sökare efter sanningen lyssnar och missionärerna

uppmuntrar dem att be för att få veta om budskapet är sant genom den personliga linjen.

Ett sista exempel tillämpar de här principerna på prästadömsmyndighet i familjen och i kyrkan.² All prästadömsauktoritet i kyrkan verkar under dens ledning som har vederbörliga prästadömsnycklar. Det är prästadömslinjen. Men den auktoritet som presiderar i familjen — vare sig det är en far eller en ensamstående mor — är verksam i alla familjeangelägenheter utan behov av auktorisation från någon som har prästadömsnycklar. Det är den personliga linjen. Båda linjerna måste verka i vårt familjeliv och i vårt personliga liv om vi ska kunna växa och nå det slutmål som beskrivs i vår himmelske Faders plan för sina barn.

Vi måste använda både den personliga linjen och prästadömslinjen i rätt balans för att nå den tillväxt som är själva avsikten med jordelivet. Om personliga religiösa vanor grundar sig för mycket på den personliga linjen

raderar individualismen vikten av gudomlig myndighet. Om personliga religiösa vanor grundar sig för mycket på prästadömslinjen hindras den personliga tillväxten. Guds barn behöver båda linjerna för att nå sitt eviga slutmål. Det återställda evangeliet undervisar om båda och den återupprättade kyrkan tillhandahåller båda.

Jag vittnar om Herrens profet, president Thomas S. Monson, som bär nycklarna som styr prästadömslinjen. Jag vittnar om Herren Jesus Kristus, vars kyrka detta är. Och jag vittnar om det återställda evangeliet, vars sanningar vi alla kan lära känna genom den dyrbara personliga linjen till vår himmelske Fader. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Letter from Elder W. H. Kelley", *The Saints' Herald*, 1 mars 1882, s. 68. En liknande redogörelse citeras i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Se Dallin H. Oaks, "Prästadöms myndighet i familjen och i kyrkan", *Liahona*, nov. 2005, s. 24–27.

President Thomas S. Monson

Tacksamhetens gudomliga gåva

Ett tacksamt hjärta får vi ... genom att uttrycka vår tacksamhet till vår himmelske Fader för hans välsignelser och till människor omkring oss för allt de berikar vårt liv med.

Det har varit en underbar session. När jag kallades som kyrkans president sade jag: "Jag ger mig själv ett uppdrag. Jag ska vara rådgivaren som har hand om Tabernakelkören." Jag är mycket stolt över min kör!

Min mor sade en gång till mig: "Tommy, jag är mycket stolt över allt du gjort. Men jag vill säga dig en sak. Du borde ha hållit dig till pianot."

Så jag satte mig ner vid pianot och spelade en låt för henne: "Nu vi går, [nu vi går] med paket i famn."¹ Sedan kysste jag henne på pannan och hon kramade om mig.

Jag tänker på henne. Jag tänker på min far. Jag tänker på alla generalauktoriteter som har påverkat mig i mitt liv, på andra, bland annat änkorna jag besökt — alla 85 stycken — och haft med mig en kyckling till spisen eller lite pengar till börsen.

Jag besökte en änka sent en kväll. Det var midnatt. Jag gick till ålderdomshemmet och receptionisten sade: "Hon sover säkert, men hon bad mig väcka henne för hon var säker på att du skulle komma."

Jag tog hennes hand i min. Hon sade mitt namn. Hon var klarvaken. Hon tryckte min hand mot läpparna och sade: "Jag visste att du skulle komma." Hur skulle jag ha kunnat hålla mig därifrån?

Vacker musik berör vid mig på det sättet.

Mina älskade bröder och systrar, vi har hört inspirerade budskap om sanning, hopp och kärlek. Våra tankar har vänts till den som sonade våra synder, som visade oss hur vi ska leva, hur vi ska be, och som genom sina egna handlingar visade på tjänandets välsignelser, ja, vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

I Lukasevangeliet kapitel sjutton läser vi om honom:

"På sin färd till Jerusalem tog Jesus vägen genom Samarien och Galileen.

När han var på väg in i en by, kom tio spetälska män emot honom. De stannade på avstånd

och ropade: 'Jesus, Mästare, förbarma dig över oss!'

Då han fick se dem, sade han: 'Gå och visa er för prästerna.' Och medan de var på väg dit, blev de rena.

Och när en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit.

Jesus frågade honom: 'Blev inte alla tio rena? Var är de nio?'

Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisade Gud utom den här främlingen?'

Och han sade till honom: 'Stig upp och gå! Din tro har frälst dig.'²

Genom gudomligt ingripande besparades de som hade spetälska en grym, långsam död och fick en chans till ett nytt liv. Tacksamheten som visades av den enda välsignades av Mästaren, otacksamheten som visades av de nio var en besvikelse.

Mina bröder och systrar, kommer vi ihåg att tacka för de välsignelser vi får? Uppriktiga tack hjälper oss inte bara att se våra välsignelser, utan öppnar också himlens dörrar och hjälper oss känna Guds kärlek.

Min älskade vän president Gordon B. Hinckley sade: "När du vandrar i tacksamhet vandrar du inte i arrogans eller egenkärlek, med dig själv i centrum. Du vandrar med en anda av tacksägelse som är klädsam och som välsignar ditt liv."³

I Matteusevangeliet finner vi en annan berättelse om tacksamhet, den här gången uttryckt av Frälsaren. Medan han färdades i vildmarken i tre dagar följde mer än 4 000 människor honom och färdades med honom. Han kände medlidande med dem, för de hade inte ätit på dessa tre hela dagar. Men hans lärjungar frågade: "Var skall vi här i ödemarken få så mycket bröd, att vi kan mätta så många?" Liksom många av oss såg lärjungarna bara det som saknades.

"Jesus sade till dem: 'Hur många bröd har ni?' [Lärjungarna] svarade: 'Sju bröd och några små fiskar.'

Då befalldes [Jesus] folket att slå sig ner på marken.

Och han tog de sju bröden och fiskarna, *tackade Gud*, bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gav åt folket.”

Märk att Frälsaren tackade för det de hade — och ett under skedde. ”Alla åt och blev mätta, och man plockade upp de överblivna styckena, sju korgar fulla.”⁴

Vi har alla upplevt tillfällen när vi koncentrerat oss på det vi saknar i stället för på våra välsignelser. Den grekiske filosofen Epiktetos sade: ”Den man är vis som inte sörjer över det han inte har, utan gläds åt det han har.”⁵

Tacksamhet är en gudomlig princip. Herren förkunnade i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith:

”Du skall tacka Herren din Gud för allting ...

Och i intet förtörnar människan Gud, eller mot ingen är hans vrede upptänd, utom mot dem som inte erkänner hans hand i allt.”⁶

I Mormons bok uppmanas vi att ”dagligen leva i tacksägelse för den stora barmhärtighet och de många välsignelser som Gud skänker oss.”⁷

Oavsett omständigheter har vi alla mycket att vara tacksamma för om vi bara stannar upp och begrundar våra välsignelser.

Det här är en härlig tid att vara på jorden! Det finns mycket som är fel i världen i dag, men det finns också mycket som är rätt och gott. Det finns äktenskap som håller, föräldrar som älskar sina barn och uppoffrar för

dem, vänner som bryr sig om oss och hjälper oss, lärare som undervisar. Vårt liv välsignas på väldigt många sätt.

Vi kan lyfta både oss själva och andra när vi vägrar att bli kvar i den negativa tankens värld och i stället odlar en tacksam inställning i vårt hjärta. Om otacksamhet är en av de värsta synderna så är tacksamhet en av de ädlaste dygderna. Någon har sagt att ”tacksamhet är inte bara den största av dygder, utan upphovet till alla andra.”⁸

Hur kan vi odla en anda av tacksamhet i hjärtat? President Joseph F. Smith, kyrkans sjätte president, gav ett svar. Han sade: ”Den tacksamma människan ser så mycket i världen att vara tacksam för, och för henne uppväger det goda det onda. Kärleken övervinner avund och ljuset driver bort mörkret ur hennes liv.” Han fortsatte: ”Stolthet förstör vår tacksamhet och ersätter den med själviskhet. Vi känner oss lyckligare i närvaro av en tacksam och kärleksfull själ och vi borde omsorgsfullt odla, genom ett liv i bön, tacksamhet mot Gud och mot människor!”⁹

President Smith säger till oss att ett liv i bön är nyckeln till att äga tacksamhet.

Gör materiella ägodelar oss lyckliga och tacksamma? Kanske tillfälligtvis. Men det som ger djup och varaktig lycka och tacksamhet är sådant som inte kan köpas för pengar: våra familjer, evangeliet, goda vänner, vår hälsa, vår förmåga, den kärlek vi får från människor omkring oss. Tyvärr tar vi ofta mycket av detta för givet.

Den engelske författaren Aldous Huxley skrev: ”De flesta människor har en nästan obegränsad förmåga att ta saker och ting för givna.”¹⁰

Vi tar ofta för givna just de människor som allra mest förtjänar vår tacksamhet. Låt oss inte vänta tills det är

för sent att uttrycka den tacksamheten. En kvinna talade om nära och kära hon förlorat och uttryckte sin sorg så här: "Jag minns de lyckliga dagarna och önskar ofta att jag i de dödas öron kunde säga de ord av tacksamhet de förtjänade i livet men så sällan fick höra."¹¹

Förlusten av nära och kära framkallar ofta ångerkänslor i hjärtat. Låt oss minimera de känslorna så mycket som möjligt genom att ofta uttrycka vår kärlek och tacksamhet till dem. Vi vet aldrig hur snart det kan vara för sent.

Ett tacksamt hjärta får vi således genom att uttrycka vår tacksamhet till vår himmelske Fader för hans välsignelser och till människor omkring oss för allt de berikar vårt liv med. Det kräver medveten ansträngning — åtminstone tills vi verkligen lärt oss och odlat en känsla av tacksamhet. Ofta känner vi oss tacksamma och *tänker* uttrycka vår tacksamhet men glömmer det, eller det blir bara inte av. Någon har sagt: "Att känna tacksamhet men inte ge uttryck för den är som att slå in en present och inte ge bort den."¹²

När vi möter utmaningar och problem i livet är det ofta svårt att

fokusera på våra välsignelser. Men om vi gräver djupt nog och ser efter tillräckligt noga, så kan vi kanske känna och inse hur mycket vi faktiskt fått.

Jag vill berätta om en familj som lyckades finna välsignelser mitt under svåra prövningar. Det är en berättelse som jag läste för många år sedan och har sparat på grund av budskapet den ger. Den skrevs av Gordon Green och trycktes i en amerikansk tidskrift för över 50 år sedan.

Gordon berättar att han växte upp på en gård i Kanada, där han och hans syskon måste skynda sig hem från skolan medan de andra barnen spelade boll och gick och badade. Deras far hade emellertid förmågan att hjälpa dem förstå att deras arbete betydde något. Det gällde speciellt efter skördetiden när familjen firade tacksägelsedagen, för den dagen gav deras far dem en stor gåva. Han inventerade allt de hade.

På tacksägelsedagens morgon brukade han ta med dem till källaren med dess tunnor med äpplen, lådor med betor, morötter packade i sand och berg av potatis i säckar liksom ärtor, majs, bönor, fruktgelé, jordgubbssylt och annan konserverad frukt som fyllde deras hyllor. Han lät

barnen noga räkna allt. Så gick de ut i ladan och räknade ut hur många ton hö där fanns och hur många skäppor säd i silon. De räknade sina kor, grisar, höns, kalkoner och gäss. Deras far sade att han ville se hur de klarade sig, men de visste att han ville få dem att inse, just den festdagen, hur rikt Gud hade välsignat dem och lett mot deras hårda arbete. Och sedan, när de satte sig ner till en festmåltid, var välsignelserna påtagliga.

Men Gordon skrev att den tack-sägelsedag han mindes med störst tacksamhet var året de inte verkade ha någonting att vara tacksamma för.

Året började bra. De hade hö kvar, gott om säd, fyra griskullar och deras far hade lagt undan pengar för att en dag ha tillräckligt för att köpa en hölastare — en underbar maskin som de flesta bönder bara kunde drömma om att äga. Det var samma år som elektriciteten kom till staden — fast inte till dem, eftersom de inte hade råd.

En kväll när Gordons mor höll på med stortvätten steg hans far in och tog vid över tvättbrådan och bad sin hustru vila och sticka lite. Han sade: "Du använder mer tid till tvätt än till sömn. Tror du vi borde ge efter och skaffa elektricitet?" Fastän hon blev

glad över möjligheten fällde hon en eller annan tår vid tanken på hölastaren som aldrig skulle köpas.

Så elledningen kom upp längs deras väg det året. Det var inget märkvärdigt, men de skaffade en tvättmaskin som gick hela dagen själv och lysande lampor som hängde i alla tak. Det fanns inga mer lyktor att fylla med fotogen, inga fler veckor att klippa, inga mer sotiga skorstenar att rensa. Lyktorna ställdes i tysthet upp på vinden.

Elektricitetens ankomst till gården var nästan det sista bra som hände dem det året. Just när deras gröda kom upp ur jorden började det regna. När vattnet till sist drog sig undan fanns inte en planta kvar någonstans. De sådde igen, men mer regn krossade plantorna. Deras potatis rutnade i gytjan. De sålde några kor och alla grisarna och andra djur de tänkt behålla. De fick mycket dåligt betalt för dem, eftersom alla andra tvangs göra samma sak. Allt de skördade det året var en täppa med betor som på något sätt klarat vädret.

Sedan var det tacksägelsedag igen. Deras mor sade: "Vi kanske ska hoppa över den i år. Vi har inte ens en gås kvar."

Men på tacksägelsedagens morgon kom Gordons far hem med en hare och bad sin hustru laga till den. Motvilligt började hon arbeta och sade att det skulle ta lång tid att laga till den där sega gamla haren.

När den till sist stod på bordet med några av betorna som överlevt vägrade barnen äta. Gordons mor grät, och då gjorde hans far något märkligt. Han gick upp på vinden, tog ner en lykta, ställde den tillbaks på bordet och tände den. Han sade åt barnen att släcka det elektriska ljuset. När bara lyktan sken igen kunde de knappt tro att det varit så mörkt tidigare. De undrade hur de hade sett något alls utan det starka ljus som elektriciteten gav.

Maten välsignades och alla åt. När middagen var över satt alla tysta. Gordon skrev:

"I det svaga ljuset från den gamla lyktan såg vi alla klart igen ...

Det var en underbar måltid. Haren smakade som kalkon och betorna var de mildaste vi någonsin ätit ...

Vårt hem ... i all sin fattigdom, var så rikt för oss."¹³

Mina bröder och systrar, att uttrycka tacksamhet är gott och hedervärt. Att handla tacksamt är generöst och ädelt. Men att leva med tacksamhet i hjärtat är att röra vid himlen.

När jag nu slutar den här morgonen är det min bön att vi, förutom allt vi är tacksamma för, också ska visa vår tacksamhet för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Hans underbara evangelium ger oss svar på livets stora frågor: Varifrån kommer vi? Varför är vi här? Vart går vår ande när vi dör? Det evangeliet ger dem som lever i mörkret den gudomliga sanningens ljus.

Han lärde oss hur vi ska be. Han lärde oss hur vi ska leva. Han lärde oss hur vi ska dö. Hans liv är ett kärleksarv. Han botade de sjuka, han lyfte upp de förtryckta, han räddade syndaren.

Till sist stod han ensam. Några apostlar tvivlade; en förrådde honom. De romerska soldaterna stack honom

i sidan. Den arga pöbeln tog hans liv. Men än idag genljuder hans barmhärtiga ord från Golgata: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁴

Vem var denne "smärtornas man ... förtrogen med lidande?"¹⁵ "Vem är denne ärans konung",¹⁶ herrarnas Herre? Han är vår Mästare. Han är vår Frälsare. Han är Guds Son. Han är upphovet till vår frälsning. Han kallar: "Följ mig."¹⁷ Han uppmanar: "Gå du och gör som han."¹⁸ Han väddar: "Håll ... fast vid mina bud."¹⁹

Låt oss följa honom. Låt oss göra som han. Låt oss lyda hans ord. Då ger vi honom tacksamhetens gudomliga gåva.

Min uppriktiga, mitt hjärtas bön är att vi, var och en för sig, må återspegla tacksamhetens underbara dygd. Må den genomsyra våra själar, nu och alltid. I Jesu Kristi, vår Frälsares heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. John Thompson, "Birthday Party", *Teaching Little Fingers to Play* (1936), s. 8.
2. Luk 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 250.
4. Se Matt 15:32-38; kursivering tillagd.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, översatt till engelska George Long (1888), s. 429.
6. L&F 59:7, 21.
7. Se Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, urv. av H. L. Mencken (1942), s. 491.
9. Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, (1982), s. 218.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), s. 4.
12. William Arthur Ward, i *Change Your Life!* sammanst. av Allen Klein (2010), s. 15.
13. Från H. Gordon Green, "The Thanksgiving I Don't Forget", *Reader's Digest*, nov. 1956, s. 69-71.
14. Luk 23:34.
15. Jes 53:3.
16. Ps 24:8.
17. Matt 4:19.
18. Luk 10:37.
19. Joh 14:15.

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Arons prästadöme

Det prästadöme ni bär är en särskild gåva, för gåvans givare är Herren själv. Använd det, ära det och lev på ett sådant sätt att ni är värdiga det.

När jag för 25 år sedan talade på generalkonferensen presenterade jag ett visuellt hjälpmedel som stod bredvid mig. Det var min äldste dotterson. Han hade nyligen fått aronska prästadömet och ordinerats till diakon. Jag tog tillfället i akt att rikta mina ord till honom om vikten av att ta emot aronska prästadömet.

Jag sade:

”Jag är inte särskild nöjd med det tillstånd i världen som du och andra unga män ärver då ni tar på er ansvaret att utvecklas och bli män. Vi som är äldre har på grund av vår ålder och ställning haft förutsättningar och tillfällen att påverka världen, men jag tycker att vi grundligt svikit dig med tanke på vad vi tillåtit världen att bli. Det gör att många av dem som du måste umgås med inte har uppfostrats med insikt om eller respekt för traditionella värderingar. Det gör kamrattrycket mycket mer besvärligt och extremt.

Vi har fört in radion, skivspelaren och televisionen i vårt hem. Alla dessa har möjlighet att ge sund underhållning, men mycket av det som produceras till nöje för oss att lyssna till och se på är inte av den

sort att det inspirerar och uppmunt-
rar unga män. Nej, det mesta av det
som framställs är nedbrytande. Så
genom att trycka på en knapp i ert
 eget hem kan ni rentav komma att
 förstöra känslan inom er för vad
 som är rätt och vad som är fel” (se
 ”Jag giver eder Arons prästadöme”,
 Nordstjärnan, nr. 2 1986, s. 37).

Ju mer saker och ting förändras,
 desto mer förblir de desamma —
 bortsett från tekniken. Jag känner mig
 frestad att fråga de unga männen i
 aronska prästadömet om de ens vet
 vad en skivspelare är. För er som inte
 vet det är det något som vi gick till
 vardagsrummet och använde så att vi
 kunde lyssna på musik. Kan ni tänka
 er det, att vi måste gå till den i stället
 för att helt enkelt bära den med oss
 överallt.

Jag undervisade också min dotter-
 son Terry om fyra viktiga lärdomar
 från berättelsen om Daniel i Gamla
 testamentet. Jag sade åt honom att

- 1) hålla sin kropp ren och frisk,
- 2) utveckla sitt intellekt och bli vis,
- 3) vara stark och motså frestelser i en värld som är fylld av dem och
- 4) förtrösta på Herren, särskilt när man behöver hans beskydd.

Jag avslutade mina råd till Terry med de här orden: ”De här berättelserna i skrifterna blir aldrig gamla. De kommer att vara lika spännande för dig när du läser dem som diakon, som lärare, som präst, som missionär, som hemlärare, som äldsternas kворumpresident eller vad nu Herren kallar dig att göra. De kommer att lära dig att ha tro, mod, kärlek till din nästa, förtröstan och tillit till Herren” (*Nordstjärnan*, nr. 2 1986, s. 39).

Jag är glad att kunna säga att Terry har varit trogen den uppmaning jag gav honom för 25 år sedan. Han fick senare melkisedekska prästadömet, utförde trofast en mission, verkar för närvarande som president för ett äldsternas kворum och är naturligtvis far till en vacker dotter.

Mycket har förändrats under de senaste tjugofem åren. Något annat som hänt är att många av mina barnbarn blivit vuxna och fått egna barn. I somras hade jag förmånen att stå i en krets av prästadömsbärare och lägga händerna på mitt äldsta barnbarns barn när hans far förlänade honom aronska prästadömet. Även om mitt barnbarns barn inte står här bredvid mig i dag vill jag rikta mina ord till honom och till er, ni underbara unga män som bär aronska prästadömet.

Det är en alldeles särskild väl-
 signelse att få aronska prästadömet.
 Historien upptecknar den härliga dag
 när prästadömet återställdes till jorden
 och gav människan rätt att återigen
 handla som Guds ombud och utföra
 heliga prästadömsförrättningar. Den
 5 april 1829 kom Oliver Cowdery
 till Joseph Smiths hem i Harmony i
 Pennsylvania, Förenta staterna. Oliver
 frågade profeten om dennes arbete
 med att översätta en forntida upp-
 teckning: Mormons bok. Övertygad
 om att verket var av gudomlig natur

gick han med på att vara skrivare så att översättningen kunde fullbordas. När Oliver väl hade åtagit sig att vara skrivare gick översättningsarbetet raskt framåt.

Den 15 maj 1829 hade Joseph och Oliver redan kommit fram till 3 Nephi. Skildringen av den uppståndne Frälsarens besök på västra halvklotet och hans undervisning om dopet hänförde dem. När de läste i 3 Nephi började de undra över dopet. Vilket slags dop var det riktiga och vem hade myndighet att utföra den heliga och frälsande förrättningen? De sökte svar på den här grundläggande doktrinära frågan. De bestämde sig för att söka svaret i bön och gick till en närbelägen plats vid Susquehannaflodens strand. De utgöt sina hjärtan och himlen öppnades. En ängel uppenbarade sig och sade att han var Johannes Döparen och han talade om för Joseph och Oliver att han verkade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, som bar det högre prästadömet (se Joseph Smith — Historien 1:72).

Han lade händerna på deras huvuden och sade: ”I Messias namn

förlänar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Och detta skall aldrig mer tagas bort från jorden förrän Levis söner på nytt offerar ett offer åt Herren i rättfärdighet” (L&F 13:1).

Senare relaterade Oliver händelsen på följande sätt: ”Men ... tänk vidare för ett ögonblick på vilken glädje som fyllde våra hjärtan och med vilken förvåning vi måste ha böjt oss ... när vi under hans händer mottog det heliga prästadömet” (Joseph Smith — Historien 1:71, fotnot).

Mänskligheten hade väntat i århundraden på att Guds myndighet skulle återställas och nu fanns det heliga aronska prästadömet och härlighet återigen på jorden. I kapitel 107 i Läran och förbunden får vi veta varför det lägre prästadömet kallas aronska prästadömet:

”Det andra prästadömet kallas aronska prästadömet eftersom det förlänades Aron och hans avkomlingar genom alla deras släktled.

Anledningen till att det kallas det lägre prästadömet är att det är ett bihang till det större eller det melkisedekska prästadömet och har makt att betjäna i yttre förrättningar ...

Det lägre eller aronska prästadömet och myndighet är att inneha nycklarna till änglars betjäning och till att betjäna i yttre förrättningar, evangeliets bokstav, omvändelsens dop till syndernas förlåtelse, i överensstämmelse med förbunden och buden” (L&F 107:13–14, 20).

De unga männen i aronska prästadömet får inte bara makt och myndighet att vara Herrens ombud och utföra sina plikter i prästadömet, utan får också nycklarna till änglars betjäning.

Ni unga män i aronska prästadömet, jag vittnar för er om att Herren är bunden av högtidliga förbund att välsigna er i enlighet med er trofasthet. Om ni lyssnar till den Helige Andens varnande röst och följer hans ledning välsignas ni med änglars betjäning. Den välsignelsen ger er visdom, kunskap, makt och härlighet. Den välsignelsen är viss, den utlovas er av Herren.

För några månader sedan var jag på ett faste- och vittnesbördsmöte i en församling. En av dem som ställde sig upp och vittnade var en rådgivande till aronska prästadömet. Hans vittnesbörd gav mig en ny förståelse för vad det innebär för en bärare av aronska prästadömet att inneha nycklarna till änglars betjäning.

Den morgonen skildrade den rådgivande några av sina upplevelser med församlingens bärare av aronska prästadömet. På vägen till kyrkan hade han lagt märke till två unga diakoner med fasteofferkuvert som gick hem till medlemmarna. Deras söndagsklädsel och den stillsamma värdighet som de utförde sin uppgift med gjorde stort intryck på honom. Han följde därefter med två präster för att välsigna och dela ut sakramentet i ett vårdhem för funktionshindrade. Det var första gången som de två unga männen besökte hemmet och den rådgivande framhöll det respektfulla och omtänksamma sätt som de utförde sitt prästadsuppdrag på.

Sedan berättade den rådgivande om något som hade berört honom djupt, därför att en av prästerna påminde honom om vad det innebär att vara en sann Kristi tjänare — en sann tjänande ängel. Den unge präst som delade ut vattnet till församlingen kom till en man som tydligen hade Downs syndrom. Mannens tillstånd hindrade honom från att ta bägaren från brickan och dricka ur den. Den unge prästen såg genast vad som behövde göras. Han lade vänster hand bakom mannens huvud så att han skulle kunna dricka, och med höger hand tog han en bägare från brickan och lyfte den varsamt till mannens läppar. Mannens ansikte uttryckte uppskattning — det ansiktsuttryck man får när man betjänas av någon. Den här

underbare unge prästen fortsatte sedan med sin uppgift och delade ut det välsignade vattnet till de andra medlemmarna.

Den rådgivande gav i sitt vittnesbörd uttryck åt de känslor han hade vid det tillfället. Han sade att han hade gråtit tyst av glädje och att han visste att kyrkan var i goda händer med dessa unga, omtänksamma, lydiga bärare av aronska prästadömet.

President Ezra Taft Benson sade en gång: "Ge mig en ung man som har hållit sig moraliskt ren och som trofast närvarat vid kyrkans möten. Ge mig en ung man som har ärat sitt prästadöme och som gjort sig förtjänt

av Plikt mot Gud-utmärkelsen och är en Eagle Scout. Ge mig en ung man som har utexaminerats från seminariet och har ett brinnande vittnesbörd om Mormons bok. Ge mig en sådan ung man och jag ska ge er en ung man som kan utföra under åt Herren på missionsfältet och under hela sitt liv" (se "Ungdom av ädel härkomst", *Nordstjärnan*, nr. 6 1986, s. 43).

Ni föräldrar till dessa enastående unga män och kvinnor, vi ålägger er den heliga plikten att undervisa era barn om det heliga prästadömet lärosatser. Era barn måste redan i unga år lära sig vilken välsignelse det är att inneha Herrens eviga prästadöme och

vad de måste göra för egen del för att berättigas till de här välsignelserna.

Biskopar, ni har prästadömet nycklar till att presidera över de unga männen i aronska prästadömet, att sitta i råd med dem och att undervisa dem om deras prästadömsplikter. Jag ber er att se till att varje ung man som är värdig att ta emot aronska prästadömet förstår de plikter och de välsignelser han har och får som prästadömsbärare. Hjälpt honom att lära sig att ära prästadömet redan nu genom att ge honom viktiga uppgifter och genom att hjälpa honom att tjäna och betjäna andra.

Unga män, jag uppmanar er att bygga ert liv på sanningens och rättfärdighetens grundval. Det är den enda grundval som motstår allt tryck i det här livet och som består i all evighet. Det prästadöme ni bär är en särskild gåva, för gåvans givare är Herren själv. Använd det, ära det och lev på ett sådant sätt att ni är värdiga det. Jag vill att ni ska veta att jag har ett särskilt och personligt vittnesbörd om dess kraft. Det har varit till välsignelse för mig i mitt liv på så många olika sätt.

Jag uppmanar er också att redan i dag besluta er för att ära den här stora välsignelsen och förbereda er för att gå från ämbete till ämbete i aronska prästadömet: diakon, lärare och präst. Förbered er för den stora välsignelsen att få melkisedekska prästadömet, som ni måste vara värdiga att få innan ni börjar verka som heltidsmissionärer. Herren har behov av att ni förbereder er för att tjäna honom, särskilt för det stora ansvaret ni kommer att ha att förkunna hans ord för världen. Jag lovar att om ni förbereder er för att ta emot hans heliga prästadöme så låter han välsignelser strömma över era huvuden. Det vittnar jag om i vår Herres och Frälsares, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Ta emot den Helige Anden

Dessa fem ord — ”ta emot den Helige Anden” — är inte ett passivt uttalande utan ett åläggande från prästadömet — en bemyndigad uppmaning att vi ska verka av oss själva och utan att påverkas av annat.

Mitt budskap handlar om vikten av att vi i vårt dagliga liv strävar efter att verkligen ta emot den Helige Anden. Jag ber om och inbjuder Herrens Ande att undervisa och uppbygga var och en av oss.

Den Helige Andens gåva

När Joseph Smith och Elias Higbee var i Washington i december 1839 för att försöka få gottgörelse för övergreppen de heliga i Missouri utsattes för skrev de i ett brev till Hyrum Smith: ”I vårt samtal med [Förenade staternas] president frågade han oss hur vår religion skilde sig från andra religioner vid den tiden. Broder Joseph svarade att vi skilde oss i fråga om dopsättet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning. Vi ansåg att allt annat ingår i den Helige Andens gåva” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 97).

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen. Han är en person som består av ande och vittnar om all sanning. Skrifterna berättar att den Helige Anden är en Hjälpare

(se Joh 14:16–27; Moroni 8:26), en lärare (se Joh 14:26; L&F 50:14) och en uppenbarare (se 2 Nephi 32:5). Uppenbarelser från Fadern och Sonen förmedlas genom den Helige Anden. Han är Faderns och Sonens budbärare och vittne.

Den Helige Anden manifesterar sig för män och kvinnor på jorden både som den Helige Andens kraft och som dess gåva. Kraften kan kännas av en person innan dopet, den är det övertygande vittnet om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Genom den Helige Andens kraft kan uppriktiga undersökare få en övertygelse om sanningen i Frälsarens evangelium, i Mormons bok, i återställensens realitet och i Joseph Smiths profetiska kallelse.

Den Helige Andens gåva förlänas endast efter ett rätt och bemyndigat dop genom handpåläggning av dem som bär melkisedekska prästadömet. Herren förkunnade:

”Ja, omvänd er och låt er alla döpas till era synders förlåtelse, ja, låt döpa er med vatten, och sedan kommer

dopet med eld och med den Helige Anden ...

Dem som har tro skall ni konfirmera i min kyrka genom handpåläggning, och jag skall ge dem den Helige Andens gåva" (L&F 33:11, 15).

Aposteln Paulus klargjorde den här förrättningen för efesierna med frågan:

"Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" De svarade honom: 'Nej, vi har inte ens hört att den helige Ande har blivit utgjuten.'

Då frågade han: 'Vilket dop blev ni döpta med?' De svarade: 'Med Johannes dop.'

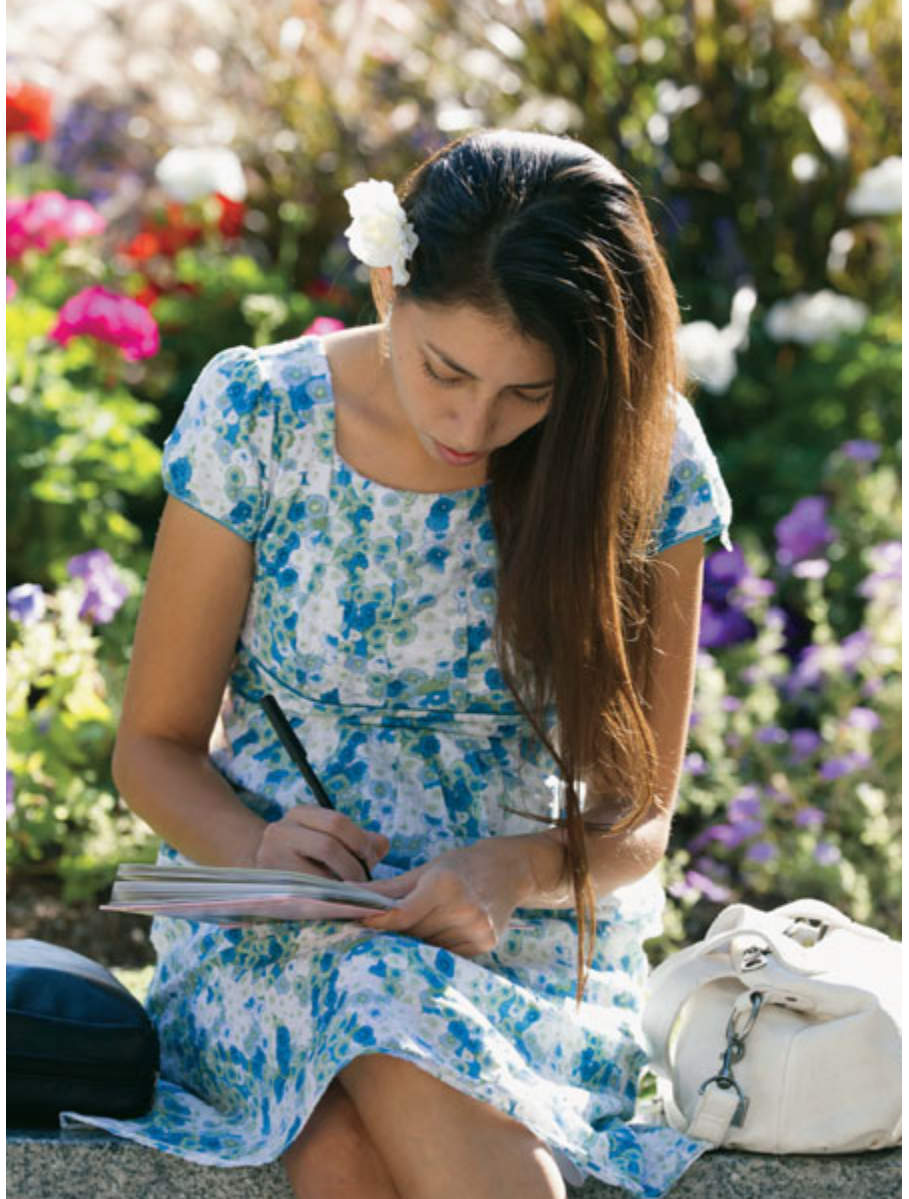
Paulus sade: 'Johannes döpte med omvändelsens dop och uppmanade folket att tro på den som kom efter honom, det vill säga på Jesus.'

När de fick höra detta döptes de i Herren Jesu namn.

Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande över dem" (Apg 19:2-6).

Dop genom nedsänkning "är evangeliets inledande förrättning" och måste följas av dopet i Ande för att vara fullständigt (se Handledning för skriftstudier, "Dop, döpa", s. 27). Profeten Joseph Smith förklarade att "dopet är en helig förrättning till förberedelse för att mottaga den Helige Anden. Det är kanalen och nyckeln genom vilken den Helige Anden ges. Den Helige Andens gåva genom handpåläggning kan inte mottagas genom någon annan princip än rättfärdighetens princip" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 95).

Förrättningen att konfirmera en ny medlem i kyrkan och ge den Helige Andens gåva är både enkel och djup. Värdiga bärare av melkisedekska prästadömet lägger sina händer på en persons huvud och nämner honom eller henne vid namn. Sedan, med det heliga prästadömet myndighet och i Frälsarens namn konfirmeras sedan

personen som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och följande viktiga ord uttalas: "Ta emot den Helige Anden."

Förrättningens enkelhet kan göra att vi förbiser dess betydelse. Dessa fem ord — "ta emot den Helige Anden" — är inte ett passivt uttalande utan ett åläggande från prästadömet — en bemyndigad uppmaning att vi ska verka av oss själva och utan att påverkas av annat (se 2 Nephi 2:26). Den Helige Anden börjar inte verka i vårt liv bara för att händer läggs på vårt huvud och dessa fem viktiga ord sägs. När vi tar emot förrättningen accepterar var och en av oss ett heligt och fortgående ansvar att önska, att söka, att arbeta för och leva på ett sådant sätt att vi verkligen "tar emot den Helige Anden" och dess

medföljande andliga gåvor. "Ty vad gagnar det en människa om någon skänker henne en gåva och hon inte tar emot gåvan? Se, hon gläds inte över det som ges henne, inte heller gläds hon över den som är gåvans givare" (L&F 88:33).

Vad bör vi göra för att den här bemyndigade uppmaningen att söka den tredje medlemmen i gudomens sällskap ska bli en fortgående realitet? Låt mig föreslå att vi behöver 1) uppriktigt önska att ta emot den Helige Anden, 2) på lämpligt sätt bjuda den Helige Anden in i vårt liv och 3) trofast lyda Guds bud.

Uppriktigt önska

Vi bör först önska, längta efter och söka den Helige Andens sällskap. Du och jag kan lära oss en viktig läxa om

rättfärdiga önsknings av Mästarens trofasta lärjungar i Mormons bok.

”Och de tolv undervisade mängden. Och se, de lät mängden falla på knä på marken och be till Fadern i Jesu namn ...

Och de bad om det som de önskade mest. Och de önskade att den Helige Anden skulle ges till dem” (3 Nephi 19:6, 9).

Kommer också vi ihåg att be innerligt och ständigt om det som vi borde önska mest, ja, den Helige Anden? Eller distraheras vi av världens bekymmer och det dagliga livets rutiner och tar den mest värdefulla av alla gåvor för givna eller till och med försummar den? Att ta emot den Helige Anden börjar med att vi innerligt och ständigt önskar ha hans sällskap i livet.

Att inbjuda på rätt sätt

Vi kan lättare ta emot och känna igen Herrens Ande om vi bjuder honom in i vårt liv på rätt sätt. Vi kan inte tvinga eller befälla den Helige Anden. Istället bör vi bjuda in honom i vårt liv med samma mildhet och ömhet som han använder när han talar till oss (se L&F 42:14).

Vi kan be om den Helige Andens sällskap på många sätt: genom att ingå och hålla förbund, genom att be uppriktigt enskilt och som familj, genom att flitigt söka i skrifterna, genom att stärka lämpliga relationer till familjemedlemmar och vänner, genom att främja

dygdiga tankar, handlingar och ord och genom att tillbe Gud i hemmet, i det heliga templet och i kyrkan. I motsats till detta, om vi försummar eller bryter mot bud och förpliktelser, inte ber eller studerar skrifterna eller tillåter olämpliga tankar, handlingar och ord kan det orsaka att Anden drar sig bort från oss eller undviker oss helt och hållet.

Som kung Benjamin lärde sitt folk: ”Och nu säger jag till er, mina bröder, att om ni, sedan ni fått kunskap och undervisats om allt detta, skulle överträda och handla tvärt emot det som har talats, så ... drar [ni] er undan Herrens Ande så att den inte kan få rum i er att leda er på visdomens vägar så att ni blir välsignade, framgångsrika och bevarade” (Mosiah 2:36).

Att trofast lyda

Att trofast lyda Guds bud är av yttersta vikt om vi vill ta emot den Helige Anden. Vi påminns om den här sanningen varje vecka när vi lyssnar på sakramentsbönerna och värdigt tar del av brödet och vattnet. När vi högtidligt lovar att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn, att alltid minnas honom och hålla hans bud, får vi löftet att vi alltid kan ha hans Ande hos oss (se L&F 20:77). Alltså: allt Frälsarens evangelium lär oss att göra och att bli är avsett att välsigna oss med den Helige Andens sällskap.

Tänk på varför vi ber och studerar skrifterna. Ja, vi längtar efter att samtala

i bön med vår himmelske Fader i hans Sons namn. Och ja, vi önskar få det ljus och den kunskap som vi kan hämta ur standardverken. Men kom ihåg att dessa heliga vanor i första hand är vårt sätt att alltid minnas vår himmelske Fader och hans älskade Son och att de är en förutsättning för den Helige Andens ständiga sällskap.

Begrunda anledningarna till att vi tillber Gud i Herrens hus och under sabbatsdagens möten. Ja, vi betjänar våra avlidna familjemedlemmar i templet — och vår familj och våra vänner i församlingen eller grenen vi tillhör. Och ja, vi njuter av det redbara umgänget med våra bröder och systrar.

Men allra främst samlas vi i enighet för att söka den Helige Andens välsignade sällskap och undervisning.

Bön, studier, att samlas, gudsdyrkan, tjänande och lydnad är inte isolerade eller oberoende poster på en lång evangelielista över saker att göra. Snarare är var och en av dessa rättfärdiga handlingar en viktig del i en allomfattande andlig strävan att följa befallningen att ta emot den Helige Anden. De Guds bud som vi lyder och de inspirerande råd från kyrkans ledare som vi följer inriktar sig framför allt på att vi ska få Andens sällskap. I grunden syftar all undervisning i evangeliet och alla dess aktiviteter till att vi ska komma till Kristus genom att ta emot den Helige Anden i vårt liv.

Du och jag bör sträva efter att bli lik de unga krigarna som Mormons bok beskriver som ”noggrant utförde varenda befallning de fick. Ja, och det skedde dem enligt deras tro ...

Och de var noggranna med att komma ihåg Herren, sin Gud, dag för dag. Ja, de vinnlägger sig om att ständigt hålla hans stadgar och hans lagar och hans befallningar” (Alma 57:21; 58:40).

Vittnesbörd

Herren har förkunnat att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är ”den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta” (L&F 1:30). Den här återställda kyrkan är sann eftersom det är Frälsarens kyrka. Han är ”vägen och sanningen och livet” (Joh 14:6). Och det är en levande kyrka på grund av den Helige Andens verkningar och gåvor. Det är en sådan välsignelse att få leva i en tid när prästadömet finns på jorden och vi kan ta emot den Helige Anden.

Flera år efter sin martyrdöd visade sig profeten Joseph Smith för president Brigham Young och gav följande tidlösa råd: ”Säg åt medlemmarna att vara ödmjuka och trofasta och se till att de behåller Herrens Ande så skall den leda dem rätt. Var försiktiga och avvisa inte den milda och stilla rösten. Den skall lära [er vad ni] skall göra och vart [ni] skall gå. Den skall ge [er] rikets frukter. Säg åt bröderna att låta sig övertygas så att när den Helige Anden kommer till dem, deras hjärtan är redo att ta emot den. De kan skilja Herrens Ande från alla andra andar. Den

viskar frid och glädje till deras själar. Den tar bort illvilja, hat, avund, stridighet och allt ont från deras hjärtan, och deras hela önskan [blir] att göra gott, frambringa rättfärdighet och bygga upp Guds rike. Tala om för bröderna att om de vill följa Herrens Ande, så går de den rätta vägen” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 98).

Det är min bön att vi uppriktigt önskar och på rätt sätt bjuder in den Helige Anden till vårt dagliga liv. Jag ber också att var och en av oss trofasta ska följa Guds bud och verkligen ta emot den Helige Anden. Jag lovar er att välsignelserna som profeten Joseph Smith beskrev för Brigham Young kan tillämpas på och uppnås av var och en som hör eller läser detta budskap.

Jag vittnar om att Fadern och Sonen verkligen finns. Jag vittnar om att den Helige Anden är en uppenbarare, en tröstare och den främste läraren vi bör söka lärdom från. Och jag vittnar om att Andens välsignelser och gåvor är verksamma i den återställda, den sanna och den levande Jesu Kristi Kyrka i dessa dagar. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Larry R. Lawrence

i de sjuttios kворum

Modigt föräldraskap

Det världen verkligen behöver är modiga föräldrar som vågar höja sina röster och ta ställning.

Jag vill idag tala till er som är föräldrar till tonåringar. Era skärpta och energiska ungdomar utgör kyrkans framtid och därför är de det främsta målet för motståndarens angrepp. Många av er, trofasta mödrar och fäder, lyssnar på konferensen idag med en bön om att få svar på hur ni ska vägleda era barn genom dessa viktiga år. Mina äldsta barnbarn har nyligen blivit tonåringar, så det här ämnet ligger mig varmt om hjärtat. Det finns inga felfria föräldrar och inga lätta svar, men vi kan sätta vår lit till sanningens principer.

Temat för veckoträffarna 2010 för Unga män och Unga kvinnor togs från Josua. Det börjar med orden: "Var stark och frimodig ... Var ... inte förskräckt" (Jos 1:9). Det här uttrycket i skrifterna skulle vara ett bra tema för föräldrarna också. Det världen verkligen behöver i de här sista dagarna är modiga föräldrar som vågar höja sina röster och ta ställning.

Föreställ er ett ögonblick att er dotter sitter på järnvägsspåret och ni hör tågvislan i bakgrunden. Skulle ni uppmana henne att flytta på sig? Eller skulle tveka för att ni oroar er för att hon skulle tycka ni var överbeskyddande? Om hon struntade i er varning, skulle ni snabbt flytta henne till en trygg plats? Naturligtvis skulle

ni det! Er kärlek till er dotter skulle överskugga alla andra synpunkter. Ni skulle värdera hennes liv mer än hennes tillfälliga positiva inställning till er.

Svårigheter och frestelser attackerar våra tonåringar med ilfarten och effekten av ett godståg. Som vi påminns i tillkännagivandet om familjen har föräldrarna ansvaret att beskydda sina barn.¹ Det innebär både andligt och fysiskt beskydd.

I Mormons bok läser vi om Alma den yngres råd till sin vilsegångne son. Corianton hade begått några allvarliga fel medan han var missionär bland zoramiterna. Alma älskade honom tillräckligt mycket för att tala rakt på sak om problemet. Han uttryckte sin stora besvikelse över att hans son varit omoralisk och förklarade syndens allvarliga följder för honom.

Jag inspireras varje gång jag läser Almas modiga ord: "Och nu säger Herrens Ande till mig: Befall dina barn att göra gott ... Därför befäller jag dig, min son, i fruktan för Gud, att du avstår från din ondskas" (Alma 39:12). Detta tidiga ingripande från hans far blev en vändpunkt för Corianton. Han omvände sig och tjänade trofast därefter (se Alma 42:31; 43:1–2).

Jämför Almas exempel med en annan fars exempel i skrifterna, nämligen Eli i Gamla testamentet.

Eli verkade som högpräst i Israel när profeten Samuel var ung. Det står i skrifterna att Herren tillrättavisade honom strängt därför "att hans söner drog förbannelse över sig, utan att han tillrättavisade dem" (1 Sam 3:13). Elis söner omvände sig aldrig och hela Israel fick lida på grund av deras missgärningar. Berättelsen om Eli lär oss att föräldrar som älskar sina barn inte har råd att låta sig skrämmas av dem.

För flera år sedan påminde äldste Joe J. Christensen oss under en generalkonferens: "Föräldraskap är inte en tävling i popularitet."² I samma anda har äldste Robert D. Hales sagt: "Ibland är vi rädda för våra barn — rädda att rådgöra med dem av fruktan för att såra dem."³

För många år sedan ville vår sju-tonårige son resa bort över helgen med sina vänner, som alla var bra pojkar. Han bad om tillåtelse att få göra det. Jag ville säga ja, men av någon anledning kändes det obehagligt. Jag berättade för min hustru om mina känslor, och hon gav mig sitt stöd. "Vi måste lyssna på den varnande rösten", sade hon.

Naturligtvis blev vår son mycket besviken och frågade varför vi inte ville att han skulle åka. Jag svarade helt ärligt att jag inte visste varför. "Det känns helt enkelt inte bra", förklarade jag, "och jag älskar dig för mycket för att ignorera sådana känslor." Jag blev ganska förvånad när han sade: "Det är okej, pappa. Jag förstår."

Ungdomarna förstår mer än vi inser, för de har också den Helige Andens gåva. De försöker känna igen Anden när han talar och de ser vårt exempel. De lär sig av oss att lyssna på maningarna de får — de lär sig att om något "inte känns bra" är det bäst att låta bli.

Det är mycket viktigt att man och hustru är överens när de fattar beslut

som föräldrar. Om den ena föräldern besväras av något borde de inte ge sin tillåtelse. Om den ena känner obehag vid tanken på en film, ett tv-program, ett videospel, en fest, en klänning, en baddräkt eller en internetaktivitet, så var modiga nog att stödja varandra och säga nej.

Jag vill läsa ett brev för er från en förtvivlad mor. Hennes tonårige son hade gradvis förlorat Anden och kommit bort från kyrkan. Hon förklarade hur det hände: "Under hela min sons tonårstid oroade jag mig och försökte hindra honom från att spela våldsamma videospel. Jag talade med min man och visade honom artiklar i *Ensign* och i dagstidningar som varnade för dessa spel. Men min man tyckte att det var okej. Han sade att vår son inte använde droger och att jag skulle sluta oroa mig. Ibland gömde jag handkontrollerna men min man hittade dem och gav tillbaka dem. Det började bli lättare

att ge efter ... än att motarbeta det. Jag känner verkligen att videospel är lika beroendeframkallande som droger. Jag skulle göra allt för att andra föräldrar inte ska behöva gå igenom samma sak."

Bröder och systrar, om er make eller maka känner sig besvärad av något, visa respekt för de känslorna. När ni väljer den lättaste utvägen genom att inget säga eller göra, kanske ni möjliggör destruktivt beteende.

Föräldrar kan förhindra stora sorger genom att lära sina barn att vänta med romantiska relationer tills de är mogna för äktenskapet. Att för tidigt ha stadigt sällskap med en pojkvän eller flickvän är farligt. Att bli ett "par" skapar en känslomässig intimitet som ofta leder till fysisk intimitet. Satan känner till det här förloppet och använder det till sin fördel. Han gör vad som helst för att hindra unga män från att gå ut som missionärer och att tempeläktenskap ingås.

Det är livsviktigt att föräldrar vågar höja sina röster och ingripa innan Satan lyckas med sina uppsåt. President Boyd K. Packer lärde att "när det gäller moral har vi både *rätten* och *skyldigheten* [att] höja en varnande röst."⁴

Det har alltid varit min uppfattning att inget verkligt bra sker sent på kvällen och att unga människor behöver veta när de förväntas komma hem.

Ett stort mått visdom visas av föräldrar som inte går och lägger sig förrän deras barn har återvänt hem. Unga män och kvinnor fattar bättre beslut när de vet att deras föräldrar väntar på dem för att få höra om kvällens aktiviteter och sedan kysser dem godnatt.

Får jag ge er min personliga varning om en vana som förekommer i många kulturer. Jag menar övernattningar eller att sova över hos en vän. Som biskop upptäckte jag att alltför många ungdomar bröt Visdomsordet

eller kyskhetslagen för första gången när de sov över hos vänner. Alltför ofta såg de på pornografi för första gången eller fick sin första kontakt med polisen när de tillbringade natten borta från hemmet.

Kamrattrycket är starkare när våra barn är borta från vårt inflytande och när deras motstånd försvagas sent på kvällen. Om ni någonsin har känt er illa till mods inför en övernattnings, var då inte rädda för att följa den varnande rösten. Var alltid bedjande

när det gäller att skydda era dyrbara barn.

Modigt föräldraskap betyder inte alltid att man ska säga nej. Föräldrar behöver också modigt säga ja till nutida profeters råd. Våra ledare i kyrkan har gett oss rådet att upprätta rättfärdiga mönster i vårt hem. Överväg att använda er av fem grundläggande vanor som har makten att stärka våra ungdomar: familjebön, skriftstudier i familjen, familjens hemafton, familjemiddag

och regelbundna personliga samtal med varje barn.

Det krävs mod att samla barnen från det de håller på med och knäböja tillsammans som familj. Det krävs mod att stänga av teven och datorn och att hjälpa er familj utforska skrifterna varje dag. Det krävs mod att säga nej till andra aktiviteter på måndagskvällen så att den kvällen kan användas till familjen. Det krävs mod och viljestyrka att undvika för många aktiviteter så att familjen kan äta middag tillsammans.

Ett av de effektivaste sätten att påverka en son eller dotter är att ha ett personligt samtal med dem. Genom att noggrant lyssna kan vi upptäcka deras hjärtas önskningar, hjälpa dem sätta upp rättfärdiga mål och berätta om de andliga intryck vi har fått om dem. Rådgivning kräver mod.

Försök föreställa er vad det uppväxande släktet kunde bli om de här fem mönstren för rättfärdighet tillämpades regelbundet i varje hem. Våra ungdomar skulle bli som Helamans armé: oövervinnliga (se Alma 57:25–26).

Att uppfostra tonåringar i de sista dagarna är ett mycket ödmjukande uppdrag. Satan och hans efterföljare strävar efter att bringa det här släktet på fall. Herren förväntar sig att tappra föräldrar ska lyfta upp dem. Föräldrar, "var starka och frimodiga, var inte förskräckta" (se Josua 1:9). Jag vet att Gud hör och besvarar era böner. Jag vittnar om att Herren stöder och välsignar modiga föräldrar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
2. Joe J. Christensen, "Att fostra barn i en förenad miljö", *Nordstjärnan*, jan. 1994, s. 11.
3. Robert D. Hales, "Med en god förälders djupa känsla: Ett hoppets budskap till familjerna", *Liahona*, maj 2004, s. 90.
4. Boyd K. Packer, "Vår moraliska miljö", *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 63.

Äldste Per G. Malm
i de sjuttios kvorum

Ro för era själar

Att finna ro för våra själar innebär att känna frid i sinne och hjärta, och det är en följd av att vi lär och följer Kristi lärdomar.

I centrala Göteborg finns det en bred gata med vackra träd på varje sida. En dag såg jag ett hål i stammen på ett av de höga, stora träden, så jag tittade nyfiket in och såg att hela trädet var ihåligt. Ihåligt, ja, men tomt, nej! Det var fyllt med allt slags skräp.

Jag blev förvånad över att trädet fortfarande kunde stå upprätt. Därför tittade jag upp och såg då ett brett stålband som var monterat runt översta delen av stammen. Flera stålvaror var fästa vid bandet, och de i sin tur var fastspända och förankrade vid närliggande byggnader. På avstånd såg det här trädet ut som de andra träden. Det var bara när man tittade inuti som man såg att det var ihåligt i stället för att ha en stark och stabil stam. Många år tidigare hade något påbörjat processen att försvaga stammen, en liten bit här och en liten bit där. Det hände inte över en natt. Men precis som ett ungt träd bit för bit växer och blir ett kraftigt träd, så kan vi steg för steg växa i vår förmoda att bli stabila och fyllda inifrån och ut i motsats till det ihåliga trädet.

Det är genom Jesu Kristi helande försoning som vi kan få kraften att stå raka och starka och få våra själar fyllda — med ljus, kunskap, glädje och kärlek. Han inbjuder "alla att komma till honom och ta del av hans godhet.

Och han avvisar ingen som kommer till honom" (2 Nephi 26:33). Hans löfte lyder:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar" (Matt 11:28–29).

Om denna ro eller vila sade president Joseph F. Smith: "För mig innebär det att inträda i Guds kunskap och kärlek, med tro på hans syften och hans plan i sådan utsträckning att vi vet att vi har rätt och att vi inte jagar efter någonting annat. Vi störs inte av varje vindkast i läran eller av människors lister och ränker vilka ligger i försåt för att bedra. Vi vet om läran att den är av Gud och vi frågar inte någon om den. Andra får gärna ha sina åsikter, sina egna tankar och sina påfund. Men den människa som nått denna grad av tro på Gud, så att all tvivel och all fruktan vikit bort från henne, har ingått i 'Guds vila'" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* [1999], s. 56).

Att finna ro för våra själar innebär att känna frid i sinne och hjärta, och det är en följd av att vi lär och följer Kristi lärdomar samt blir Kristi

utsträckta händer i att betjäna och hjälpa andra. Att tro på Jesus Kristus och följa hans lärdomar ger oss ett solitt hopp, och det hoppet blir ett fast ankare för våra själar. Vi kan bli ståndaktiga och orubbliga. Vi kan få en varaktig, inre frid. Vi kan gå in i Herrens vila. Bara om vi vänder oss bort från ljus och sanning kommer känslan av tomhet, i likhet med trädet, att fylla vår själs innersta rum, och vi kanske till och med försöker fylla det tomrummet med sådant som saknar varaktigt värde.

Med tanke på vår tillvaro som andebarn innan vi kom till jorden och på odödligheten i livet härefter, utgör livet här på jorden faktiskt bara ett kort ögonblick.

Det är emellertid en prøvotidens dag, men den är också en möjligheternas dag när vi väljer att acceptera inbjudan att inte slösa bort vår prøvotids dagar (se 2 Nephi 9:27). De tankar som vi uppehåller oss vid i våra sinnen, de känslor vi hyser i våra hjärtan, och de handlingar vi väljer att göra får alla en avgörande inverkan på vårt liv, både här och i livet härefter.

En god vana är att lyfta blicken varje dag för att hålla kvar ett evigt perspektiv på det som vi planerar och gör, särskilt om vi upptäcker en tendens att vänta till en "framtida morgondag" med att göra det som vi vet vi bör utföra medan vi har vår "nuvarande idag".

På vår vandring får vi hjälp i våra val genom Andens stärkande inflytande. Om vi väljer att handla i strid med det ljus och den kunskap vi har får vi dåligt samvete, och det känns naturligtvis inte bra. Men ett dåligt samvete är en välsignelse på så sätt att vi genast påminns om att det är dags för omvändelse. När vi är ödmjuka och önskar göra det som är rätt, blir vi ivriga att genast ändra vårt

beteende, medan de som är högmodiga och som kanske försöker "vara sin egen lag" (L&F 88:35) låter Satan leda "dem vid halsen med ett rep av lin till dess han binder dem med sina starka rep för evigt" (2 Nephi 26:22), om inte omvändelsens anda tränger in i deras hjärtan. Att följa onda inflytanden kan aldrig resultera i en känsla av frid, helt enkelt för att frid är en gåva från Gud och den kommer bara genom Guds Ande.

"Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka" (Alma 41:10).

I vårt dagliga liv är det ofta de små och enkla tingen som har en bestående inverkan (se Alma 37:6–7). Det vi säger, hur vi handlar och hur vi väljer att reagera påverkar inte bara oss själva utan också dem i vår omgivning. Vi kan bygga upp, eller vi kan riva ner. Ett enkelt och positivt exempel är en berättelse om min farmor. Hon skickade ett av sina yngsta barn

för att köpa några ägg. Barnet som fått förtroendet var troligen mycket glad på vägen hem, men när hon kom fram var de flesta äggen knäckta. En vän till familjen var på besök och uppmanade min farmor att ge barnet en utskällning för att hon uppfört sig så illa. I stället sade farmor lugnt och klokt: "Nej, det gör inte att äggen blir hela igen. Vi får helt enkelt använda det vi kan och göra några pannkakor som vi kan njuta av tillsammans."

När vi lär oss att hantera vardagens små och enkla ting på ett vist och inspirerat sätt, resulterar det i ett positivt inflytande som förstärker harmonin i våra själar och bygger upp och stärker alla i vår omgivning. Det blir följderna eftersom allt som inbjuder till att göra gott "kommer genom Kristi kraft och gåva, varför [vi] med fullkomlig visshet kan veta att det är av Gud" (Moroni 7:16).

I dag står inte det ihåliga trädet kvar som jag berättade om. Några ungdomar lade smällare i tomrummet, vilket fick trädet att börja brinna. Det gick inte att rädda, och man blev tvungen att fälla det. Se upp med sådant som förgör inifrån och ut, vare sig det är stort eller litet! Det kan explodera och orsaka andlig död.

Låt oss i stället koncentrera oss på sådant som bidrar till varaktig frid i hjärta och sinne. Då skall vår "självtillit växa sig stark i Guds närhet" (L&F 121:45). Löftet om att få gå in i Herrens vila, att få fridens gåva, är långt ifrån en tillfällig, världslig tillfredsställelse. Det är i sanning en himmelsk gåva: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:27). Han har kraften att hela och stärka själen. Han är Jesus Kristus, om vilken jag vittnar i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Jairo Mazzagardi
i de sjuttios kворum

Att undvika syndens snara

*Var starka och fatta goda beslut som låter
er äta av frukten från livets träd.*

En vacker och solig morgon bad jag min nästan åttaåriga sondotter Vicki att ta en promenad med mig nära en sjö, som egentligen är en vattenreservoar för vår vackra stad.

Vi vandrade glatt och lyssnade till den kristallklara bäckens mjuka porlande längs stigen. Vackra gröna träd och ljuvligt doftande blommor växte längs stigen. Vi hörde fåglarna sjunga.

Jag frågade min blåögda, muntra och oskuldsfulla sondotter hur hon förberedde sig för dopet.

Hon svarade med en fråga: "Farfar, vad är synd för något?"

Jag bad tyst om inspiration och försökte svara så enkelt som möjligt: "Att synda betyder att avsiktligt vara olydig mot Guds bud. Det gör vår himmelske Fader ledsen och synden för med sig lidande och sorg."

Hon blev tydligt orolig och frågade: "Och hur får den tag i oss?"

Den frågan avslöjar för det första renhet, men visar också en vilja att undvika synden.

För att hjälpa henne förstå bättre använde jag mig av naturen omkring oss som illustration. När vi fortsatte längs stigen såg vi en ganska stor stenstolpe till ett taggrådsstängsel. Runt

den tunga och stora stolpen växte det blommor, buskar och små träd. Med tiden skulle växterna bli större än stolpen.

Jag mindes att det lite längre fram på stigen fanns en annan stenstolpe som redan var övervuxen, lite i sänder och nästan obemärkt, av vegetationen som växte runt omkring den. Jag antar att en stolpe inte skulle inse att den trots sin styrka kunde bli omringad och förstörd av bräckliga plantor. Stolpen skulle ha tänkt: "Inga problem! Jag är stor och stark och den här lilla växten kan inte skada mig."

Så när ett närstående träd växer och blir större märker inte stolpen det först. Sedan börjar stolpen njuta av skuggan som trädet ger. Men trädet fortsätter att växa och omger stolpen med två grenar som först verkar bräckliga men som med tiden slingrar sig runt stolpen.

Stolpen förstår fortfarande inte vad som händer.

Snart nådde vi fram till den omtalade stolpen. Den hade ryckts upp ur marken. Min lilla sondotter såg imponerad ut och frågade mig: "Farfar, är det här syndens träd?"

Jag förklarade då för henne att det bara var en symbol, eller ett exempel, på hur synden får tag i oss.

Jag vet inte hur vårt samtal kommer att påverka henne, men det fick mig att tänka på syndens många skepnader och hur den smyger sig in i vårt liv om vi tillåter det.

Vi måste vara på vakt eftersom de små besluten för med sig stora följder, liksom att gå till sängs tidigt och stiga upp tidigt för med sig stora följder. I Läran och förbunden 88:124 lär vi oss: "Stig upp tidigt så att era kroppar och era sinnen kan bli styrkta." De som går till sängs tidigt vaknar utvilade med styrkt kropp och sinne samt välsignade av Herren tack vare deras lydnad.

Det som verkar vara av mindre betydelse, som att gå till sängs sent, inte be en bön en dag, hoppa över fastan, eller bryta mot sabbatsbudet — små misstag — gör att vi bit för bit blir mindre känsliga och böjda att göra värre saker.

När jag var tonåring skulle jag vara hemma klockan tio på kvällen. Idag är det tiden då somliga ger sig ut för att ha roligt. Men vi vet att det är på kvällen som några av de värsta sakerna händer. Det är under de mörka timmarna som en del ungdomar går till olämpliga platser, där musik och sångtexter inte låter dem ha den Helige Andens sällskap. Och under sådana omständigheter blir de lätt offer för synden.

Att falla offer för synden börjar oftast med att någon väljer vänner vars normer inte stämmer överens med evangeliet. För att bli populär eller accepterad av jämnåriga kompromissar personen med evangeliets principer och lagar och beger sig nerför en stig som bara för med sig smärta och sorg både för den personen och hans eller hennes nära och kära.

Vi måste ge akt på att inte låta synden växa upp omkring oss. Olika former av synd finns överallt — som till exempel i en dator eller mobiltelefon. Teknik är bra och kan vara till stor nytta för oss. Men när den används på olämpliga sätt — som att slösa bort tiden på spel, program som ökar ens köttsliga aptit, eller mycket värre saker, som pornografi — är den nedbrytande. Pornografi förstör karaktären och får användaren att sjunka ner i orenhetens kvicksand, som det krävs stora hjälpinsatser att ta sig ur.

Det här hemska monstret orsakar smärta och lidande, både för användaren och för hans eller hennes oskyldiga barn, make/maka, far och mor. Köttslig lusta leder till bitterhet och sorg. Lydnad och offer leder till välbehag och evig glädje.

Beslut om vilka normer som ska följas måste fattas i förväg, inte när man står inför frestelsen. Våra riktlinjer måste vara:

- Det här ska jag göra därför att det är rätt, det kommer från Herren och det gör mig lycklig.

- Det här ska jag inte göra därför att det leder mig bort från sanningen, från Herren och från den eviga glädje som han lovat de trofasta och lydiga.

Eftersom Fadern visste att vi skulle begå fel har han i sin underbara kärleksplan gett oss en världens Frälsare som skulle sona alla människors synder om de omvänder sig, om de kommer till honom för att få hjälp, tröst och förlåtelse och om de är villiga att ta på sig hans namn — Jesus Kristus.

Om vi syndar måste vi snabbt söka hjälp eftersom vi inte ensamma kan ta oss ur syndens snara, liksom den omtalade stolpen inte kan befria sig själv. Någon måste hjälpa oss komma ur den dödliga omfamningen.

Föräldrar kan ge hjälp och biskopen har kallats av Gud att hjälpa oss. Det är inför honom vi måste öppna vårt hjärta.

Läran och förbunden 58:42–43 förklarar:

”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag,

Herren, kommer inte längre ihåg dem.

Härigenom kan ni veta om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem.”

Några månader efter vår promenad vid sjön intervjuades min sondotter av biskopen — som var hennes far — inför dopet. Efter intervjun frågade jag henne hur det gick. Hennes svar var nästan en tillrättavisning: ”Farfar, en intervju är konfidentiell. Det vet du.”

Biskopar, jag hoppas ni inser allvaret i det svaret. Jag tror att min sondotter fick stora insikter på mycket kort tid.

Liksom trädet jag beskrev förde med sig sorg, smärta, lidande och insnärjning, kan ett annat träd föra med sig motsatsen. Det beskrivs i 1 Nephi 8:10–12:

”Och det hände sig att jag såg ett träd vars frukt var begärlig eftersom den gjorde människan lycklig.

Och det hände sig att jag gick fram och åt av dess frukt. Och jag fann att den var mycket söt, sötare än allt annat jag någonsin tidigare smakat. Ja, och jag såg att dess frukt var vit, och dess vithet överträffade allt jag någonsin hade sett.

Och då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor glädje.”

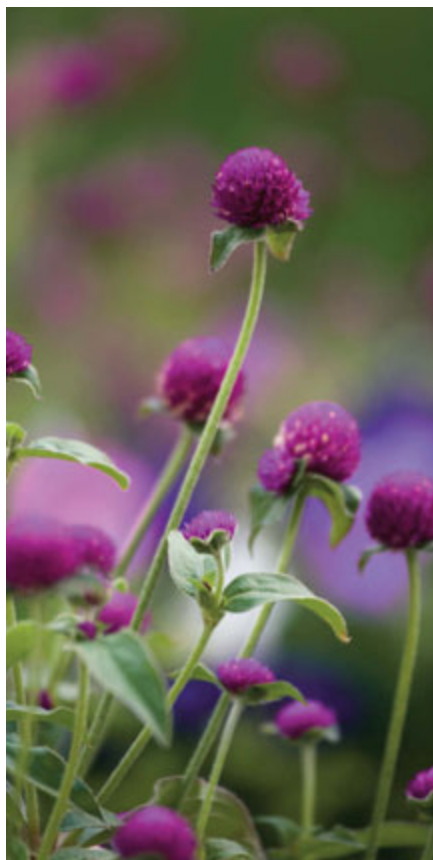
Kära bröder och systrar, var starka och fatta goda beslut som låter er äta av frukten från livets träd. Om ni av någon anledning har begått fel eller lämnat stigen är våra händer utsträckta och vi säger till er: ”Kom. Det finns hopp. Vi älskar er och vi vill hjälpa er bli lyckliga.”

Vår himmelske Fader älskar oss så mycket att han utgav sin ende Son Jesus Kristus.

Jesus Kristus älskar oss så mycket att han gav sitt liv för att sona våra synder!

Vad är vi villiga att ge för att bli rena och få den glädjen?

Jag vittnar om dessa sanningar i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Mervyn B. Arnold

i de sjuttios kvarum

Vad har du gjort med mitt namn?

En dag måste var och en av oss redogöra för vår frälsare Jesus Kristus vad vi har gjort med hans namn.

När president George Albert Smith var ung visade sig hans avlidne farfar George A. Smith i en dröm och sade: ”Jag skulle vilja veta vad du har gjort med mitt namn.” President Smith svarade: ”Jag har aldrig gjort någonting med ditt namn som du behöver skämmas över.”¹

Varje vecka när vi tar del av sakramentet sluter vi förbund och lovar att vi är villiga att ta på oss Kristi namn, alltid minnas honom och hålla hans bud. Om vi är villiga att göra det har vi blivit lovade den underbara välsignelsen — att hans Ande alltid ska vara hos oss.²

Precis som president George Albert Smith behövde redogöra för sin farfar för vad han hade gjort med hans namn, måste var och en av oss en dag redogöra för vår frälsare Jesus Kristus vad vi har gjort med hans namn.

Vikten av att ha ett gott namn omnämns i Ordspråksboken där vi kan läsa: ”Gott namn är mer värt än stor rikedom, gott anseende bättre än silver och guld”³ och ”den rättfärdiges [namn] blir till välsignelse.”⁴

Då jag begrundade de här skriftstälлена och vikten av att ha ett gott namn, fylldes mitt sinne av en mängd

minnen om det goda namn och det arv som mina föräldrar lämnade efter sig till mina fyra bröder, två systrar och mig. Mina föräldrar ägde inte världens rikedomar och inte heller silver eller guld. Vi var nio personer som växte upp i ett hem med två sovrum, ett badrum och en inbyggd veranda på baksidan där mina systrar sov. När mina föräldrar gick bort samlades jag och mina syskon för att dela upp deras jordiska ägodelar, vilka inte var många. Min mor lämnade efter sig några klänningar, begagnade möbler och några få andra personliga föremål. Min far lämnade efter sig några snickarverktyg, några gamla jaktgevär och inte mycket mer. Det enda som var värt några pengar var ett enkelt hem och ett litet sparkonto.

Tillsammans grät vi av tacksamhet, för vi visste att de hade lämnat efter sig något mycket mer värdefullt än silver och guld. De hade gett oss sin kärlek och sin tid. De hade ofta burit vittnesbörd om evangeliets sanningar, som vi nu kan läsa i deras dyrbara dagböcker. Genom exempel istället för genom ord hade de lärt oss att arbeta hårt, vara ärliga och att betala ett fullt tionde. De gav oss också en önskan

att utbilda oss, verka som missionärer och, viktigast av allt, att finna en evig livskamrat, att gifta oss i templet och hålla ut intill änden. De gav oss verkligen ett gott namn i arv och för det kommer vi att vara evigt tacksamma.

När den älskade profeten Helaman och hans hustru välsignades med två söner gav de dem namnen Lehi och Nephi. Helaman berättade för sönerna varför de hade fått namn efter två förfäder som hade levt nästan 600 år innan de föddes. Han sade:

”Se, mina söner ... jag har givit er namn efter våra första föräldrar [Lehi och Nephi] ... och detta har jag gjort för att ni, när ni kommer ihåg era namn ... skall komma ihåg *deras gärningar*. Och när ni kommer ihåg *deras gärningar skall ni veta att det är sagt, och även skrivet, att de var goda*.

Därför, mina söner, vill jag att ni skall göra det som är gott *så att det kan sägas, och även skrivas, om er alldeles som det har sagts och skrivits om dem ...*

*så att ni kan få evigt liv, denna dyrbara gåva.”*⁵

Bröder och systrar, hur kommer man att minnas era namn om 600 år?

Moroni talade om hur vi kan ta på

oss Kristi namn och på så sätt skydda vårt goda namn. Han lärde:

”Och vidare vill jag uppmana er att *komma till Kristus* och hålla fast vid *varje god gåva* och *inte vidröra någon ond gåva eller något orent ...*

Ja, *kom till Kristus* och bli fullkomnade i honom och avstå från all ogudaktighet.”⁶

I det inspirerade häftet *Vägledning för de unga* står det att den fria viljan är en gudagiven, evig princip som medför moraliskt ansvar för vad vi väljer. ”Även om vi är fria att välja är vi inte fria att välja följderna av våra handlingar. När vi gör ett val kommer vi att få erfara följderna av det valet.”⁷

Strax efter det att min älskade Devonna och jag gift oss berättade hon för mig om hur hon i sin ungdom fick ta del av denna viktiga lärdom, att vi är fria att välja men att vi inte är fria att välja följderna av våra handlingar. Med hjälp av min dotter Shelly vill jag återge syster Arnolds upplevelse:

”Som femtonåring tyckte jag ofta att det fanns för många regler och bud. Jag var inte säker på att en normal, levnadsglad tonåring kunde njuta av livet med så många begränsningar. Dessutom tog de många timmarna

som jag arbetade på min fars gård mycket tid från mina vänner.

Just den här sommaren var en av mina uppgifter att se till att korna som betade vid berget inte tog sig igenom stängslet och kom ut på veteåkern. En ko som betar i sig växande vete kan svälla upp, kvävas och dö. En viss ko försökte alltid sticka ut huvudet genom stängslet. En morgon när jag red längs med stängslet och tittade till boskapen såg jag att kon hade tagit sig igenom stängslet och kommit ut på veteåkern. Till min förfäran insåg jag att hon hade betat på veteåkern en längre stund, för hon var redan uppsvälld och såg nästan ut som en ballong. Jag tänkte ’Dumma ko! Stängslet var till för att skydda dig och ändå bröt du dig igenom det och har ätit så mycket vete att ditt liv är i fara.’

Jag red snabbt hem och hämtade pappa. Men när vi kom tillbaka såg jag henne ligga död på marken. Jag var ledsen över att ha förlorat kon. Vi hade gett henne vackra betesmarker vid berget och ett stängsel för att hålla henne borta från det farliga vetet och ändå var hon dum nog att bryta sig genom stängslet och orsaka sin egen död.

När syster Arnold (representeras här av sin dotter) var 15 år gammal och vakade över boskap på bete insåg hon vilken beskyddande kraft buden har.

När jag tänkte på stängslets roll insåg jag att det var ett skydd, precis som buden och mina föräldrars regler var ett skydd. Buden och reglerna fanns till för mitt eget bästa. Jag insåg att lydnad till buden skulle rädda mig från fysisk och andlig död. Den insikten blev en vändpunkt i mitt liv.”

Syster Arnold lärde sig att vår gode, vise och kärleksfulle himmelske Fader har gett oss bud, inte för att begränsa oss, som motståndaren vill att vi ska tro, utan för att välsigna vårt liv och skydda vårt goda namn och vårt arv till framtida generationer — precis som de hjälpte Lehi och Nephi. Liksom kon som fick ta konsekvenserna av sitt val måste var och en av oss lära oss att gräset *aldrig* är grönare på andra sidan — och aldrig kommer att vara det, för ”ogudaktighet har aldrig inneburit lycka.”⁸ Var och en av oss kommer att få ta konsekvenserna av våra val när livet är slut. Buden är tydliga, de beskyddar oss — de begränsar oss inte — och lydnadens underbara välsignelser är oräkneliga!

Vår Himmelske Fader visste att vi alla skulle göra misstag. Jag är så tacksam för försoningen som gör det möjligt för oss att omvända oss, att göra nödvändiga förändringar så att vi återigen kan vara med vår Frälsare och känna förlåtelsens ljuva frid.

Vår Frälsare inbjuder oss varje dag att rena vårt namn från synden och återvända till hans närhet. Hans uppmantran är fylld av kärlek och ömhet. Föreställ er att Frälsarens omfamnar er när jag läser hans ord: ”Vill ni inte nu återvända till mig och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?”⁹

Idag vill jag ge var och en av er samma uppmaning som jag fick av mina föräldrar, som alltid kommer att bli ihågkomna för sitt goda namn. Innan du gör något, föreställ dig att

Frälsaren står vid din sida och fråga dig själv: ”Skulle jag tänka det, säga det eller göra det om han var här?” För han är verkligen här. Vår älskade president Thomas S. Monson, som jag vittnar om att han är en profet, citerar ofta följande vers ur skrifterna när han talar om vår Herre och Frälsare: ”Ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan.”¹⁰

På den underbara dagen när vi står inför vår älskade Frälsare för att redogöra för vad vi har gjort med hans namn, må vi kunna betyga: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag

har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.”¹¹ ”Jag har hedrat ditt namn.” Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Han dog för att vi skulle få leva. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenter: Elevens lektionsbok* (Kyrkans utbildningsverksamhet, lektionsbok, 2007), s. 134.
2. Se L&F 20:77.
3. Ords 22:1.
4. Ords 10:7.
5. Helaman 5:6–8; kursivering tillagd.
6. Moroni 10:30, 32; kursivering tillagd.
7. Se *Vägledning för de unga* (häfte, 2002), s. 4.
8. Alma 41:10.
9. 3 Nephi 9:13.
10. L&F 84:88.
11. 2 Tim 4:7.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

O, hur listig är inte den ondes plan

Det finns hopp för den som är beroende, och det hoppet kommer genom Herrens Jesu Kristi försoning.

Bröder och systrar, hösten kommer till Klippiga bergen med löv i härliga färger, som från att ha varit gröna går över i flammande orange, rött och gult. Om hösten är hela naturen stadd i förvandling inför vinterns kalla, stränga skönhet.

Hösten är en särskilt spännande tid för dem som ägnar sig åt flugfiske, för det är då som öringen drivs av en nästan omättlig hunger att frossa för att bygga upp kroppen inför vinterns knappa tillgång på föda.

Flugfiskaren försöker fånga öringen med list. En skicklig sportfiskare iakttar öringens beteende, vädret, strömförhållanden och vilka slags insekter öringen äter och när dessa kläcks. Han binder ofta själv de beten han använder. Han vet att de konstgjorda insekterna, som inuti är försedda med små krokare, måste fullständigt bedra öringen eftersom fisken märker minsta lilla fel och avvisar betet.

Vad spännande det är att se en öring bryta vattenytan, snappa åt sig betet och kämpa emot tills den slutligen är utmattad och man spinner in den. Kampen består i att fiskaren mäter sin kunskap och skicklighet med den ståtliga öringen.

Att använda konstgjorda beten för att lura och fånga en fisk är ett exempel på det sätt som Lucifer ofta frestar, bedrar och försöker snärja oss på.

I likhet med flugfiskaren som vet att öringen drivs av hunger, känner Lucifer till vår egen "hunger" eller våra svagheter, och frestar oss med falska beten som om vi nappar på dem kan göra att vi blir uppryckta ur livets ström och hamnar under hans obarmhärtiga inflytande. Men till skillnad från sportfiskaren som fångar och kastar tillbaka fisken oskadd i vattnet, släpper Lucifer inte frivilligt taget. Hans mål är göra sina offer lika olyckliga som han är.

Lehi sade: "Eftersom han fallit från himlen och blivit för evigt olycklig sökte han också hela mänsklighetens olycka" (2 Nephi 2:18).

Jag vittnar tillsammans med mina bröder om att Lucifer är en slug och listig intelligens. En av de huvudmetoder han använder mot oss är sin förmåga att ljuga och bedra för att övertyga oss om att ont är gott och gott är ont. Ända från begynnelsen i det stora rådet i himlen försökte Satan "omintetgöra människans handlingsfrihet som jag, Herren Gud, hade givit henne ...

Och han blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedra och förblinda människorna och leda dem som fångar enligt sin vilja" (Mose 4:3–4).

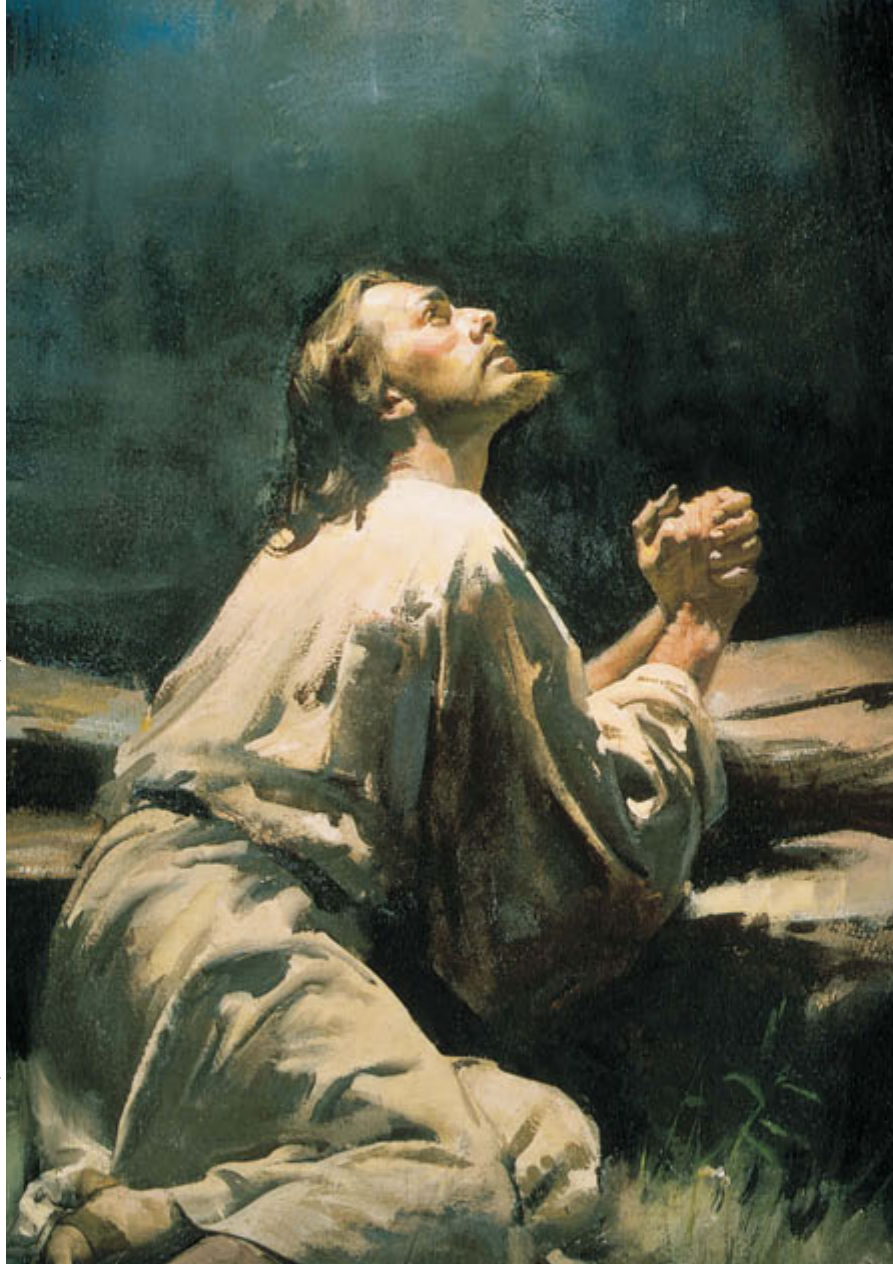
Striden om människans gudagivna handlingsfrihet fortsätter i vår tid. Satan och hans anhang kastar sina beten runtomkring oss i hopp om att vi ska ge efter och nappa så att han kan spinna in oss med bedrägliga medel. Han använder beroende för att stjäla vår handlingsfrihet. Enligt ordboken betyder beroende av varje slag att man överlämnar sig åt något och därmed avstår från handlingsfrihet och blir avhängig av något nedbrytande ämne eller beteende.¹

Forskare säger att det finns en mekanism i vår hjärna som de kallar lustcentrum.² När det aktiveras av vissa droger betvingas den del av hjärnan som styr vår viljestyrka, vårt omdöme, logiska tänkande och vår moral. Det får missbrukaren att överge det som han vet är rätt. Och när det sker sitter kroken fast och Lucifer tar över.

Satan vet hur han ska utnyttja och snärja oss med konstgjorda eller syntetiska ämnen och med beteenden som ger tillfällig njutning. Jag har iakttagit följderna när någon kämpar för att få tillbaka självkontrollen och bli fri från ett nedbrytande missbruk och beroende och återfå självkänslan och oberoendet.

Det finns droger som är så vanebildande att när man missbrukar dem tar de över kontrollen av vår hjärna och tar ifrån oss vår handlingsfrihet. Det stämmer bland annat in på nikotin, opiater — heroin, morfin och andra smärtstillande medel — sedativ eller lugnande medel, kokain, alkohol, marijuana och metamfetamin.

Jag är tacksam att det finns läkare som tack vare sin utbildning kan skriva ut lämpliga läkemedel för att

lindra smärta och lidande. Dessvärre finns det alltför många i samhället i dag, även några av våra egna medlemmar, som blir beroende av och sedan missbrukar receptbelagda läkemedel. Det vet Lucifer, lögnernas fader, och använder sitt inflytande till att stjäla vår handlingsfrihet och fånga missbrukaren med sina hemska bojor (se 2 Nephi 28:22).

Jag talade nyligen med en syster som var inlagd på psykiatriska avdelningen på ett sjukhus. Hon berättade om sin sorgliga levnadsväg från god fysisk och psykisk hälsa, ett underbart äktenskap, en underbar familj, till psykisk sjukdom, dålig hälsa och till att familjen splittrades — och allt började med att hon missbrukade ett

receptbelagt smärtstillande medel.

Två år före vårt samtal hade hon skadat ryggen i en bilolycka. Hennes läkare skrev ut medicin som skulle lindra hennes nästan outhärdliga smärtor. Hon tyckte att hon behövde mer så hon förfälskade recept och till slut började hon köpa heroin. Det ledde till att hon blev anhållen och inspärrad. Hennes drogmissbruk gjorde att äktenskapet sprack. Maken tog ut skilsmässa och fick vårdnaden om barnen. Hon berättade för mig att drogerna inte bara dämpade smärtan utan fick henne också att på kort sikt känna eufori och välbefinnande. Men varje dos räckte bara i några timmar och för varje dos tycktes lindringen bli allt kortvarigare. Hon började ta mer

och mer av drogerna och fastnade i missbrukets onda cirkel. Drogerna blev hennes liv. Kvällen innan jag talade med henne hade hon försökt begå självmord. Hon sade att hon inte längre kunde hantera den kroppsliga, känslomässiga och andliga smärtan. Hon kände sig fången och såg ingen utväg — inget hopp.

Systemens missbruk av receptbelagda och andra droger är inte ett enstaka fall — det sker runtomkring oss. På somliga platser dör fler människor av missbruk av receptbelagda läkemedel än i bilolyckor.³ Bröder och systrar, håll er borta från varje slags ämne som kan snärja er. En endaste sniffning av något eller ett enda piller eller ett enda glas alkohol kan leda till beroende. En nykter alkoholist sade till mig att ett enda glas är skillnaden mellan missbruk och nykterhet. Det vet Satan. Låt honom inte få er på kroken med sina konstgjorda beten som snabbt kan leda till ett beroende.

Bröder och systrar, förstå mig rätt. Jag ifrågasätter inte receptbelagda läkemedel till dem som lider av behandlingsbara sjukdomar eller av svåra smärtor. De är en välsignelse. Det jag säger är att vi noggrant måste följa den dosering som läkarna angett. Och vi måste förvara sådana läkemedel på ett säkert ställe där barn och ungdomar eller andra inte kan komma åt dem.

Vi är också allvarligt oroade över fördärvligt, vanebildande beteende som hasardspel och pornografi som är så nedbrytande för individen och som nu frodas i samhället. Kom ihåg, bröder och systrar, att alla sådana vanor innebär att överlämna sig åt något och därmed avstå från handlingsfrihet och bli beroende. Därför bör tv-spel och sms också sättas upp på listan. Det finns gamers som berättar att de tillbringar upp till 18 timmar om dagen

med att gå från nivå till nivå på tv-spel och försummar allt annat i sitt liv. Att sms:a kan utvecklas till ett beroende som gör att man glömmer bort den viktiga mellanmänniskliga kommunikationen. För inte så länge sedan berättade en biskop för mig att två av hans ungdomar stod bredvid varandra och sms:ade varandra i stället för att prata med varandra.

Medicinsk forskning beskriver beroendet som en "hjärnsjukdom."⁴ Det är sant, men jag tror att har Satan väl fått någon i sitt grepp blir det också en andlig sjukdom. Men oavsett vilken beroendecykel man är fångad i finns det alltid hopp. Profeten Lehi undervisade sina söner om den här eviga sanningen: "Därför är människorna fria i köttet, och allt som är lämpligt för människorna är givet åt dem. Och de är fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens fångenskap och makt" (2 Nephi 2:27).

Om någon som är beroende vill övervinna det så finns det ett sätt som leder till andlig frihet — ett sätt att göra sig fri från trældomen — ett beprövat sätt. Det börjar med bön — uppriktig, enträgen och ständig kommunikation med honom som skapat vår kropp och ande — vår himmelske Fader. Samma princip gäller om man vill lägga bort en ovana eller omvända sig från en synd av vilket slag som helst. Receptet för hur vårt hjärta, vår kropp, vårt sinne och vår ande förvandlas finner vi i skrifterna.

Profeten Mormon gav oss det här rådet: "Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek ... så att

ni kan bli Guds söner ... så att vi kan bli renade alldeles som han är ren" (Moroni 7:48).

Det här och många andra skriftställen vittnar för oss om att det finns hopp för den som är beroende, och att det hoppet kommer genom Herren Jesu Kristi försoning, genom att man ödmjucar sig inför Gud och ber och väddar om att bli befriad ur beroendets trældom och genom att i enträgen bön till honom frambära hela sin själ.

Prästadömsledare kan hjälpa dem som är beroende och vänder sig till dem för att få råd. Om det behövs kan de hänvisa dem till kvalificerade utbildade rådgivare och kyrkans familjeservice. Programmet för återhämtning från missbruk, som bygger på Anonyma Alkoholisters tolvstegsprogram, finns att få genom kyrkans familjeservice.

Till dig som är beroende eller som har någon i familjen som är beroende upprepar jag: Enträgen bön är nyckeln till att få andlig styrka att finna frid och övervinna ett begär. Vår himmelske Fader älskar alla sina barn, så tacka honom och berätta att du verkligen tror på honom. Be honom om kraft att övervinna ditt beroende. Lägg bort all stolthet och lägg ditt liv och ditt hjärta i hans hand. Be om att du ska fyllas av kraften i Kristi rena kärlek. Du måste kanske göra det här många gånger, men jag vittnar för dig om att din kropp, ditt sinne och din ande kan förvandlas, renas och botas och du kommer att befrias. Jesus sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus" (Joh 8:12).

Eftersom det är vårt mål att bli mer lik vår Frälsare och till slut uppfylla villkoren för att få bo hos vår

himmelske Fader, måste var och en av oss uppleva den här mäktiga förändringen i hjärtat som beskrivs av profeten Alma i Mormons bok (se Alma 5:14). Vår kärlek till vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus måste återspeglas i våra dagliga val och handlingar. De utlovar frid, glädje och lycka åt dem som håller deras bud.

Bröder och systrar, må vi alla vara uppmärksamma på de konstgjorda beten som Lucifer — den falske människofiskaren — erbjuder oss. Må vi ha den visdom och andliga insikt som behövs för att urskilja och avvisa hans många farliga erbjudanden.

Och till dem av er som fallit offer för något slags beroende: Det finns hopp eftersom Gud älskar alla sina barn och eftersom Herrens Jesu Kristi försoning gör allting möjligt.

Jag har bevitnat återhämtningens fantastiska välsignelse, hur den öppnar beroendets bojar. Herren är vår herde och oss ska intet fattas när vi litar på försoningens kraft. Jag vet att Herren kan och vill befria de beroende ur deras trældom, för som aposteln Paulus förkunnade: "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft" (Fil 4:13). Det är min ödmjuka bön, mina bröder och systrar, att de som kämpar med den här utmaningen just nu ska känna detta, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Som substantiv har ordet *beroende* tre betydelser, en av dem är "att ha överlämnat sig åt en herre" (www.audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Se National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior — the Science of Addiction* (2010), s. 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Se Erika Potter, "Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah", dec. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Se National Institute on Drug Abuse, "The Neurobiology of Drug Addiction", del IV, nr. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; se också drugabuse.gov/funding/budget08.html.

President Thomas S. Monson

Tills vi möts igen

Hålla ut till änden måste vi göra, för vårt mål är evigt liv i vår himmelske Faders närhet.

Mina bröder och systrar, mitt hjärta är fullt när vi nu har kommit till slutet av den här underbara generalkonferensen. Vi har måttats med andlig föda när vi har lyssnat till råd och vittnesbörd från dem som har talat till oss under varje session. Jag är säker på att jag talar för alla medlemmar överallt när jag uttrycker djup uppskattning för de sanningar vi undervisats om. Vi kunde upprepa orden som finns i Mormons bok från dem som hade lyssnat på den store kung Benjamins predikan och som "ropade ... med en röst och sade: Ja, vi tror alla de ord som du har talat till oss. Och vi vet även att de är vissa och sanna tack vare Herren den Allsmäktiges Ande."¹

Jag hoppas att vi alla tar oss tid till att läsa konferenstalen som ges ut i novembernumret av *Liahona*, för de förtjänar att vi studerar dem noggrant.

Vilken välsignelse det är att vi har kunnat mötas tillsammans här i detta magnifika konferenscenter i frid och bekvämlighet och trygghet. Vi har haft en större täckning än någonsin av konferensen, som har nått ut över kontinenter och hav till människor överallt. Fastän vi befinner oss långt borta från så många av er känner vi er ande och sänder er vår kärlek och uppskattning.

Till er bröder som blivit avlösta under den här konferensen uttrycker jag vår djupa uppskattning för era många års hängivna tjänst. Oräkneliga är de som har välsignats av era bidrag till Herrens verk.

Tabernakelkören och andra körer som har deltagit på sessionerna har verkligen gett oss himmelsk musik som har förhöjt och förskönat allt annat som har skett här. Jag tackar er för att ni har delat med er av era musikaliska talanger och förmågor.

Jag älskar och uppskattar mina trofasta rådgivare, president Henry B. Eyring och president Dieter F. Uchtdorf. De är i sanning män fyllda med visdom och insikt och deras tjänande är ovärderligt. Jag kunde inte göra allt det som jag kallas att göra utan deras stöd och hjälp. Jag älskar och beundrar mina bröder i de tolv apostlarnas kворum och alla i de sjuttios olika kворum och i presiderande biskopsrådet. De tjänar osjälviskt och så effektivt. Jag uttrycker också min uppskattning för de kvinnor

och män som verkar som generalambetsmän i biorganisationerna.

Så välsignade vi är som har Jesu Kristi återställda evangelium. Det ger oss svar på frågor om varifrån vi kom, varför vi är här och vart vi går när vi lämnar det här livet. Det ger oss mening och mål och hopp i våra liv.

Vi lever i en orolig värld, fylld med många problem och svårigheter. Vi är här på jorden för att möta våra enskilda problem så gott vi kan, för att lära oss av dem och att övervinna dem. Hålla ut till änden måste vi göra, för vårt mål är evigt liv i vår himmelske Faders närhet. Han älskar oss och vill inget högre än att vi ska uppnå det målet. Han hjälper oss och välsignar oss när vi talar till honom i våra böner, när vi studerar hans ord och när vi håller hans bud. Där finns trygghet, där finns vi frid.

Må Gud välsigna er, mina bröder och systrar. Jag tackar er för era böner till min och alla generalauktoriteternas förmån. Vi är djupt tacksamma för er och för allt som ni gör för att hjälpa Guds rike på jorden gå framåt.

Må himlens välsignelser vila över er. Må era hem vara fyllda med kärlek och vänlighet och med Herrens Ande. Må ni ständigt ge näring åt ert vittnesbörd så att det blir ett skydd för er mot Satans angrepp.

Konferensen är nu slut. När vi vänder åter till våra hem, må vi göra det i säkerhet. Må anden som vi har känt här stanna kvar hos oss när vi sysselsätter oss med det som upptar vår tid varje dag. Må vi visa ökad vänlighet mot varandra, må vi alltid vara flitigt engagerade i Herrens verk.

Jag älskar er, jag ber för er. Jag bjuder er farväl tills vi möts igen om sex månader. I vår Herres och Frälsares, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Mosiah 5:2.

Julie B. Beck

Hjälpföreningens generalpresident

"Döttrar i mitt rike": Hjälpföreningens historia och verksamhet

När vi studerar Hjälpföreningens historia får vi ökad insikt i och uttryck för vilka vi är som vår Frälsares Jesu Kristi lärjungar och efterföljare.

Det här mötet är en gåva till alla vår himmelske Faders döttrar som vill lära känna hans sinne och vilja och förstå sina ansvar i hans plan. Jag har träffat många av er under det gångna året, och mitt hjärta har berörts när jag sett in i era ögon, kramat er, skrattat med er, gråtit med er och lyssnat till er sorg, er glädje och era segrar. Var och en av er är obeskrivligt dyrbar och väl känd av vår himmelske Fader. Som Guds döttrar förbereder ni er för evig utkorelse och var och en av er har en kvinnas identitet, natur och ansvar. Hur väl familjer, samhällen, denna kyrka och den underbara frälsningsplanen ska lyckas beror på er trofasthet. Kära systrar, om ni visste hur mycket vi älskar och ber för er!

Vi är alla mitt uppe i vår egen jordiska upplevelse. Två systrar som jag träffade nyligen visar hur vi kan leva trofast. En syster bor i centrala

Brasilien. Hennes fina röda tegelhus, som ligger i en trädgård med röd jordmån och omges av en röd stenmur, är en fristad och tillflyktsort undan världen utanför. Hennes klarögda barn kan primärsångerna och på väggarna i hemmet hänger bilder av Frälsaren, tempel och Guds profeter som klippts ut ur *Liahona*. Hon och hennes make gjorde personliga uppoffringar för att kunna beseglas i templet så att deras barn skulle födas inom förbundet. Hon berättade för mig att hon ständigt ber att Herren ska ge henne den kraft och inspiration hon behöver för att uppfostra sina barn i evangeliets ljus, sanning och kraft.

En annan syster bor ensam i en liten lägenhet på 80:e våningen i ett hus i Hongkong. Hon har en del fysiska svårigheter men är glad över att kunna klara sig själv. Hon är den enda i sin släkt som är medlem i kyrkan. På en liten hylla ligger hennes

skrifter, Hjälpföreningens studiematerial och andra kyrkböcker. Hon har skapat en andlig fristad i sitt hem och hon är ett ljus för alla i sin gren.

Varningar

Vi vet att många systrar lever under betungande eller farliga omständigheter. En del är ständigt hungriga, en del måste dagligen repa mod för att kunna fortsätta i tro trots missträningar och andras svek. Eftersom vi lever i de sista dagarna här på jorden ser vi tecken överallt på stora svårigheter. Myter och missuppfattningar finns i överflöd rörande kvinnans betydelse, uppgift och ställning i vår kyrka. Utbredda myter gör gällande att vi är mindre betydelsefulla än männen, att vi vanligtvis är älskvärda men okunniga, och att vad vi än gör blir vi aldrig tillräckligt bra för att accepteras av vår himmelske Fader. Som aposteln Petrus sade finns det ”falsa lärare som smyger in förödande läror. De skall till och med förneka den Herre som har friköpt dem.”¹

Mormons bok beskriver det som pågår:

”Ty se, på den dagen skall [Satan] rasa i människobarnens hjärtan och

hetsa dem till vrede mot det som är gott.

Och andra kommer han att lugna och invagga i köttlig ro så att de säger: Allt är väl i Sion, ja, Sion blomstrar, allt är väl. Och på så sätt bedrar djävulen deras själar och leder dem varsamt ned till helvetet.

Och se, andra för han bort med smicker och säger dem att det inte finns något helvete. Och han säger till dem: Jag är ingen djävul, för det finns ingen — och så viskar han i deras öron till dess han har bundit dem med sina hemska bojar.”²

I en omgivning där acceptansen av krav på oförtjänta rättigheter, ursäkter, likgiltighet och lockelser ökar löper de av Guds döttrar som inte vakar, ber och hämtar inspiration en allt större risk att bli vad skrifterna beskriver som ”svaga kvinnor”³ som dyrkar ”främmande gudar.”⁴ Som en följd av svårigheter i livet och världens populära, falska läror tror tyvärr många systrar mer på myterna än på sanningen. En kursförändring bort från Guds plan har skett eftersom man funnit att många systrar inte gör grundläggande ting som att be och läsa skrifterna. Herren själv har sagt att ”detta är en

varningens dag och inte en dag för många ord.”⁵

Hjälpföreningen organiserades för att utgöra ett skydd och en fristad

För att kunna vaka över, undervisa och inspirera sina döttrar i dessa farliga tider gav Gud profeten Joseph Smith myndighet att organisera kyrkans kvinnor. Denna gudomligt fastställda och prästadömsledda organisation kallas Hjälpföreningen.

Syftet med Hjälpföreningen är att förbereda Guds döttrar för det eviga livets välsignelser, samtidigt som de växer i tro och personlig rättfärdighet, stärker familjerna och hemmen samt söker upp och hjälper andra som är i nöd.

Hjälpföreningen klarlägger vårt uppdrag och samlar oss som Guds döttrar till att försvara hans plan. I vår tid med identitetskriser, förvirring och oreda är det meningen att Hjälpföreningen ska utgöra en kompass och vägledare och undervisa trofasta kvinnor om sanningen. Dagens rättfärdiga kvinnor vänder sig till uppenbarelsens rika källa för att få kraft att stå emot förvirring, kämpa mot ondska och andligt fördärv samt höja sig över egna

missöden genom att öka sin tro, stärka sin familj och hjälpa andra.

Hjälpföreningens historia och verksamhet

Vårt presidentskap har bett, fastat, begrundat och rådgjort med profeter, siare och uppenbarare för att få veta vad Gud vill att vi ska göra för att hjälpa hans döttrar att stå starka när de ställs inför ”det elände som skulle drabba jordens invånare.”⁶ Som svar har vi fått veta att systrarna i kyrkan bör känna till och lära av Hjälpföreningens historia. Insikt i Hjälpföreningens historia stärker trofasta kvinnors grundläggande identitet och värde.

Därför håller kyrkan på att ta fram en historik om Hjälpföreningen som ges ut nästa år. I väntan på den får Hjälpföreningens historia större uppmärksamhet på till exempel besöksläraarnas sida i *Liahona*. Förberedelserna för historiken har varit en inspirerande och uppenbarande upplevelse.

Genom att granska Hjälpföreningens historia har vi lärt oss att Herrens syn på och avsikt med Hjälpföreningen inte handlade om att den skulle vara ett sömnigt söndagsmöte. Han hade något mycket, mycket större i tankarna än en kvinnoklubb eller speciella intressegrupper för nöjes skull.

Hans avsikt var att Hjälpföreningen skulle hjälpa till att bygga upp hans folk och bereda dem för templets välsignelser. Han upprättade denna organisation för att rikta in sina döttrar på sitt verk och be dem hjälpa till att bygga upp hans rike och stärka hemmen i Sion.

Historien lär oss vilka vi är

Vi studerar vår historia för att lära oss vilka vi är. Det finns en världsomfattande hunger bland goda

kvinnor efter att förstå sin identitet, sitt värde och sin betydelse. När vi studerar och tillämpar Hjälpföreningens historia får vi ökad insikt i och uttryck för vilka vi är som vår Frälsares Jesu Kristi lärjungar och efterföljare. Vår trofasthet och vårt tjänande är tecken på vår omvändelse och beslutssamhet att minnas och följa honom. I juli 1830, i början av återställelsen av Herrens kyrka, utvalde han sin första kvinnliga ledare i den här tidsutdelningen och sade i en uppenbarelse till henne: ”Jag talar till dig, Emma Smith, min dotter, ty sannerligen säger jag dig: Alla de som tar emot mitt evangelium är söner och döttrar i mitt rike.”⁷

Hjälpföreningens historia lär oss att vår himmelske Fader känner sina döttrar. Han älskar dem, han har gett dem konkreta ansvar och han har talat till och väglett dem i deras jordiska livsuppgifter. Dessutom lyfter och stadfäster Hjälpföreningens historia kvinnans ställning och visar hur de samarbetar med trofasta prästadömsledare.

Historien lär oss vad vi bör göra

Vi studerar vår historia för att lära oss vad vi bör göra. Genom vår historia lär vi oss hur vi kan bereda oss för det eviga livets välsignelser. Hjälpföreningen har som organisation alltid haft ansvaret att organisera systrarnas krafter i Sions församlingar och grenar. Genom Hjälpföreningens möten, besökslärares tjänande och deras gemensamma hjälpverksamhet blir Guds döttrar undervisade, vakade över och inspirerade i sina ansvar i Herrens verk och rike. Hjälpföreningens presidenter i församlingar och grenar avskiljs för att leda det arbetet.

Under det här mötet för ett år sedan tillkännagavs riktlinjer för Hjälpföreningens möten. Vi kan med glädje rapportera att i de flesta

församlingar och grenar världen över har Hjälpföreningens presidentskap och systrar tagit till sig riktlinjerna och förstår varför de gavs. Det har varit härligt att se hur Hjälpföreningens historiska syfte och arbete har fått ny livskraft. Vi har också sett en ökning av Hjälpföreningens värdighet, identitet och betydelse när alla systrarnas möten nu helt enkelt kallas för vad de är — hjälpföreningsmöten. Vi ser en ökning av tro och personlig rättfärdighet, hur familjer och hem stärks och att än mer hjälp erbjuds av Hjälpföreningens systrar genom att Hjälpföreningens möten nyttjas på rätt sätt. Alla riktlinjer för Hjälpföreningens möten, besöksverksamheten och annat arbete Hjälpföreningen utför har sin grund i Hjälpföreningens historia och har godkänts av första presidentskapet.

Frälsningens verk har alltid varit ett av Hjälpföreningens ansvar. Ända sedan kyrkan återupprättades har systrarna varit där först, sist och alltid för att bemöta händelser som uppstår i vardagslivet. Systrar i Hjälpföreningen går för att tjäna i Primär, Unga kvinnor, Söndagsskolan och i annat arbete, och de är exempel på ljus och dygd för det uppväxande släktet. Det egna tjänandet bygger upp varje enskild syster och miljoner trofasta kvinnors förenade tjänande har stort inflytande på Herrens verk på grund av deras tro. Historien visar att sedan återställens början har systrar stått i främsta ledet i fråga om att sprida evangeliet, och de fortsätter med detta genom att gå på mission, förbereda unga män och kvinnor att gå på mission och inbjuda sina vänner, grannar och släktingar att få del av evangeliets välsignelser. Av historien lär vi också att profeten Joseph Smith använde sig av Hjälpföreningens möten för att

undervisa systerarna om att förbereda sig för templet. I dag fortsätter släktforskning och tempeltjänst att vara två av Hjälpföreningens huvudsakliga plikter.

Vår insikt i vårt historiska syfte hjälper kvinnor att prioritera rätt så att vi inte ”ger ut pengar på det som inte har något värde, inte heller lägger ned arbete på sådant som inte kan tillfredsställa.”⁸ Hjälpföreningen har alltid haft ansvaret att följa aposteln Paulus uppmaning — att lära de unga kvinnorna att uppträda nyktert, leva anständigt och rent och förmana dem som är gifta att älska man och barn och stärka sina hem.⁹ Hjälpföreningens historia lär oss att ta hand om de viktiga ting som kommer att frälsa och helga oss och det som är nödvändigt för att göra oss personligt oberoende och användbara i Herrens rike.

Ett ständigt tema genom hela vår historia är att systrar som använder den Helige Andens kraft verkar med Herrens inspiration i sina liv och får uppenbarelse om sina ansvar.

Historien förenar trofasta kvinnor

Vi studerar vår historia för att det förenar trofasta kvinnor. Hjälpföreningens historia är en andlig berättelse om starka, trofasta och betydelsefulla kvinnor. Som en del av Herrens återställda kyrka finns nu Hjälpföreningen i nästan 170 nationer. Över hela världen kan idag vuxna kvinnor i Herrens kyrka tilldelas viktiga och betydelsefulla ansvar.

Unga flickor och unga kvinnor i kyrkan lär sig att sätta upp mål genom programmen Tro på Gud och Personlig tillväxt och det riktar in dem på templet och framtida ansvar. I Hjälpföreningen fortsätter de att utvecklas mot templet välsignelser och evigt liv genom att öka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka sina familjer och hem, samt söka upp och hjälpa dem som är i nöd. Trofasta systrar lär sig göra detta med mycket få applåder eller erkännande för det arbete de utför. Det sker för att Hjälpföreningen blomstrar genom att följa det Herren Jesus Kristus lärde oss när han sade att när vi ger en gåva i det fördolda kommer vår himmelske Fader,

som ser i det fördolda, att belöna oss.¹⁰

Genom Hjälpföreningens historia och verksamhet förenas vi med ett storslaget världsomfattande systraskap med både unga och gamla, rika och fattiga, utbildade och obildade, ensamstående och gifta, starka och orubbliga Guds döttrar.

Kunskap om historien kan hjälpa oss att förändras

Vi studerar vår historia för att det hjälper oss att förändras. Historiens värde ligger i slutändan inte så mycket i datum, tider eller platser. Dess värde ligger i att den lär oss principerna, syftena och mönstren vi behöver följa. Den hjälper oss förstå vilka vi är och vad vi bör göra, och den förenar oss i arbetet att stärka Sions hem och bygga upp Guds rike på jorden. När Hjälpföreningen fungerar på ett inspirerat sätt kan den ersätta rädsla, tvivel och själviskhet med tro, hopp och kärlek. I vårt arbete att föra Herrens verk framåt kommer Hjälpföreningens historia att även i fortsättningen skrivas av trofasta systrar runt om i världen. Herren stärker Hjälpföreningen i det levande nuet och bereder en strålande framtid för sina döttrar.

Jag vittnar om att vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus verkligen lever. Genom profeten Joseph Smith återställdes till jorden evangeliet, det goda budskapet om vår identitet och vårt syfte. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Petr 2:1.
2. 2 Nephi 28:20–22.
3. 2 Tim 3:6.
4. Josua 24:23.
5. L&F 63:58.
6. L&F 1:17.
7. L&F 25:1.
8. Se 2 Nephi 9:51.
9. Se Titus 2:4–5.
10. Se Matt 6:4; 3 Nephi 13:4.

Silvia H. Allred

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Ståndaktig och orubblig

När vi är trofasta och håller ut intill änden får vi alla vår himmelske Faders välsignelser, ja, evigt liv och upphöjelse.

Jag är tacksam över att jag får delta i det här mötet med trofasta kvinnor runt om i världen. Jag har träffat tusentals av er i olika länder. Er trofasthet och hängivenhet har stärkt mig. Era exempel på godhet och engagemang i evangeliet har inspirerat mig. Ert osjälviska tjänande i det tysta och era vittnesbörd och er övertygelse har gjort mig ödmjukare.

Jag vill i kväll ställa samma frågor till er som jag ställt till många av er under våra samtal:

1. Vad hjälper dig att hålla dig fast och orubblig när du möter svårigheter som prövar din tro?
2. Vad håller dig uppe under prövningar och motgångar?
3. Vad hjälper dig att hålla ut och bli en sann Kristi lärjunge?

En del svar jag fått från er på frågorna är:

1. Er vetskap om att er himmelske Fader älskar er och bryr sig om er.
2. Ert hopp om att genom Jesu Kristi försoningsoffer kommer alla

välsignelser som lovats de trofasta att gå i uppfyllelse.

3. Er kunskap om återlösningensplanen.

Jag tänker i dag tala lite mer om de här uttrycken av tro från hjärtat.

I Romarbrevet 8:16 står det: "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn." Första gången jag minns att jag visste att min himmelske Fader kände mig, älskade mig och brydde sig om mig var när jag gick ner i dopets vatten när jag var 15. Innan dess hade jag vetat att Gud fanns och att Jesus Kristus var världens Frälsare. Jag trodde på dem och älskade dem, men hade aldrig känt deras kärlek och omsorg om mig personligen förrän den dagen jag gladde mig över att få sluta förbund genom dopet.

Jag insåg vilket under det var att missionärerna funnit och under-visat just mig, särskilt som det bara fanns några få missionärer bland två miljoner människor! Jag visste då att min himmelske Fader kände mig och älskade mig på ett så speciellt sätt att han ledde missionärerna hem till mig.

Jag vet idag att Gud är kärlekens Gud. Det är han eftersom vi är hans

barn och han vill att vi alla ska få glädje och evig lycka. Hans verk och hans härlighet är att vi ska få odöd-lighet och evigt liv.¹ Det är därför han gett oss en evig lycksalighetsplan. Meningen med livet är att vi ska uppnå evigt liv och upphöjelse och hjälpa andra att göra detsamma. Han skapade den här jorden åt oss så vi kunde få en fysisk kropp och prövas i vår tro. Han gav oss handlingsfrihetens dyrbara gåva, och genom den kan vi välja den väg som leder till evig glädje. Vår himmelske Faders återlösning-splan är till för dig och mig. Den är till för alla hans barn.

"Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

Gud välsignade dem och sade till dem: "Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden!"²

"Och han gav dem befallningar att de skulle tillbe Herren sin Gud ... Och Adam lydde Herrens befallningar."³

Adam och Eva fick barn och planen fortsatte att genomföras.

Jag vet att var och en av oss har en nödvändig och väsentlig roll som en Guds dotter. Han har gett sina döttrar gudomliga egenskaper så att hans verk ska kunna gå framåt. Gud har anförtrött kvinnan det heliga verket att föda och fostra barn. Inget annat arbete är viktigare. Det är en helig kallelse. Kvinnans ädlaste uppgift är det heliga verket att bygga eviga familjer, allra helst tillsammans med sin make.

Jag är medveten om att en del systrar bland oss inte ännu välsignats med äktenskap eller barn. Låt mig försäkra er om att ni alla i sinom tid får de välsignelser som lovats de trofasta. Ni måste "sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp ... och håll[a] ut intill änden" för

att få evigt liv.⁴ I ett evigt perspektiv varar avsaknaden av de här välsignelserna "endast ... ett ögonblick."⁵

Vidare behöver ni inte vara gifta för att hålla buden och för att ge näring åt familj, vänner och medmänniskor. Era gåvor, talanger, färdigheter och andliga styrka behövs i hög grad för att bygga riket. Herren litat på att ni är villiga att utföra dessa viktiga uppgifter.

Herren säger:

"Jag [skall] inte glömma dig.

Se, på mina händer har jag upptecknat dig. Dina murar står alltid inför mig."⁶

Herren älskar dig. Han känner dina förhoppningar och dina besvikelser. Han glömmet dig inte eftersom din smärta och ditt lidande alltid står inför honom.

Det högsta uttrycket för Guds kärlek till oss var hans villighet att sända sin älskade Son Jesus Kristus för att sona våra synder, för att bli vår Frälsare och Återlösare.

I Johannes 3:16 läser vi att "ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv".

Frälsaren säger: "Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er."⁷

Jesu Kristi villighet att vara offerlammet var ett uttryck för hans kärlek till Fadern och för hans obegränsade kärlek till var och en av oss.

Jesaja beskriver Frälsarens lidande:

"Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig ...

Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull ... och genom hans sår är vi helade."⁸

Herren sade själv: "Jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig."⁹

Han bröt dödens bojar och gjorde det möjligt för människan att uppstå. Han gav oss odödlighetens gåva.

Jesus Kristus tog på sig våra synder, led och dog för att tillfredsställa rättvisans krav så att vi inte ska behöva lida om vi omvänder oss.

Vi visar att vi tar emot Jesus Kristus som vår Frälsare när vi tror på honom, omvänder oss från våra synder och tar emot de frälsande förrättningarna som krävs för att vi ska få inträda i Guds närhet. De här frälsande förrättningarna symboliserar de förbund vi ingår.

Förbunden att lyda Guds lagar och bud förenar oss med honom och stärker vår tro. Vår tro och ståndaktighet i Kristus ger oss modet och självförtroendet vi behöver för att möta livets svårigheter, som är en del av jordelivet.

Inte långt efter att min make kallats att presidera över Paraguaymissionen Asunción 1992 deltog vi i en grenskonferens i ett isolerat samhälle i den paraguayanska delen av Chaco.¹⁰ Vi reste i fyra timmar längs en asfalterad väg och sedan i sju timmar till längs en grusväg. Vi glömde snabbt hur farlig och obekväm den långa resan varit när vi träffade Mistolars glada och gästfria medlemmar.

Den unge Julio Yegros var grens-president och han och hans hustru Margarita var en av få familjer som beseglats i templet. Jag bad dem berätta om sin resa till templet.

På den tiden låg det närmaste templet i Buenos Aires i Argentina. Det tog 27 timmar att resa till templet från Mistolar och de hade rest med sina två små barn. Det var mitt under en mycket kall vinter, men efter många uppoffringar nådde de fram till templet och beseglades som en evig

Auckland, Nya Zeeland

familj. På vägen tillbaka blev de två små barnen mycket sjuka och dog. De begravde dem längs vägen och kom hem tomhänta. De var sorgsna och ensamma, men otroligt nog kände de tröst och frid. De berättade: "Våra barn hade beseglats till oss i Herrens hus. Vi vet att vi får ha dem hos oss igen i all evighet. Den kunskapen har gett oss frid och tröst. Vi måste fortsätta vara värdiga och trofasta förbunden vi ingick i templet, och då kommer vi att återförenas med dem."

Hur stärker vi vår tro och vårt hopp så att vi kan bli som de här trofasta medlemmarna i Paraguay?

Hur stärker vi vår tillit till de uttryck av tro som jag har fått höra om och om igen från så många av er, att ni tror på Guds kärlek till er, att ni litar på att ni kommer att få hans välsignelser och att ni förstår återlösningsplanen genom Frälsaren Jesus Kristus och er viktiga del i hans plan?

Låt mig föreslå fyra sätt som har hjälpt mig: bön, skriftstudier, lydnad och tjänande.

Bön

Det är genom bön vi kommunicerar med vår himmelske Fader. När vi ber visar vi att vi tror på honom och på hans förmåga att välsigna oss.

I Alma 37:37 står det: "Rådgör med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja,

överlämna dig åt Herren när du går till vila om aftonen så att han må vaka över dig när du sover, och när du stiger upp om morgonen, låt då ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet mot Gud. Och om du gör detta skall du bli upphöjd på den yttersta dagen."

Skriftstudier

Kunskap och insikt om vår himmelske Faders plan hjälper oss veta vilka vi är och vad vi bör bli.

Herren befallde: "Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig."¹¹

Det är mycket viktigt att varje kvinna studerar skrifterna. När vi bekantar oss med sanningarna som finns i skrifterna kan vi tillämpa dem i vårt liv och få större kraft att utföra Guds verk. Daglig personlig bön och skriftstudier inbjuder också den Helige Andens inflytande och kraft till vårt liv.

Lydnad

Herren säger: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."¹² Vår trofasta lydnad hjälper oss utveckla gudomliga egenskaper och förändrar vårt hjärta.

I Läran och förbunden får vi rådet: "Håll fast vid de förbund som du har slutit ...

Håll ständigt mina bud, och du skall få en rättfärdighetens krona."¹³

Vårt beslut att leva efter evangeliet ger näring åt vår tro och vårt hopp i Jesus Kristus.

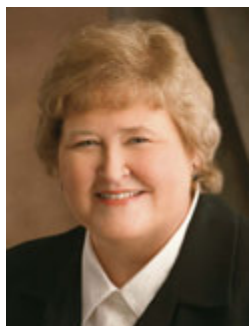
Tjänande

Vi får många tillfällen att tjäna honom. Varje syster ombeds söka efter och hjälpa de fattiga och behövande bland oss och omkring oss. De "fattiga och behövande" kan också vara de som har andliga eller känslomässiga behov. Var och en har också fått uppdraget att frälsa sina döda, vilket vi kan göra genom att släktforska eller tjäna i templet. Vi har fått befallningen att dela med oss av evangeliet till andra och det finns många sätt att delta i missionsarbetet. Allt det här är sätt vi kan tjäna Herren på. Vår himmelske Fader förväntar sig att de som är starka ska stärka de svaga, och er egen tro stärks när ni stärker och tar hand om hans barn.

Jag vet att vår himmelske Fader älskar vart och ett av sina barn fullkomligt, var för sig och utan uppehåll. Jag vet att vi som kvinnor har en väsentlig roll i lyckalighetsplanen. Allt han kräver av oss är att vi gör vårt bästa, och vi behövs alla för att bygga upp riket. Försoningen är verklig. Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om att när vi är trofasta och håller ut intill änden får vi alla vår himmelske Faders välsignelser, ja, evigt liv och upphöjelse. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 1:39.
2. 1 Mos 1:27–28.
3. Mose 5:5.
4. Se 2 Nephi 31:20.
5. L&F 121:7.
6. Jes 49:15–16.
7. Joh 15:9.
8. Jes 53:4–5.
9. L&F 19:16.
10. Västra Paraguays glest befolkade semiarida område.
11. Joh 5:39.
12. Joh 14:15.
13. L&F 25:13, 15.

Barbara Thompson

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Visa barmhärtighet och ta hand om varandra

Det bästa med besöksundervisningen är att se hur liv förändras, tårar torkas, vittnesbörd växer, människor älskas och familjer stärks.

Mina kära systrar, det är en sådan välsignelse att få vara tillsammans med er, känna er styrka och er kärlek till Herren. Tack för den kärlek och barmhärtighet ni visar andra dagligen.

När Hjälpföreningen grundades i Nauvoo vet vi att systrarna gick från hem till hem och tjänade varandra, bedömde hjälpbehov, kom med mat, vårdade sjuka och visade barmhärtighet mot varje kvinna och hennes familj.¹ Det påminner mig om skriftstället i Judas brev där det står att vi ska visa barmhärtighet och ta hand om varandra.² När jag begrundar skriftstället och vad det betyder får det mig att tänka på Frälsaren och de många gånger som skrifterna berättar om den kärlek och barmhärtighet Kristus visade alla.

I Nya testamentet står det ofta att Kristus förbarmade sig³ över folket när han tog hand om deras behov. Han förbarmade sig när han såg att de var hungriga och han gav dem mat, eller när de var sjuka och han botade dem, eller när de behövde andlig näring och han undervisade dem.

Barmhärtighet innebär att man känner kärlek till och medlidande med en annan person. Den innebär att man känner sympati och vill lindra andras lidande. Den innebär att man visar andra vänlighet och ömhet.

Frälsaren har bett oss att göra som han gjorde,⁴ att bära varandras bördor, trösta dem som står i behov av tröst, sörja med dem som sörjer,⁵ att föda de hungriga, besöka de sjuka,⁶ att hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned,⁷ och att "undervisa varandra om rikets lära."⁸ För mig beskriver de orden och de handlingarna besökslärare — de som tjänar andra.

Besöksundervisningen ger kvinnor möjlighet att vaka över, stärka och undervisa varandra. Precis som en lärare i aronska prästadömet fått ansvaret att "alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem"⁹ visar en besökslärare sin kärlek genom att under bön tänka på varje kvinna hon kallas att tjäna.

Syster Julie B. Beck har påmint oss: "Eftersom vi följer Jesu Kristi exempel och lära, värdesätter vi det här heliga

uppdraget att älska, känna, betjäna, förstå, undervisa och hjälpa i hans ställe."¹⁰

Idag vill jag tala om två saker:

- Hur du välsignar andra när du tjänar som besökslärare, och
- hur du välsignas när du tjänar andra.

Hur du välsignar andra när du tjänar som besökslärare

För inte så länge sedan träffade jag en grupp kvinnor i Anchorage i Alaska, USA. Det var omkring tolv kvinnor i rummet, och sex till deltog via högtalartelefon i städer runt om i Alaska. Många av de här kvinnorna bodde många mil från ett kapell. Kvinnorna lärde mig om besöksundervisning.

För att besöka varandra personligen skulle systrarna behöva flyga, åka båt eller resa mycket långa sträckor med bil. Uppenbarligen omöjliggjorde tid och kostnader deras möjligheter till hembesök. Men systrarna kände sig nära varandra eftersom de ivrigt bad för varandra och sökte den Helige Andens vägledning för att veta vad systrarna behövde, trots att de inte träffades särskilt ofta. De lyckades hålla kontakt via telefon, internet och post. De tjänade i kärlek eftersom de hade ingått förbund med Herren och önskade välsigna och stärka sina systrar.

Ett annat hängivet besökslärarpar i Demokratiska Republiken Kongo hade långt att gå för att besöka en kvinna och hennes lilla barn. Systrarna förberedde under bön ett budskap och ville veta hur de kunde hjälpa den kära kvinnan de skulle besöka. Kvinnan blev så glad över att de kom. För henne var deras besök ett budskap från himlen till henne personligen. När besökslärarna hälsade på hos henne

i hennes enkla hem upplyftes och välsignades systemen, hennes familj och även besökslärarna. Den långa vandringen kändes inte som en uppoffring. De här besökslärarna visade barmhärtighet, utövade ett gott inflytande och kvinnan välsignades genom dem.

Långa avstånd, kostnader och säkerhet förhindrar personliga månatliga kontakter på en del platser i kyrkan, men genom den personliga uppenbarelse kraft kan systrar som verkligen söker att älska varandra och som vakar över och stärker varandra finna meningsfulla sätt att utföra sin kallelse från Herren.

En inspirerad hjälpföreningspresident rådgör med sin biskop och fastställer under bön besöksläraruppdrag för att hjälpa honom vaka över och ta hand om varje kvinna i församlingen. När vi förstår sambandet mellan rådgivning och uppenbarelse förstår vi bättre vårt viktiga ansvar att tjäna och kan med större förtroende lita på att Anden ska leda vårt arbete.

Jag är en av dem som har besökt ett flertal kvinnor varje månad och sedan stolt sagt med en lättad suck: "Jag är klar med besöksundervisningen!" Ja, den del jag ska rapportera kanske är klar, men det vore tråkigt om det är enda anledningen till att jag gör den.

Det bästa med besöksundervisningen är inte att rapporterna visar att alla har besökts varje månad, utan det

bästa med besöksundervisningen är att se hur liv förändras, tårar torkas, vittnesbörd växer, människor älskas, familjer stärks, personer uppmuntras, hungriga mättas, sjuka besöks och att de som sörjer blir tröstade. Vi blir faktiskt aldrig *färdiga* med besöksundervisningen eftersom vi alltid ska vaka över och stärka varandra.

En annan välsignelse som besöksundervisningen för med sig är ökad enighet och kärlek. Skrifterna lär oss hur vi kan åstadkomma det: "Och han befallde dem att ... de skulle se framåt med en och samma blick, med en tro och ett dop, med sina hjärtan förenade i enighet och i kärlek till varandra."¹¹

Många kvinnor har berättat att de kommit tillbaka till kyrkan tack vare att en trofast besökslärare kom månad efter månad och tjänade dem, räddade dem, älskade dem, välsignade dem.

Ibland är budskapet det viktigaste ni delar med er av under ett visst besök. En del kvinnor har mycket lite andlig föda i sitt liv utöver budskapet ni ger dem. Besökslärarnas budskap i *Liahona* är budskap om evangeliet som hjälper varje kvinna öka sin tro, stärka sin familj och sträva efter att visa barmhärtighet och hjälpa andra.

Ibland är den största välsignelsen ni för med er att ni helt enkelt lyssnar. Ett lyssnande öra skänker tröst, förståelse och lindring. En annan gång kanske ni måste kavla upp ärmarna och sätta igång och arbeta i hemmet eller trösta ett gråtande barn.

Hur du välsignas när du tjänar andra.

Du välsignas på många sätt när du tjänar andra. Ibland har jag sagt: "Äsch, jag måste göra mina hembesök!" (Det var då jag glömde att jag skulle besöka och undervisa kvinnor. Det var då jag tyckte att det var en belastning istället för en välsignelse.) Jag kan uppriktigt säga att när jag gick på mina besök

kändes det alltid bättre. Jag lyftes upp, kände mig älskad och välsignad, ofta mycket mer än systrarna jag besökte. Min kärlek till systrarna ökade. Min önskan att tjäna ökade. Och jag såg att det här var ett underbart sätt som vår himmelske Fader gett oss att vaka över och ta hand om varandra.

Andra välsignelser som kommer av att vara en besökslärare är att vi lär känna och blir vän med personer som vi annars kanske inte skulle ha lärt känna så väl. Ibland får vi tillfälle att vara ett svar på någons bön. Dessutom är personlig uppenbarelse och andliga upplevelser nära förenade med besöksundervisningen.

Jag har upplevt några av mina mest ödmjukande, glädjefyllda och andliga erfarenheter när jag varit hemma hos kvinnor i min egen församling eller runt om i världen. Vi har undervisat varandra om evangeliet. Vi har gråtit tillsammans, skrattat tillsammans och löst problem tillsammans, och jag har upplyfts och välsignats.

En kväll i slutet av en månad förberedde jag mig för att resa bort och kom på att jag inte hade besökt en av mina systrar. Det var ganska sent på kvällen. Jag hade inte bestämt tid med henne. Jag ringde inte. Jag hade ingen kamrat. Men jag beslöt mig för att det var viktigt att jag besökte min vän Julie. Julies dotter Ashley led av medfödd bensörhet. Trots att Ashley då var nästan sex år gammal var hon mycket liten och kunde inte göra mycket annat än att röra på armarna och tala. Hon låg på en fårfäll hela dagen, varje dag. Ashley var ett lyckligt, glatt barn och jag älskade att träffa henne.

Just den här kvällen som jag besökte dem bad Julie mig stiga på och Ashley ropade att hon ville visa mig någonting. Jag gick in och ställde mig på knä bredvid Ashley och

hennes mor ställde sig på andra sidan. Ashley sade: "Titta vad jag kan!" Med lite hjälp från sin mor kunde Ashley vända sig på sidan och tillbaka igen. Det hade tagit henne nästan sex år att nå det underbara målet. När vi klappade händerna och hurrade och skrattade och grät tillsammans under det speciella ögonblicket tackade jag min himmelske Fader för att jag hade gått ut som besökslärare och inte gått miste om den underbara händelsen. Trots att det var många år sedan och ljuvliga Ashley har gått bort sedan dess kommer jag alltid att vara tacksam över att jag fick dela den speciella upplevelsen med henne.

Min egen kära mor var en underbar och hängiven besökslärare under många år. Hon tänkte alltid på hur hon kunde vara till välsignelse för familjerna hon besökte. Hon tänkte speciellt på barnen hos kvinnorna hon besökte eftersom hon ville stärka familjen. Jag kommer ihåg hur en femåring sprang fram till min mamma i kyrkan och sade: "Du är min besökslärare. Jag älskar dig!" Det var en

välsignelse för min mor att få vara delaktig i dessa underbara kvinnors och deras familjers liv.

Inte alla upplevelser man får som besökslärare är varma och underbara. Ibland är det svårt, som när man besöker ett hem där man inte riktigt är välkommen eller när det är svårt att träffa en syster som är mycket upptagen. Det kan ta längre tid att bygga upp en bra relation till vissa systrar. Men när vi verkligen försöker älska, ta hand om och be för system hjälper den Helige Anden oss att finna ett sätt att vaka över och stärka henne.

President Thomas S. Monson är en mästare på att tjäna på Frälsarens sätt. Man ser honom ständigt besöka och hjälpa andra. Han har sagt: "Det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet ... Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss."¹²

"Och ingen kan hjälpa till i detta verk om [hon] inte är ödmjuk och

fylld av barmhärtighet och har tro, hopp och kärlek samt är måttlig i allt, vad som än skall anförtrors i [hennes] vård."¹³

Kvinnorna vi är besökslärare för har anförtrors i vår vård. Låt oss visa kärlek och barmhärtighet och på så sätt verkligen hjälpa dem som har anförtrors i vår vård.

Systrar, jag älskar er. Det är min bön att ni ska känna vår himmelske Faders och vår Frälsares Jesu Kristi kärlek. Jag vittnar för er om att Frälsaren lever, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon och Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), s. 32–33.
2. Se Jud 1:22.
3. Matt 9:36; 14:14.
4. Se Joh 13:15.
5. Se Mosiah 18:8–9.
6. Se Mosiah 4:26.
7. Se L&F 81:5.
8. L&F 88:77.
9. L&F 20:53.
10. Julie B. Beck, "Hjälpföreningen: Ett heligt verk", *Liahona*, nov. 2009, s. 113.
11. Mosiah 18:21.
12. Thomas S. Monson, "Hur har jag hjälpt någon idag?", *Liahona*, nov. 2009, s. 86.
13. L&F 12:8.

President Thomas S. Monson

Kärleken upphör aldrig

I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet.

Vår själ har glatt sig ikväll och sträckt sig mot himlen. Vi har välsignats med vacker musik och inspirerade budskap. Herrens Ande är här. Jag ber att hans inspiration ska vara med mig nu när jag delger er några av mina tankar och känslor.

Jag börjar med en kort berättelse som belyser en princip jag vill framhålla.

Ett ungt par, Lisa och John, flyttade till ett nytt område. En morgon när de åt frukost tittade Lisa ut genom fönstret och såg grannen hänga tvätt.

"Den där tvätten är inte ren!" utropade Lisa. "Vår granne vet inte hur man får sina kläder rena!"

John hörde på men sade inget.

Varje gång grannen hängde sin tvätt sade Lisa samma sak.

Några veckor senare titta Lisa ut genom fönstret och såg till sin förvåning fin, ren tvätt hänga på grannens bakgård. Hon sade till sin man: "Titta, John — hon har äntligen lärt sig tvätta rätt! Jag undrar hur det gick till."

John svarade: "Kära du, det kan jag svara på. Det kanske intresserar dig att veta att jag steg upp tidigt i morse och tvättade våra fönster!"

I kväll vill jag tala lite med er om hur vi ser på varandra. Ser vi genom ett fönster som behöver tvättas? Dömer vi utan att känna till alla fakta? Vad ser

vi när vi tittar på andra? Hur bedömer vi dem?

Frälsaren sade: "Döm inte."¹ Han fortsatte: "Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga?"² Eller med andra ord: Varför ser du vad du uppfattar som smutsig tvätt hos din granne men märker inte ditt eget smutsiga fönster?

Ingen av oss är fullkomlig. Jag känner inte till någon som påstår att han eller hon är det. Men ändå har vi av någon anledning, trots våra egna brister, en tendens att påpeka andras fel. Vi dömer deras handlingar eller brist på handling.

Vi kan omöjligen känna någons hjärta, avsikter eller omständigheter när denne säger eller gör något vi finner orsak att kritisera. Därav befallningen: "Döm inte."

Under generalkonferensen blir det 47 år sedan jag kallades att verka i de tolv apostlarnas kворum. På den tiden medverkade jag i en av kyrkans allmänna prästadömskommittéer, så innan mitt namn presenterades satt jag med de andra medlemmarna i den kommittén, som jag förväntades göra. Men min hustru hade ingen aning om var hon skulle sitta och hade ingen att sitta med. Det var faktiskt omöjligt för henne att hitta en plats någonstans i tabernaklet. En nära vän till oss, som

var medlem i en biorganisations generalkommitté, satt på en bänk reserverad för kommittémedlemmar och bad syster Monson sitta hos henne. Den här kvinnan visste inget om min kallelse — som skulle tillkännages inom kort — men hon fick syn på syster Monson, såg hennes bekymmer och erbjöd vänligt en plats. Min kära hustru var lättad och tacksam över den vänliga gesten. Men när hon satte sig hörde hon ljudliga viskningar bakom sig, där en av kommittémedlemmarna uttryckte sitt missnöje över att en av kommittémedlemmarna haft fräckheten att inbjuda en "utomstående" att sitta på den bänk som reserverats åt dem. Det fanns ingen ursäkt för hennes ovänliga uppförande, oavsett vem som hade injudits att sitta där. Men jag kan bara gissa mig till hur den kvinnan kände sig när det visade sig att "inkräktaren" var den nyaste apostelns hustru.

Vi har inte bara en tendens att döma andras ord och handlingar. Många av oss dömer efter det yttre — kläder, hårstil, omfång. Listan kan göras lång.

Ett klassiskt exempel på att döma efter det yttre trycktes i en nationell tidskrift för många år sedan. Det är en sann berättelse — ni kanske har hört den, men den tål att upprepas.

En kvinna som hette Mary Bartels bodde mitt emot ingången till en vårdcentral. Hennes familj bodde på bottenvåningen och hyrde ut rum en trappa upp till klinikpatienter.

En kväll kom en man som såg alldeles hemsk ut till dörren och frågade om det fanns rum åt honom för natten. Han var böjd och förtorkad. Hans ansikte var snett av en svullnad — rött och skrynkligt. Han sade att han letat rum sedan middagstiden men utan framgång. "Det är väl mitt ansikte", sade han. "Jag vet att det ser

hemskt ut, men läkaren säger att det kanske blir bättre med fler behandlingar." Han sade att han skulle vara nöjd med att sova i gungstolen på verandan. Medan Mary talade med honom insåg hon att den här lille mannen hade ett mycket stort hjärta i sin lilla kropp. Alla rummen var upptagna, men hon bad honom vänta i fåtöljen, så skulle hon finna en plats åt honom att sova på.

Vid läggdags tog Marys man fram en campingsäng åt mannen. När hon tittade till honom på morgonen var sängkläderna pryddigt vikta och han var ute på verandan. Han ville inte ha frukost, men innan han gick till bussen frågade han om han fick komma tillbaks när det var dags för nästa behandling. "Jag ska inte bli till minsta besvär", lovade han. "Jag sover bra i en fåtölj." Mary försäkrade att han var välkommen tillbaks.

Under de år som han kom till behandlingar och bodde i Marys hem hade den gamle mannen, som var fiskare till yrket, alltid med sig en gåva: fisk, skaldjur eller grönsaker från sin trädgård. Andra gånger sände han paket med posten.

När Mary tog emot de här omtänk-samma gåvorna tänkte hon ofta på

sin närmaste grannes ord efter att den vanskapte, böjde gamle mannen lämnat Marys hem den där första morgonen. "Tog du emot den där hemska mannen i går kväll? Jag avvisade honom. Man kan förlora kunder genom att ta emot sådana."

Mary visste att hon kanske *hade* förlorat kunder någon gång, men hon tänkte: "Å, om de bara hade lärt känna honom. Då hade kanske deras egna sjukdomar känts lättare att bära."

Efter att mannen gått bort hälsade Mary på hos en vän som hade ett växthus. Hon såg på sin väns blommor och lade märke till en vacker gyllene krysantemum, men förvånades över att den var satt i en bucklig gammal rostig hink. Hennes vän förklarade: "Jag hade slut på krukor men visste hur vacker den här skulle bli och tänkte att den nog inte skulle ha något emot att börja i den här gamla hinken. Det är bara tillfälligt, tills jag kan sätta ut den i trädgården."

Mary log när hon tänkte sig en liknande scen i himlen. "Här har vi ett extra vackert exemplar" kanske Gud sade när han kom fram till den lille mannens själ. "Han har nog inget emot att få börja i den här lilla vanskapta kroppen." Men det var länge

sedan. Hur hög och vacker hans fagra själ nu måste stå i Guds trädgård!³

Det yttre kan vara bedrägligt och ge en mycket dålig bild av en person. Som Frälsaren uppmanade: "Döm inte efter skenet."⁴

En medlem i en kvinnoorganisation klagade en gång när en viss kvinna valdes att företräda organisationen. Hon hade aldrig träffat kvinnan, men hade sett henne på bild och tyckte inte om det hon såg. Hon tyckte att hon var överviktig. Hon kommenterade: "Det måste ju ha funnits ett bättre alternativ bland de tusentals kvinnor vi har i vår organisation."

Visst, den valda kvinnan var inte "modellsmal". Men de som kände henne och kände till hennes egenskaper såg långt mer hos henne än vad som syntes på fotot. Fotot *visade* att hon hade ett vänligt leende och såg ut att ha självförtroende. Vad fotot *inte* visade var att hon var en lojal och medkännande vän, en kvinna med intelligens som älskade Herren och som älskade och tjänade hans barn. Det syntes inte att hon utförde frivilligt arbete i samhället och var en omtänksam och medkännande granne. Kort sagt, fotot visade inte vem hon verkligen var.

Jag frågar: Om attityder, handlingar och andlighet återspeglades i *det yttre*, skulle då ansiktet på den kvinna som klagade vara lika vackert som den hon kritiserade?

Mina kära systrar, var och en av er är unik. Ni är olika varandra på många sätt. En del av er är gifta. En del av er är hemma med barnen medan andra arbetar utanför hemmet. Hos en del av er har alla barnen flyttat ut. Det finns en del av er som är gifta men inte har några barn. Det finns de som är skilda och de som är änkor. Många av er är ensamstående. En del av er har högskolebetyg, andra inte. Det finns de som har råd med senaste mode och andra som är glada att de äger en kjol de kan ha på sig på söndagen. Det finns ett nästan oändligt antal skillnader. Frestas vi av de här olikheterna att döma varandra?

Moder Theresa, en katolsk nunna som arbetade bland de fattiga i Indien under större delen av sitt liv, sade följande djupsinniga sanning: "Om du dömer människor har du inte tid att älska dem."⁵ Frälsaren lärde: "Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er."⁶ Jag frågar: *Kan vi älska varandra som Frälsarens*

befallt om vi dömer varandra? Och jag svarar som moder Teresa: "Nej, det kan vi inte."

Aposteln Jakob lärde: "Om någon menar sig tjäna Gud men inte tyglar sin tunga utan bedrar sitt hjärta, så är hans [eller hennes] gudstjänst ingenting värd."⁷

Jag har alltid älskat Hjälpföreningens motto: "Kärleken upphör aldrig."⁸ Vad *är* kärlek? Profeten Mormon lär oss att verklig "kärlek ... är Kristi rena kärlek."⁹ I sina avskedsord till laminiterna förkunnade Moroni: "Om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike."¹⁰

Jag ser kärleken — eller "Kristi rena kärlek" — som motsatsen till kritik och fördömande. När jag talar om kärlek tänker jag just nu inte främst på att lindra lidande genom att ge materiella gåvor. Att ge är naturligtvis rätt och riktigt. Men i kväll tänker jag mest på den kärlek som visar sig i tolerans mot andra och överseende med deras handlingar, det slags kärlek som förlåter, det slags kärlek som är tålmodig.

Jag tänker på den kärlek som driver oss till att vara medkännande och barmhärtiga, inte bara vid sjukdom, lidande och svårigheter utan också i tider av svaghet eller felsteg hos andra.

Det finns ett stort behov av den kärlek som lägger märke till dem som inte syns, som ger hopp till dem som är modfällna, hjälp till dem som har det svårt. Sann kärlek är kärlek i handling. Behovet av kärlek finns överallt.

Vi behöver den kärlek som vägrar glädjas åt att höra eller föra vidare berättelser om olyckor som drabbat andra, såvida man inte därigenom bidrar till att hjälpa den drabbade. Den amerikanske pedagogerna och politikern Horace Mann sade en gång: "Att känna medömkan över lidande är mänskligt, att hjälpa är gudalikt."¹¹

Kärlek är att ha tålmod med den som svikit oss. Det är att motstå impulsen att vara lättstött. Det är att acceptera svagheter och tillkortakommanden. Det är att acceptera människor som de verkligen är. Det är att se förbi det yttre och se egenskaper som inte förminskas med tiden. Det är att motstå impulsen att kategorisera andra.

Kärleken, Kristi rena kärlek, visar sig när en grupp unga kvinnor från en församling för unga vuxna reser hundratals mil för att gå på begravningen av modern till en av deras hjälpföreningssystrar. Kärleken visar sig när hängivna besökslärare återkommer

månad efter månad, år efter år till samma ointresserade eller något kritiska syster. Den visar sig när en äldre änka blir ihågkommen och får skjuts till församlingens och Hjälpföreningens aktiviteter. Den märks när systemen som sitter ensam på Hjälpföreningen får inbjudan ”kom — sitt med oss”.

På hundra olika sätt bär ni alla kärlekens mantel. Livet är inte perfekt för någon av oss. I stället för att döma och kritisera varandra borde vi känna Kristi rena kärlek till våra medresenärer genom livet. Må vi inse att var och en gör sitt bästa för att möta de svårigheter som kommer i vår väg, och må vi göra *vårt* bästa att hjälpa till.

Kristlig kärlek har definierats som ”den högsta, ädlaste, starkaste formen av kärlek”¹² och ”Kristi rena kärlek ... och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med [henne] är allt väl.”¹³

”Kärleken upphör aldrig.” Må detta långlivade motto för Hjälpföreningen, denna tidlösa sanning, leda er i allt ni gör. Må den genomsyra era själar och finna uttryck i alla era tankar och handlingar.

Jag uttrycker min kärlek till er, mina systrar, och ber att himlens välsignelser alltid ska vara med er. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:1.
2. Matt 7:3.
3. Omarbetning av Mary Bartels, ”The Old Fisherman”, *Guideposts*, juni 1965, s. 24–25.
4. Joh 7:24.
5. Mother Teresa, i R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), s. x.
6. Joh 15:12.
7. Jak 1:26.
8. 1 Kor 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), s. 297.
- 12.Handledning för skriftstudier, ”Kärlek”.
13. Moroni 7:47.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Äldste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands föräldrar betalar för hans mission (6).
Rosemary M. Wixom	Barn ber när deras mor kör i en snöstorm (9).
Äldste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons farfar klipper får och betalar för en mission (16). En affärspartner delar upp tillgångar på ett orättvist sätt (16).
Äldste Robert D. Hales	Robert D. Hales lackar golv och fastnar i hörnet (24).
Äldste Quentin L. Cook	En biskop hjälper en man omvända sig från oärlighet (27).
Äldste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson ger en Mormons bok till vänner (47). En ung man blir medlem i kyrkan efter ett besök på mormon.org (47).
Äldste Patrick Kearon	Patrick Kearon blir stucken av en skorpion (50).
Äldste Juan A. Uceda	En far blir arg på sin dotter under familjens skriftstudier (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besöker Henry B. Eyrings far på sjukhuset (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen vägrar spela basket på söndagar (67).
President Henry B. Eyring	En hjälpföreningspresident samlar in kläder åt de fattiga (70).
President Boyd K. Packer	En kvinna som omvänder sig blir uppmanad att inte se sig om (74).
Äldste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen ber och får ett vittnesbörd genom den Helige Anden (77).
President Thomas S. Monson	En familj lär sig att vara tacksam även under svåra tider (87).
Äldste L. Tom Perry	En ung präst hjälper en handikappad man ta del av sakramentet (91).
Äldste Larry R. Lawrence	Föräldrar ber sin son att stanna hemma eftersom de känner sig illa till mods inför en aktivitet han vill gå på (98).
Äldste Mervyn B. Arnold	En ko dör efter att ha ätit för mycket vete (105).
Äldste M. Russell Ballard	En kvinna glider ner i ett beroende genom receptbelagda smärtstillande medel (108).
Silvia H. Allred	En familj drabbas av tragedi när de återvänder hem från att ha beseglats i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson välsignas när hon som besökslärare går hem till Ashleys mor (119).
President Thomas S. Monson	Ett par som driver ett pensionat låter en vanställd man hyra rum (122).

Biorganisationernas generalpresidentskap

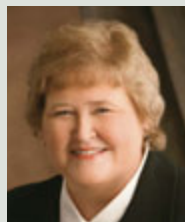
HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H. Allred
första rådgivare

Julie B. Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Mary N. Cook
första rådgivare

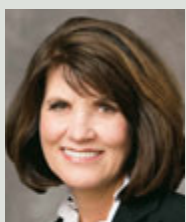

Elaine S. Dalton
president

Ann M. Dibb
andra rådgivare

PRIMÄR

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
första rådgivare

David L. Beck
president

Adrián Ochoa
andra rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
första rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andra rådgivare

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas eller ge det ansvaret till biskopar och grenspresidenter. Ledarna bör betona värdet av att bröder inom melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med det senaste generalkonferensnumret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från konferenstal

Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kan

frestas att förbereda lektionen med hjälp av annat material, men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära och leva efter evangeliet så som det gavs under kyrkans senaste generalkonferens.

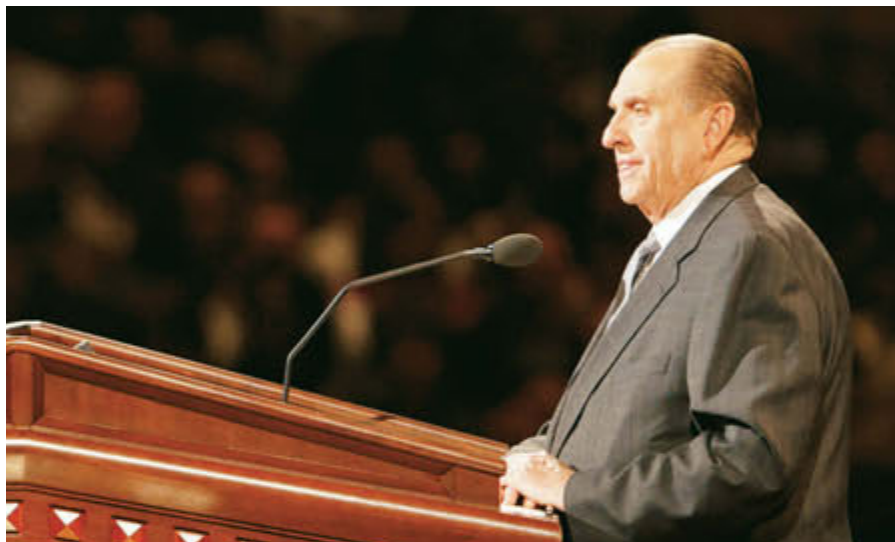
Gå igenom talet/talen, sök principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Sök också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig undervisa om de här sanningarna.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- söka efter principer och lärdomar i talet/talen
- tänka på innebörden
- delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd
- tillämpa de här principerna och lärdomarna i sitt liv. ■

MÅNADER	FJÄRDE SÖNDAGENS LEKTIONSMATERIAL
November 2010 – april 2011	Tal i novembernumret 2010 av <i>Liahona</i> *
Maj 2011 – oktober 2011	Tal i majnumret 2011 av <i>Liahona</i> *

*De här talen finns (på många språk) på conference.lds.org.

President Monson ber om fler missionärer och tillkännager fem nya tempel

President Thomas S. Monson inledde kyrkans 180:e halvårs-konferens, som hölls lördagen och söndagen den 2–3 oktober 2010, med att be fler medlemmar att gå på mission, och han tillkännagav fem nya tempel.

President Monson upprepade kallelsen att "varje värdig och duglig ung man" bör förbereda sig att gå ut som missionär, välkomnade unga kvinnor som vill tjäna som missionär och uttryckte kyrkans behov av "många, många fler äldre missionärspår".

"Missionsarbetet är en prästadömsplikt", sade han, "en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket".

President Monson tillkännagav att fem nya tempel ska byggas i Hartford, Connecticut, USA; Indianapolis, Indiana, USA; Lissabon, Portugal; Tijuana, Mexiko samt Urdaneta, Filippinerna.

Med de nya templen har vi nu 23 tempel som har tillkännagett

eller håller på att byggas. När de står färdiga finns det totalt 157 verksamma tempel runt om i världen.

"Vi fortsätter att bygga tempel", sade president Monson. "Må vi fortsätta att trofast besöka templen, som byggs allt närmare våra medlemmar" ("Vi möts tillsammans igen", *Liahona* nov. 2010, s. 4).

De nya templen i Portugal, Indiana och Connecticut är de första kyrkan bygger i de områdena. Templet i Urdaneta blir kyrkans tredje i Filippinerna och templet i Tijuana blir det trettonde i Mexiko.

Under de sex månaderna som gått mellan generalkonferenserna i april och oktober har kyrkan invigt fyra nya tempel: Templen i Gila Valley, Arizona, USA; Vancouver, British Columbia, Kanada; Cebu City, Filippinerna; samt Kiev, Ukraina. Templet i Laie på Hawaii beräknas återinvigas den 21 november 2010 efter en omfattande renovering. ■

Världsomfattande ledarutbildningsmöte

ett världsomfattande ledarutbildningsmöte kommer att sändas den 13 november 2010. Utsändningen kommer att ge instruktioner om kyrkans nya handböcker (*Handbok 1: Stavspremier och biskopar* och *Handbok 2: Kyrkans förvaltning*).

Följande medlemmar inbjuds närvara vid utsändningen: Generalauktoriteter; områdessjuttio; stavs-, missions-, tempel- och distriktspresidentskap; kamrerer i stavar och distrikt; verkställande sekreterare i stavar och distrikt; högrådsmedlemmar; Hjälpföreningens, Unga mäns, Unga kvinnors, Primärs och Söndagsskolans presidentskap i stavar och distrikt; biskopsråd; grenspresidentskap; kamrerer i församlingar och grenar; verkställande sekreterare i församlingar och grenar; högprästens gruppleddare med assistenter; äldsternas kvorumpresidentskap; Hjälpföreningens, Unga mäns, Unga kvinnors, Primärs och Söndagsskolans presidentskap i församlingar och grenar; församlingens missionsledare.

Utbildningen kommer att sändas på över 30 språk. Be lokala prästadömsledare om mer information om var utsändningen visas. ■

Håll konferensen levande i ditt dagliga liv

Du har lyssnat till budskapen, du har känt Anden och du har bestämt dig för att följa råden. Men nu när generalkonferensen är

över, hur kan du göra den till en del av ditt liv under de kommande sex månaderna?

Medlemmar i kyrkan världen över har berättat om hur de kommer ihåg och tillämpar generalkonferensens budskap.

Gör generalkonferensen till en del av ditt dagliga liv

Lyssna till talen medan du motionerar, kör bil, gör dina sysslor eller gör dig redo för dagen.

—James, Ontario, Kanada

Turas om i familjen att välja ett tal som ni sen lyssnar till under frukosten.

—Ashlee, Washington, USA

Se på delar av konferensen som en familjeaktivitet på söndagar.

—Grant, Kalifornien, USA

Använd talen under familjens hemafton

Välj tal som du vill att ni ska gå igenom som familj och ge olika

familjemedlemmar i uppdrag att undervisa om dem under kommande hemaftnar.

—Vern och Jennifer, Utah, USA

Läs eller se på ett tal och lyssna efter mål som ni kan sätta upp och arbeta på som familj.

—Tony, Arizona, USA

Använd talen som underlag för skriftstudier

Alternera mellan att läsa skrifterna på morgonen och läsa tal från konferensen på kvällen.

—Diane, Washington, USA

Läs ett tal för dina barn på kvällen i stället för godnattsaga.

—Heather, Utah, USA

När du har läst ett tal, slå då upp alla hänvisningar till skriftställen.

—Becky, Utah, USA

Markera alla konkreta saker som generalauktoriteterna ber oss att göra och koncentrera dig på att följa deras råd.

—Helen, Australien

Studera ämnesvis

Sammanställ en lista över de ämnen som togs upp under generalkonferensen som du vill arbeta på i ditt liv. Studera ett ämne i taget och försök bli bättre på det innan nästa generalkonferens.

—Rebecca, Texas, USA

Koncentrera dig på ett visst ämne under dina skriftstudier i några dagar eller under familjens hemafton i några veckor.

—Francis, Nigeria

Tala med andra om budskapen

Ta med citat från generalkonferensen i kyrkans mötesblad eller utdelningsblad.

—Todd, West Virginia, USA

Arrangera eller gå med i en bokklubb som läser generalkonferensens tal, som träffas på nätet eller hemma hos någon. Studera ett tal i veckan och var redo att samtala om det du lärt dig under klubbens träffar.

—Stephanie, Utah, USA

Rättelser

Bildtexten på omslagets insida i konferensnumret i maj 2010 för *Harmony, Pennsylvania*, av Al Rounds skulle ha varit: "Profeten Joseph översatte en stor del av Mormons bok här."

I häftet *Liahona, Tempel i Jesu Kristi*

Kyrka av Sista Dagars Heliga som kom ut i oktober 2010 togs fotot av templet i Washington på sidorna fyra och fem och fotot av templet i Portland, Oregon, USA på omslagets baksida av Robert A. Boyd. ■

FAMILJEN

ETT TILLKÄNNAGIVANDE FÖR VÄRLDEN

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET OCH DE TOLV APOSTLARNAS RÅD I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

VI FÖRSTA PRESIDENTSKAPET och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga välfärd.

ALLA MÄNNISKOR — män och kvinnor — är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordska, jordiska och eviga identitet och uppgift.

I FÖRUTTILLVARON kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv. Den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förrättningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt.

DET FÖRSTA BUD som Gud gav Adam och Eva gällde deras möjlighet att som man och hustru bli föräldrar. Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.

VI TILLKÄNNAGER att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud. Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan.

MAN OCH HUSTRU har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. "Barn är en HERRENS

gåva." (Psaltaren 127:3) Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur — mödrar och fäder — kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter.

FAMILJEN är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herren Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation. Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar. Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd.

VI VARNAR dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter.

VI UPPMANAR ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet.

Detta tillkännagivande upplästes av president Gordon B Hinckley som en del av hans budskap vid Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995 i Salt Lake City i Utah.

"Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att gå ut som missionärer. Håll er rena och obefläckade och värdiga att representera Herren. Bevara er hälsa och styrka", sade president Thomas S. Monson under 180:e halvårskonferensens inledande session. "Ett ord till våra unga systrar: Även om ni inte har samma prästadömsansvar som de unga männen att verka som heltidsmissionärer, är ert bidrag som missionärer också mycket värdefullt och vi tar tacksamt emot ert tjänande. Och nu vänder jag mig till er, våra mogna bröder och systrar: Vi behöver många, många fler äldre missionärspar ... Det är inte ofta i livet som ni kan åtnjuta den ljuva anden och tillfredsställelsen som kommer av att tillsammans tjäna i Mästarens verk på heltid."